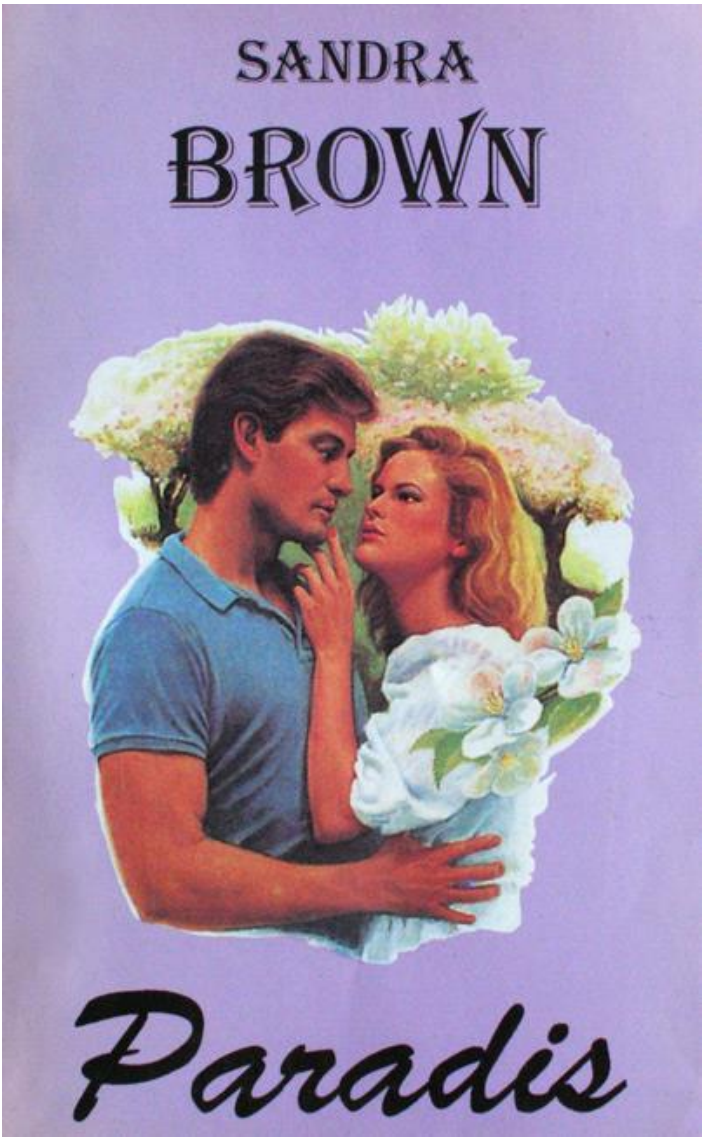

PARADIS

SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

— Cele mai frumoase picioare din Chicago, declarase Charlie, managerul ei, mai mult decât o singură dată. Dar, dacă mai întârzii, Nash, am de gând să te omor!

Nash se opri doar atât cât să-şi privească ceasul de mână. Iar întârziase! Gemu. Ei bine, Charlie avea s-o omoare!

Strângând tare pachetele la piept, păşind cu mare grijă pe trotoarul acoperit de zăpadă, se avântă pe uşa de sticlă a clădirii în care se afla biroul ei. Împinse uşa de sticlă, când auzi deodată un scrâşnet. Tocul pantofului ei fusese prins între uşă şi perete.

— Stai aşa! Te rog, aşteaptă! strigă ea, bătând în uşă. Mi-am prins pantoful!

Se agită frenetic. Bărbatul din faţa ei aşteptă răbdător până când Nash reuşi să-şi scoată pantoful şi-i făcu semn să meargă mai departe. Îi zâmbi în semn de mulţumesc şi o luă la fugă de-a lungul holului, ţăcănind din tocurile înalte.

Probabil că n-ar fi trebuit să piardă timpul pentru a cumpăra aceste reviste şi pâinea pentru domnul Giovanni. Dar, în timp ce mergea grăbită pe stradă, o izbise aroma ei plăcută şi ştiuse că îi va face o bucurie domnului Giovanni. Revistele ar fi putut să mai aştepte, dar ea făcuse coperta uneia dintre ele. Iar Arizona Highways îi va oferi ore de plăcere, cu fotografiile ei cu

peisaje însorite. În plus, mai avea un articol cu fotografii despre cowboy adevăraţi, care îi va plăcea fiului său de opt ani, Duke.

Auzi clopoţelul familiar al unui lift, care tocmai închidea uşile.

— Stai! Ţine liftul! murmură apoi în şoaptă: e clar că nu e ziua mea norocoasă!

Când o zbughi la fugă, Nash îşi dădu seama că-şi rupsese tocul de la pantof în uşa de la intrare. Mai era agăţat de pantof într-o singură parte şi scotea un zgomot ciudat în timp ce fugea. Fără să-i pese, alergă până la lift. Exact în momentul când ajunse în faţa lui, uşile metalice începură să se închidă.

— Stai! La naiba! strigă ea, apoi privi cum îşi făcură apariţia două degete care începură să tragă de uşi până le deschiseră. Parcă totuşi încep să am noroc, zâmbi ea bărbatului cu mâini puternice, care era mai înalt decât toţi ceilalţi din lift.

Privi în jos spre ea cu o expresie binevoitoare. Ochii lui erau de un albastru uimitor şi era unul dintre puţinii care nu purtau căşti la urechi, legate de un radio de buzunar.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule. Am întârziat şi tocmai mi-aţi salvat viaţa!

— Nu cred că merit asemenea mulţumiri doar pentru că v-am deschis uşa liftului.

Făcu un pas înapoi ca să încapă şi ea în liftul aglomerat.

— Atunci când întârzii, contează fiecare minut. Nash se strecură în liftul aglomerat. Căutând să menţină conversaţia, el mai spuse:

— M-am simţit obligat se va ajut, din moment ce nimeni nu părea să vă audă.

— Corect. Parcă ar trăi în altă lume, nu-i aşa? fu ea de acord, de parcă ar fi fost singurii pământeni printre extratereştri care menţineau legătura cu planetele lor prin intermediul căştilor de la urechi.

Nash se simţi foarte protejată alături de el, înghesuită în mulţime, cum era, lângă cel mai puternic bărbat. Superman, gândi ea zâmbind, şi-şi aruncă privirile spre mâinile lui puternice. Erau mari, acoperite cu fire negre de păr şi străbătute de vene care ieşeau în evidenţă. Purta o haină groasă pe umerii frumoşi, largi iar Nash gândi că trebuia să fie şi foarte călduroasă. Tremurând sub balonzaidul ei, Nash se gândi că ar fi trebuit să îmbrace ceva mai gros azi.

Faptul de a sta alături de această femeie avu exact efect contrar asupra lui Jim Russel. Nu se simţise niciodată mai nesigur în toată viaţa lui. Stomacul i se strânsese de nervi, şi simţi cum, de-a lungul spinării, începe să se scurgă o transpiraţie

rece. O mai văzuse în trecere, auzise zvonuri despre ea, chiar o şi visase, dar, în toate aceste luni de când lucrau în aceeaşi clădire, Jim nu mai fusese niciodată atât de aproape de ea. Acum, parcă printr-o minune, stătea alături de ea, cot lângă cot, coapsă lângă coapsă. Avea şansa să-i spună ceva minunat şi irezistibil.

Vă rog să mă scuzaţi că vă vorbesc aşa, dar nu sunteţi cumva o actriţă, sau cineva faimos?

După părerea unui fotograf expert, am cele mai frumoase picioare din lumea modei. La ora actuală.

Nu mă interesează în mod deosebit picioarele dumneavoastră, eu vă plac în întregime. Din prima clipă în care v-am văzut, m-am gândit la un picnic şi la plimbări la ţară. Îmi plac plimbările la ţară.

Dacă aş şti să pictez, mi-ar plăcea să vă fac portretul în această lumină.

Dar e aproape întuneric aici.

Îmi place cum arăţi în umbră. Îţi scoate în evidenţă cele mai frumoase însuşiri. Nu mă plictisesc niciodată să te privesc.

Mă simt atât de bine când suntem împreună.

Hai să plecăm de aici… Abia aştept să rămânem împreună, singuri.

Sunetul supărător al uşii de lift care se deschidea îi întrerupse visul lui Jim. Îşi lărgi gulerul de la cămaşă cu un gest nervos.

Tocmai urcase o femeie grasă, cu două ceşti aburinde de cafea, care se oprise exact în faţa lor. Uşa liftului se închise cu un scârţâit.

Jim întinse o mână lungă pe deasupra capului unui băieţel ce ţinea pe umeri o pereche de patine şi apăsă butonul etajului unsprezece.

— Mulţumesc, îi zâmbi Nash cu ochii ei căprui strălucind călduroşi. N-am putut să ajung la buton. De unde ştii că merg la etajul unsprezece? Sau mergi şi tu tot acolo?

— Nu, eu merg la zece. Se terminase cu tipul original din el.

— Ei bine, clădirea nu are decât douăzeci şi opt de etaje. Oare ai ghicit etajul la care stau? chicoti ea. Zâmbi încordat. Îl nimerise.

— Ai putea spune şi asta. Liftul se opri la etajul zece atât de abrupt, încât femeia solidă care stătea în faţa lor ţipă când cafeaua i se vărsă pe bluză.

— O, biata de tine! Nash îşi mută pachetele în mâna

cealaltă şi scotoci prin buzunare după un şeveţel. Fără niciun fel de jenă, începu să şteargă pieptul amplu al femeii. Părea a fi cel mai politicos şi mai amabil lucru pe care îl putea face.

— Uite, nu e chiar atât de rău! Cred că, dacă ai pune apă rece pe petele astea, nu vor rămâne urme. Femeia cu bustul mare îi adresă lui Nash un zâmbet stânjenitor şi închise ochii de ruşine.

— Doare? se întrebă Nash, îngrijorată din cauza reacţiei ciudate a femeii.

— Nu. Obrajii femeii se îmbujorară, dar refuza să deschidă ochii. Nash renunţă şi ridică din umeri.

Liftul se opri la următoarea comandă, iar băieţelul cu patine îşi făcu loc spre ieşire. Patinele lui se apropiară periculos de capul lui Nash. Din instinct, aceasta se feri către stânga, dar tocul de la pantoful ei cedă, aruncând-o către bărbatul care oprise liftul pentru ea.

Îşi întinse imediat mâinile către ea ca s-o prindă şi s-o repună în poziţia normală.

— Eşti bine? întrebă el, ţinând-o în braţe mai mult decât era necesar.

Nash se simţi dintr-odată stânjenită din cauza neîndemânării sale.

— Mulţumesc. Din nou. Asta este a doua oară când mă salvezi azi. Sunt norocoasă că eşti prin preajmă. Cred că ar fi trebuit să dau ascultare horoscopului şi să stau acasă.

— Horoscop? Doar nu crezi în prostiile alea, nu-i aşa?

„Idiotule!” se apostrofă Jim în sinea lui. Domnul Amabil nu ar fi spus niciodată aşa ceva!

— Prostii? îşi trecu mâna prin părul blond, după care îşi întoarse ochii de culoarea alunelor pentru a-i întâlni privirea albastră. De ce? Uite, azi horoscopul meu spune: „Pericol la drum. O uşă poate cauza accidente” Şi vezi? Mi-am prins tocul în uşa de la intrare şi mi l-am rupt pe jumătate.

Ridică piciorul cu pricina pentru a-şi dovedi spusele.

Fiecare ochi din lift se fixa pe pantoful stricat… şi pe piciorul atât de frumos.

Jim Russel îşi concentra atenţia asupra pantofului, dar ochii cei trădători se furişau către unul dintre cele mai frumoase picioare din Chicago. Nu se putea gândi decât la faptul că mai avea unul la fel. La naiba! Era foarte cald în lift!

— Ştii, cred că l-aş putea repara. Măcar atât cât să te ţină până la sfârşitul zilei.

— Ai putea? Nash îşi puse piciorul cu atenţie pe podea. Cum?

Liftul mai debarcă încă vreo câţiva pasageri, lăsându-i numai cu femeia cea cu bustul mare care ducea acum două ceşti de cafea pe jumătate pline şi un curier care căra pachete. Fluiera vesel o melodie care o auzea în căştile de la urechi.

— Cu „Superglue”.

— Crezi că o să meargă?

— Am putea încerca. *Hai să trecem mai întâi pe la biroul meu. Am putea asculta nişte muzică bună şi să stăm de vorbă până se usucă lipiciul.*

Domnul Amabil în acţiune!

— Nu pot acum, am întârziat. Poate mai târziu, asta după-amiază. Înainte să plec acasă. Jim încuviinţă, încercase. Se cam terminase cu întâlnirea liniştită cu această femeie frumoasă. Curând se va termina şi călătoria cu liftul. Etajul său era următorul. Începu să se gândească să meargă până la etajul ei. Poate că i-ar putea spune ceva care s-o impresioneze. Sau care s-o emoţioneze. Dar mintea sa, de obicei ageră, intrase acum într-o amorţeală totală, în plus, îşi simţea limba uscată şi foarte bine fixată în spatele dinţilor. Ei, la naiba, nu ştiuse niciodată cum să se poarte cu femeile. Mai ales cu femei ca aceasta care stătea lângă el. De fapt, nu prea era genul lui de femeie. Totuşi, avea picioare frumoase, iar toţi bărbaţii din clădire visau la ea…

Liftul se opri din nou, iar Jim începu să-şi facă loc spre uşă. O voce mânioasă se ridică în aer.

— O, la naiba! De ce să se întâmple tocmai azi? Ar fi trebuit să urc pe scări! Este a treia oară săptămâna asta când mi se întâmplă! Urăsc liftul ăsta prost! O să dau în judecată conducerea clădirii!

Ochii căprui ai lui Nash fulgerară şi începu să bată din picioare, până când i se rupse tocul cu totul. Atunci se porni să ofteze.

Jim o privi, după care încercă fără succes să deschidă uşile metalice ale liftului. Rămaseră închise.

— Suntem… suntem blocaţi? întrebă în şoaptă doamna cu cafeaua. O, Doamne, cred că am să mă îmbolnăvesc!

— Ce se întâmplă, omule?

Curierul înalt şi slab îşi scoase căştile de la urechi şi privi în jur, de parcă atunci ar fi descoperit unde se afla.

— Cred… cred că o să mi se facă rău, repetă femeia cu cafeaua şi se sprijini de unul din pereţii liftului.

Nash era atât de nervoasă de întreaga situaţie, încât rămase nepăsătoare la plângerile femeii. Nu se putea gândi decât la felul în care avea să iasă din lift.

Jim Russel prelua comanda imediat. Luă ceştile de cafea

din mâinile care tremurau ale femeii şi le aşeză într-un colţ.

— Uită cafeaua. Stai jos şi aşteaptă. O ajută să ia loc. Totul va fi bine.

— Îmi pare rău, spuse femeia pe un ton plângăreţ, ştergându-şi nasul cu o mână grăsună. Dar e atât de puţin loc… Şi dacă nu putem ieşi…

— Ia-o uşurel, doamnă. Vom ieşi de aici într-o clipă…

Nash se aşeză în faţa tabloului de comandă al liftului.

— Să vedem. Oare ce-am făcut data trecută când a pornit? începu să apese butoanele la întâmplare. Poate, dacă îi dăm nişte comenzi mai încâlcite, s-o ia în sus, apoi în jos, poate că-l facem să meargă… Jim se întoarse alarmat.

— Aşteaptă o clipă. Eu n-aş… Liftul porni, se opri, apoi se cutremură de câteva ori. Doamna cu cafeaua începu să plângă înăbuşit.

— Atunci… continuă Nash dramatic, ignorându-l pe cel care o întrerupsese, să-i dăm comanda ultimă: „Sesame, deschide-te! „Apăsă butonul roşu „Deschis” şi privi uşile cu speranţă. Toţi priviră uşile. Dar nu se întâmplă nimic.

— Haide, lift prost ce eşti! explodă Nash şi apăsă de mai multe ori butonul roşu…

— Ascultă, începu Jim calm, nu crezi că nu se… Uşa

scrâşni şi se deschise vreo trei centimetri.

— Haide, deschide-te! bătu Nash în uşă.

— Ai terminat cu magia?

Jim îşi pusese mâinile în şolduri şi se uită urât la ea. Comportamentul ei nu ducea la nimic şi nu făcea decât s-o supere chiar mai tare pe femeia de pe podea. Numai asta mai lipsea ca să-i facă praf ziua – să stea închis în lift cu două femei isterice. *La dracu' cu domnul Amabilul*! gândi el. El şi femeia visurilor sale se călcau deja pe nervi.

— Ei bine, e mai mult decât ai făcut tu! se răsti Nash şi se izbi în uşă. Trei centimetri nenorociţi!

— Hai, omule, păcat că nu putem să deschidem uşa. Etajul următor e chiar acolo. Curierul arăta cu degetul linia neagră care abia se vedea prin uşa deschisă. Da, următorul etaj, ne-am putea căţăra până acolo.

Se auzi un scâncet de pe podea.

— Oooh, nu puteţi face repede ceva?

— Mai aveţi răbdare câteva clipe, doamnă, spuse Jim Russel cu o voce calmă, pe un ton de comandă. Vom vedea ce se poate face.

Îşi strecură degetele prin deschizătura de câţiva centimetri şi începu să tragă de uşi, care se deschiseră încet. Toţi trei îşi

ţinură respiraţia când Jim inspiră încet şi trase şi mai tare de ele, depărtându-le. Îşi depărta picioarele şi, concentrându-şi puterile în mâini, mai trase o dată.

De data aceasta, uşile se deschiseră exact atât cât să se poată strecura un trup printre ele. Nash îl bătu pe spate.

— Bravo, Superman! Suntem norocoşi să-l avem azi printre noi pe Clark Kent! Acum nu mai are decât să ne ajute pe fiecare să urcăm până acolo şi vom fi în siguranţă. Arătă cu degetul etajul următor, care păru dintr-odată îngrozitor de sus, imposibil de atins.

— Oooh! Nu cred că voi putea face asta! se căina femeia de pe podea.

— Bineînţeles că poţi, o asigură Jim, încercând să pară foarte sigur pe el. Te vom ajuta. Hai să facem un fel de scară din cutii de astea. Împreună cu curierul, făcu nişte trepte din cutii şi le aşezară exact lângă deschizătura uşii.

— Hei, omule, dar e grozav, spuse curierul! Haide, doamna! poţi s-o faci! o grăbi omul. Toţi ochii măsurară distanţa dintre cutii şi etajul superior. Între ele era al naibii de mult spaţiu gol.

— E prea sus! protesta femeia care stătea pe podeaua liftului.

— Doar nu vrei să stai acolo toată ziua, nu-i aşa? spuse Nash preluând conducerea. Haide, încearcă măcar. Te vom ajuta. Oricum, Superman n-o să te lase să cazi, nu-i aşa? O ajutară pe femeie să se ridice.

— Haide, o instrui Jim. Priveşte-mă ce fac. O iau eu înainte. Păşeşte acolo unde păşesc eu; apoi eu te voi trage în sus.

Femeia privi şovăitoare deschiderea dintre uşi apoi se întoarse către bărbatul cu braţe puternice.

— Crezi… chiar crezi că pot s-o fac? Jim o bătu pe mână încrezător.

— Bineînţeles că poţi. Avem noi grijă de asta.

— E o nimica toată, doamnă, o încuraja şi curierul. Eu te împing, el te trage.

— Hai să începem, spuse Nash grăbită. Nu putem sta aici toată ziua!

Cu acest îndemn, Jim urcă treptele şi depăşi spaţiul gol până la etajul următor. Făcea totul să pară atât de uşor, dar avea picioare şi mâini lungi, şi o putere foarte mare, îşi reaminti Nash oftând, cu speranţa că va putea face faţă şi ea fără să cadă.

— Ok, sunt gata. Urcă şi prinde-mă de mână, spuse Jim aplecându-se către femeia solidă. Aceasta urcă treptele şi, scoţând un oftat uşor, întinse mâna. Jim o prinse imediat de

încheietură, în stilul acrobaţilor de la trapez.

— Ţine-mă de încheietura mâinii, o instrui el. Acum dă-mi şi cealaltă mână.

Nash şi curierul o sprijineau pe femeie de jos, pregătiţi pentru eventualitatea că ar fi căzut.

Aceasta mai făcu un pas. Pentru un moment se clătină, ţinută doar de bărbatul de sus. În următoarea clipă, era trasă în sus, în siguranţa etajului următor. Se auziră urale scoase de către cei care se adunaseră să urmărească ce se întâmpla.

— Foarte bine, draga mea, acum e rândul tău. Curierul îi oferi lui Nash o mână sigură pe care să se sprijine în timp ce urca treptele. Va fi o nimica toată pentru tine, spuse el celui care se ocupa cu scoaterea persoanelor din lift.

Nash îi întinse pachetele lui Superman şi-l privi îngrijorată.

— O nimica toată?

— Un fleac, spuse el şi-i făcu cu ochiul fără a se mai întreba ce anume ar fi spus domnul Amabilul într-o asemenea situaţie.

Îl prinse de mâna mare, uimită de forţa pe care o degaja. Jim o apucă de încheietura mâinii, moment în care Nash ştiu că

nu se mai putea răzgândi. Inspirând adânc, adunându-şi tot curajul – şi sperând că bărbatul puternic, îmbrăcat cu o cămaşă clasică dar cu o haină practică şi modernă, era chiar Superman în dizgraţie – îi dădu ambele mâini. Pentru o clipă înspăimântătoare, atârnă în aer cu superbele, ei picioare depărtate, înainte de a fi trasă în sus la cel de-al zecelea etaj.

Cu o uşurinţă remarcabilă, Superman îl scoase şi pe curier cu o singură mână. Şi iată-i pe toţi întregi şi în siguranţă!

Se îmbrăţişară felicitându-se pentru că scăpaseră dintr-o situaţie limită. Nash jura să nu mai ia liftul în viaţa ei, când deveni conştientă de o durere ascuţită la picioare. Privi în jos şi gemu tare. Aşa făcură şi ceilalţi.

Pe ambele picioare şiroia sângele de la genunchi la glezne. Picioarele ei de un milion de dolari erau julite!

Jim era amuţit. Cum de se întâmplase? Oare o făcuse el în timp ce o scotea din lift? O, Doamne, cum de putuse să rănească aceste minunate picioare! îngenunche şi-şi apăsă batista curată pe unul, apoi pe celălalt.

— E o julitură urâtă. Dar e mai mult sânge decât rană.

— O, nu, uite ce-ai făcut! se plânse Nash, refuzând să-i accepte consolarea. De obicei se descurca singură, indiferent de problemele care apăreau. Dar uite cum se descurcase azi!

Picioarele ei erau însă cu totul altceva! Erau mijlocul cu care îşi câştiga existenţa. Speranţa ei de viitor!

Îşi ridică fusta mai sus ca să poată evalua singură rana.

— Lasă-mă să văd… Ochii lui Superman trecură de-a lungul pielii rănite în sus, peste curbele perfecte ale genunchilor şi zăboviră asupra celor zece centimetri de coapse pe care îi lăsase vederii fusta ei ridicată. „O, bunule Dumnezeul”, murmură în sinea lui.

— Nici măcar nu am simţit! Cred că m-ai julit când m-ai tras în sus! Ar fi trebuit să rămâi în lift! Pun pariu că ei nu i-ai julit genunchii! spuse Nash furioasă, dar femeia cu cafeaua plecase deja. Se ridică pentru ca s-o înfrunte. Cum putea fi atât de nerecunoscătoare?

— Eu? La naiba, n-am făcut-o intenţionat. Am fost prea ocupat ca să te salvez ca să-mi mai fac probleme în legătură cu picioarele tale!

— Şi încă pe amândouă! Este evident că nu înţelegi! Eu trebuia să am picioarele mele!

— Şi eu trebuie să le am pe ale mele! Mă ajută să mă deplasez! De fapt, mi-au fost de mare ajutor chiar azi, în caz că nu ai observat!

Nash clipi şi-şi înăbuşi un suspin. Nu-i observase decât

mâinile puternice.

— Dar eu le folosesc pe ale mele la muncă! Eu sunt manechin!

— Ştiu, îmi pare rău, dar…

— Îţi pare?

— Toată lumea din clădirea asta te cunoaşte. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Nu aşa mi-am imaginat că se va termina totul. Dar rana nu este decât temporară.

— Cum ţi-ai imaginat ce?

— Nimic.

— În timp ce voi sta acasă, aşteptând să mă vindec, nu voi fi plătită, continuă Nash. E chestia cea mai dezastroasă care mi s-ar fi putut întâmpla. Eu nu am concediu medical plătit. Bărbatul zâmbi blând.

— Păcat. În munca mea, noi avem grijă de oameni ca tine.

— Dar ce muncă faci? Doctor? întrebă ea puţin sarcastică, ştiind instinctiv după hainele conservatoare că nu conducea ambulanţe şi nici nu aducea copii pe lume.

— Lucrez în asigurări, printre altele. Asigurări, gândi ea. I se potriveşte.

— Nu eşti un reporter deghizat ca Superman?

— Nu! râse el şi-i întinse mâna. Jim Russell, om de afaceri obişnuit.

Obişnuit? Bărbatul ăsta era oricum, numai obişnuit nu. Nash îşi strecură mâna încrezătoare în a lui.

— Bună, Jim, eu sunt Nash Perretti. Înainte de a spune ceva, este o prescurtare de la Natasha. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa de două ori azi. Şi pentru că mi-ai ruinat cariera.

— O să mă ierţi pentru că ţi-am julit genunchii, dacă am să-i bandajez? Am tot ce trebuie în birou. Măcar atât să pot face pentru tine.

— O, nu, mulţumesc. Am întârziat deja. Chiar foarte tare, gândi ea supărată.

— Biroul meu e foarte aproape. Ce mai înseamnă cinci minute?

— Ei bine…

— Şeful tău va fi înţelegător după toate nenorocirile prin care ai trecut.

Îi luă pachetele din braţe şi o conduse de-a lungul holului.

— Când şeful o să-mi vadă picioarele, mă va ucide, protestă ea fără să zâmbească.

— Dacă ai nevoie de sprijin, voi fi bucuros să te susţin, se oferi Jim, arătându-i cu mâna biroul său. Nash privi firma aurită de pe uşă.

— A-ha! James K. Russell. De la ce vine „K”? De la Kent? Ca la Clark Kent?

— De la Kensington. Numele de familie al mamei mele.

Îi deschise uşa, gândindu-se că ar fi trebuit să-i facă jocul şi să pretindă că e Superman. Dar nu se pricepea prea bine la asemenea jocuri. Domnul Amabil va ieşi din nou la suprafaţă.

— Oh. Îl urmă prin biroul elegant, până la baia echipată cu duş. Probabil că face sport la prânz, deduse ea repede. Ridică greutăţi. Ei bine, îşi făcuse antrenamentul pentru ziua de azi!

— Bandajele le găseşti aici. Acolo prosoapele de hârtie.

Îi scoase la îndemână tot ce avea nevoie şi se întoarse să plece, dar ea se aşezase pe scaunul de la toaletă şi-şi ridicase un picior pe chiuvetă pentru ca el să i-l poată îngriji. Evident, era obişnuită să fie răsfăţată. Măcar aceasta făcea parte din ea.

— Ai spus că îmi cureţi tu rănile.

— Aşa am făcut, replică el, tuşind. Inspiră adânc după ce-şi purtă privirile de-a lungul coapselor ei minunate, dezvelite acum. Sigur. Am să te ajut eu.

Să atingă picioarele astea de un milion de dolari? O,

domnul Amabil în acţiune. Îi luă în mână o gambă. O, Doamne!

Cu mare atenţie, curăţă sângele care cursese de-a lungul piciorului, de la genunchi în jos.

— Păcat, murmură el. Ţi s-au rupt ciorapii.

— Nu are nimic. Erau „Barely There”.

— De fapt, ţi s-au rupt exact în mijloc.

— Nu, de fapt acesta este numele companiei pentru care lucrez. „Barely There” îmi furnizează toţi ciorapii pe care îi port. O pereche pentru fiecare zi a săptămânii. În orice culoare posibilă.

— Doare? întrebă el după ce-i puse pe rană un antiseptic. Clătină din cap.

— E foarte bine, mulţumesc. Fără leucoplast, te rog.

— Eşti sigură? îi ţinea piciorul blând, şovăind să-i dea drumul.

— Pe cuvânt. Ar fi bine să plec acum. Poate că vor avea pentru mine nişte cizme înalte de prezentat. Altfel, nu voi mai avea slujba.

— Păcat. E nevoie de ceva timp pentru ca nişte julituri ca ale tale să se vindece. O săptămână, sau chiar mai mult.

— Ai terminat?

— Hm? Da, o, da. Jenat, dădu drumul piciorului de un milion de dolari.

— Şi chiar după ce se vindecă, tot vor mai rămâne cicatrici, spuse ea, examinându-şi picioarele. O, la naiba!

El îşi spălă mâinile şi le uscă încet, mişcările lui făcând-o să se gândească la un doctor care tocmai terminase de examinat un pacient.

— Dacă picioarele tale sunt atât de importante pentru tine, atunci va trebui să te gândeşti să le asiguri. Ai putea face măcar asta.

— Să-mi asigur picioarele? pufni ea. Ce chestie demnă de râs.

— Se spune că Betty Grable şi-a asigurat picioarele pentru un milion de dolari.

Nash îşi privi gânditoare picioarele.

— Un milion de dolari, hm? Ei bine, am să mă mai gândesc. Între timp, trebuie să mai urc un etaj. Cineva abia aşteaptă să mă ucidă.

— Nu ţi-am reparat tocul de la pantof.

— Oh, nu mai am timp. Poate că-mi va folosi în apărare dacă managerul mă va vedea cu un pantof stricat. Râse de parcă ar fi făcut o glumă bună. Mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa

şi pentru că mi-ai îngrijit picioarele.

— Îmi pare rău pentru rană. Nash ridică din umeri.

— Azi ar fi trebuit să dau ascultare horoscopului. Întinse o mână lui Jim şi-i zâmbi. La revedere, Superman!

Nash urcă scările până la etajul unsprezece şi intră obosită pe uşa studioului. Fu întâmpinată de un adevărat asalt verbal care ar fi făcut părul măciucă unui porc mistreţ. Charlie nu o compătimi deloc pentru că-şi julise picioarele în timp ce încerca să iasă dintr-un lift stricat. Nici măcar nu se înfurie pentru că întârziase – din nou. Era livid de furie pentru că-şi lovise picioarele şi nu va putea să lucreze cel puţin o săptămână, poate chiar mai mult.

Îl ascultă un timp, apoi îşi împachetă pantofii stricaţi, încălţă alţii, îşi puse într-o sacoşă machiajul şi cremele necesare.

— Ne vedem peste o săptămână, Charlie. Înainte de a ieşi din clădire, se opri la uş biroului lui James K. Russell, alias Superman.

Acesta fu surprins s-o vadă din nou atât de repede, dar hotărî că era un semn bun. Poate că-l găsise irezistibil pe domnul Amabil.

— Hei, bună! Vrei să-ţi repar acum pantoful? Nu ştiuse niciodată cum să abordeze o femeie.

— Pantoful?

— Cel pe care l-ai stricat azi dimineaţă.

— O, spuse ea, şi dădu din umeri. Mulţumesc, dar mai aveam o pereche în dulap. Pot să intru?

— Desigur.

— Am vrut să-ţi mulţumesc încă o dată, pentru tot…

— Plăcerea a fost de partea mea. La seama, domnule Amabil.

— Superman a cam avut de lucru azi, nu-i aşa?

— A fost o zi plină, nu? „*Ce zâmbet frumos, plin de încredere are*”, gândi ea.

— Jim, eu… eu voiam să stăm de vorbă despre asigurarea picioarelor mele, cea despre care mi-ai spus mai înainte…

Ochii lui albaştri se îmblânziră considerabil.

— Te rog să iei loc… Nash.

CAPITOLUL 2

Aur curat, se miră în sinea lui. Nici măcar domnul Amabilul nu şi-ar fi putut imagina un scenariu mai ingenios, Jim, bătrâne.

— Pentru toate pericolele, sau numai pentru un anumit gen de primejdie? întrebă el cu glas tare, luând un formular de

pe birou.

Se opri brusc din acţiunea atât de dificilă acum de a-şi pune un picior peste celălalt, reuşind să-i acorde puţină atenţie, în ciuda durerii ascuţite.

— Poftim?

— Ce fel de poliţă de asigurare doreşti?

— Oh. Se sprijini de spătarul scaunului de piele şi flutură o mână în aer. De acoperire completă.

Cerceta biroul lui în căutarea unor fotolii de familie. Nimic. Pereţii erau presăraţi cu certificate şi plachete iar singura decoraţie care îi atrase atenţia fu un afiş pe care scria cu litere mari de tipar: BINECUVÂNTAŢI FIE CEI CARE ÎNDULCESC PILULELE AMARE ALE PROVIDENŢEI, DEOARECE VOR FI NUMIŢI AGENŢI DE ASIGURĂRI. Măcar are simţul umorului, gândi ea.

Jim se opri, cu vârful pixului îndreptat spre formular.

— Asigurarea completă te va costa un pic mai mult, Nash.

Oare ce se întâmplase cu simţul afacerilor? Doamne, dorea o poliţă de asigurare completă, iar el voia s-o convingă că nu era necesar, de parcă i-ar fi protejat interesele!

— Atunci, hotărăşte tu! Oricum, care este diferenţa între

cele două tipuri?

Jim încerca să nu ia în seamă faptul că începuse să-şi deschidă nasturii balonzaidului. Nash rânji.

— Îmi place cum vorbeşti despre asigurare. Mai spune ceva. Deja mă simt mai protejată. El se îmbujora.

— Mă tem că nu este decât o impresie până când nu completăm formularul şi nu se realizează transferul fondurilor.

— Vezi? râse ea încântată. Ascultă-mă numai! îşi îngroşă vocea ca să-l poată imita. *Se realizează transferul fondurilor*. Suna atât de solid!

El zâmbi pe jumătate încântat.

— Ca Superman?

— Da! Ei, Mr. James Kensington Russell, ce fel de poliţă să fac?

Jim se forţă să se concentreze asupra muncii sale.

— Poliţa pentru toate genurile de pericole acoperă totul.

Încercă să ignore felul în care fusta ei verde se ridicase deasupra genunchiului, dând la iveală preţioşii centimetri din dotările ei, minunate, chiar aşa de rău rănite.

Ochii ei căprui se fixară asupra chipului lui, cercetându-l curioşi. Putea să jure că se forţa să nu-i privească prea mult picioarele. Zâmbi în sinea ei. Cu guler alb şi cravată îngustă sau

nu, James Kensington Russell era sensibil la cele mai frumoase picioare din Chicago.

— Celălalt gen de poliţă ce fel de asigurare îmi oferă? întrebă ea aranjându-şi fusta puţin deasupra genunchiului.

A făcut-o anume! gândi el, în timp ce fu nevoit să-şi smulgă privirile de pe centimetrii de piele pe care îi dăduse ea la iveală. În încăpere deveni din ce în ce mai cald şi-şi lărgi gulerul de la cămaşă cu un deget.

— Înseamnă că vei fi asigurată doar pentru genul de pericole specificate în formular, dar, dacă ţi se întâmplă ceva din cauza neglijenţei tale, nu mai eşti acoperită.

— În cazul acesta, totul va fi bine, deoarece eu nu-mi fac singură asemenea chestii. Dădu din umeri. Pur şi simplu mi se întâmplă. Ca şi tipul din Li l Abner, cu norul deasupra capului său. Nu e vina mea că mă accidentez. O privi neîncrezător.

— Ei bine, aşa mi se întâmplă, spuse ea cu înţelepciune. Providenţa, adăugă ea, exact aşa cum spune afişul tău.

— Bine, atunci aşa să fie. Privi încântat formularul. Curând avea să conţină câteva date importante despre femeia provocatoare care stătea în faţa lui. Numele întreg?

— Natasha MArie Perretti.

— Adresa? Nash îi oferi informaţia cerută, după care

adăugă şi numărul de telefon.

Jim continua să scrie, binecuvântând ocupaţia care îi cerea să obţină această importantă informaţie.

— Numărul de asigurare socială? continuă el, cu pixul suspendat în aer, deasupra hârtiei din faţa lui.

— Numărul de asigurare socială? Nash îl privi fără a-i veni să creadă. Cine naiba îşi ştie pe de rost numărul de asigurare socială?

— Eu.

— Pot să pun pariu. Aşteaptă un minut. S-ar putea să am cartea aia tâmpită la mine, pe undeva prin portmoneu. Desfăcu fermoarul genţii mari de umăr şi începu să caute prin dezordinea din ea. Portmoneu, portmoneu, unde eşti? mormăi ea, scoţând şerveţele şi hârtiuţe multicolore. A-ha! Extrase un portmoneu umflat de piele şi desfăcu secţiunea pentru fotografii. Un lanţ lungde fotografii ale unui băieţel brunet se deşiră în poalele ei.

Inima lui Jim încetă să mai bată. Căsătorită. Nici măcar nu luase în consideraţie posibilitatea aceasta.

— În timp ce tu ai să cauţi, te rog să-mi mai dai nişte informaţii. Stare civilă?

— Văduvă, îi răspunse ea în timp ce căuta printre cărţi de credit, note de plată şi alte hârtii. Lui Jim îi veni inima la loc.

Zeii începuseră să zâmbească!

— Îmi pare rău, spuse el, fără a părea câtuşi de puţin îndurerat.

— Nu trebuie să-ţi pară, spuse ea amabilă, continuându-şi căutările. Au trecut şase ani de atunci şi sunt de părere că viaţa merge înainte. Ridică puţin capul, privindu-l cu ochii ei căprui direct în ochii lui albaştri. Tu nu?

I se uscă cerul gurii.

— Absolut, replică el răguşit.

— Foarte bine. Se aplecă deasupra grămezii din poalele ei iar părul blond îi veni în faţă, acoperindu-i parţial chipul. Eşti căsătorit?

— Poftim?

— Ei bine, tu afli atâtea despre mine şi cred că ar fi drept dacă… ah, iată-l! îşi scoase la iveală cartea de asigurări sociale cu un zâmbet triumfător după care îl privi provocatoare. Eşti?

— Nu.

— Logodit?

— Nu.

— Foarte bine, se declară ea. Jim se trase înapoi, surprins.

— De ce? întrebă el cu o voce slabă, gândindu-se ce naiba avea să-i mai spună.

— Pentru că te uitai prea insistent la picioarele mele, de asta! Dacă aş fi fost soţia sau logodnica ta, m-aş fi supărat dacă te-ai fi uitat la o altă femeie aşa cum ai făcut mai înainte!

— Te-am jignit? Nu am vrut să… Simţi cum îl trec transpiraţiile şi-şi lărgi din nou gulerul cămăşii cu un deget.

— Nu? Prostii! zâmbindu-i, îşi schimbă poziţia picioarelor. A fost amuzant să încerc să-l zăpăcesc puţin pe Superman!

Jim îşi puse pe birou pixul şi se lăsă pe spate. Degetele sale băteau nervoase braţele de piele ale scaunului în timp ce-şi cerceta cea mai proaspătă clientă.

— Nash Perretti, nu cred că am mai întâlnit pe cineva ca tine.

— Şi asta e foarte bine. Poate că sosise timpul să o faci.

— Poate că da. Se măsurară în tăcere, ochii lui albaştri zâmbind celor căprui ai ei, încetul cu încetul, provocarea transformându-se în căldură.

— Încă nu sunt asigurată?

— Nu. Nash oftă.

— Atunci cred că ar fi bine să continuăm. Oricât de mult mi-ar plăcea să zăbovesc pe aici ca să-mi arăt picioarele, trebuie să merg acasă să am grijă de Duke.

— E câinele tău? întrebă el plin de speranţă.

— Fiul meu.

— Vedeta portmoneului tău? La naiba! Complicaţii. Şi nu ştia de ce credea că un copil crescut de Nash nu era manierat şi liniştit.

— Da! spuse ea şi-i oferi portmoneul să privească fotografiile de aproape. Nu-i aşa că e o păpuşă? Are şapte ani şi e deştept brici! Şi de asemenea, plin de draci!

Jim nu se îndoia. Privi politicos numărul mare de fotografii ale unui băieţel de şapte ani, cu capul cârlionţat, surprins în diferite stadii ale creşterii. Un zâmbet poznaş strălucea pe chipul lui încă de la stadiul de bebeluş fără dinţi şi până la cele de elev de şapte ani. Duke Perretti. Şi-l putea imagina foarte bine.

— N-ar trebui să fie la şcoală azi? Zâmbetul lui Nash fu umbrit.

— Nu… nu s-a simţit foarte bine azi, aşa încât l-am lăsat la o vecină.

Mama tipică, gândi Jim indulgent. Copilului îi curge puţin nasul, iar ea e distrusă o zi întreagă.

— Poate că acum se simte mai bine.

— Sper să fie aşa. Privi o clipă în gol, după care se adună

şi-i zâmbi. De ce altceva mai ai nevoie pentru formular?

— Încă de câteva informaţii. Ridică pixul şi privi foaia de hârtie din faţa lui.

— Permis de conducere?

— L-am lăsat să expire. Prefer să iau taxiuri.

— Bine, îi scăpă lui.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă ea înţepată. Crezi că nu ştiu să conduc bine? Ar trebui să ştii că eu…

— Nu, sigur că nu… minţi el, muşcându-şi interiorul obrazului ca să nu râdă. Chiar şi eu prefer adesea să iau taxi, mai spuse el pentru a-i alina ego-ul rănit. Data şi locul naşterii?

— Wanatchee, Washington, 21 octombrie 19… Chiar trebuie să-ţi spun şi anul?

Jim ridică privirile.

— Lasă-mă să ghicesc. Tocmai ai împlinit patruzeci de ani…

— Nu, în mod sigur nu!

— Treizeci?

— Se vede?

— Nu ţi-aş da nicio zi mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Nash se relaxa.

— Bine. Atunci scrie douăzeci şi cinci.

— Dar bănuiesc că ai treizeci şi nu cred că ai dori ca această poliţă să fie declarată nulă?

— Pentru numele lui Dumnezeu! E mai rău decât să merg la doctor! Presupun că acum ai să vrei să afli ce greutate am, înălţimea…

— De fapt…

— Jim, o să-mi ştii toate secretele! se plânse ea.

Doamne, aşa sper şi eu! gândi el. Se întrebă care ar fi fost intervalul decent de timp pe care trebuia să-l lase să treacă până s-o invite în oraş. Poate când va fi înregistrată poliţa, ar putea s-o ducă chiar el…

— Foarte bine. Nash îşi încrucişa braţele la piept. Un metru şaptezeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de kilograme.

Jim o privi de la picioare până în creştetul capului, cercetându-i formele graţioase. Picioarele ei erau incredibil de subţiri, dar restul trupului nu era foarte slab. Ridică o sprânceană întrebător.

Nash se foi în scaun şi îl cercetă supărată.

— Bănuiesc că poliţa nu va fi declarată nulă dacă mai ajustez puţin dimensiunile, nu?

— Informaţia ar trebui să fie corectă, spuse el calm.

— Un metru şaptezeci şi şaizeci de kilograme.

— Foarte drăguţ.

— Poftim?

— Uh, foarte bine, dacă asta este ultimul tău cuvânt în această problemă.

Înregistra răspunsurile primite pe formular.

— Habar nu ai cum e lumea afacerilor în oraşul ăsta mare, murmură Nash. O sută de grame peste greutatea ideală şi nu mai ai ce căuta în lumea lor! Pieptul prea mare? Nu poţi prezenta rochii de creaţie. Iar în ceea ce priveşte semnele lăsate de trecerea vremii… Ha! Dădu din mână în semn de dezgust. Un singur simptom de varice şi cariera ta e terminată!

— Ai aşa ceva?

— Nu, slavă Domnului! ia spune, nu trebuie să cercetezi ceea ce asiguri? Atunci când mi-am asigurat maşina, au insistat să-mi cerceteze fiecare centimetru de caroserie. El înghiţi în gol.

— Presupun că ai dreptate. Ca să-ţi spun adevărul, Nash, până acum nu am mai încheiat un asemenea gen de poliţă de asigurare. Of, domnul Amabil nu ar fi făcut niciodată asemenea mărturisiri. Încercă să recupereze terenul pierdut. Chiar dacă acum obţin informaţiile de bază, s-ar putea să te mai caut pentru informaţii suplimentare. Nu era rău deloc. Acum avea un pretext ca s-o mai caute.

— Simte-te în largul tău, spuse ea. Să-mi dau jos fusta?

— Ce să faci? întrebă el puţin cam prea tare.

— Pentru ca tu să poţi face verificările, Jim.

— Oh! Nu, nu va fi necesar! îşi coborî vocea. Partenerul meu lucrează exact dincolo de uşa aceea şi de cele mai multe ori intră în biroul meu fără să bată la uşă. Nash râse veselă.

— Presupun că asta te-ar compromite, nu-i aşa, Jim? Ai mai fost vreodată într-o asemenea situaţie?

— De mult mai multe ori decât ai putea să ghiceşti tu, Nash. S-ar putea să-ţi par puţin cam prea liniştit, dar nu sunt un naiv.

În priviri îi străluci un avertisment, dar ea-l luă drept o provocare.

— Asta înseamnă că mica verificare nu te va deranja chiar deloc. Se ridică în picioare şi, după ce ocoli biroul, îşi ridică fusta până la mijlocul coapselor. Haide, verifică!

— Aici? Înghiţi în sec când văzu frumuseţea picioarelor ei, în ciuda juliturilor.

— De ce nu? Sunt un manechin pentru ciorapi, Jim. Stau aşa tot timpul în birou. Îşi scoase piciorul stâng din pantof şi-şi sprijini degetul mare de flanelul care îi acoperea genunchii lui Jim. Mai observi alte probleme la acesta, în afară de cele pe care

mi le-ai făcut tu azi dimineaţă?

Jim îşi încleşta mâinile pe braţele fotoliului pentru a se abţine să nu o atingă.

— Mie mi se pare în regulă, spuse el răguşit.

— Perfect, spuse ea. Uite-l şi pe celălalt. Îşi sprijini piciorul pe genunchii lui.

Oare nu cumva îl simţise tremurând sub degetele ei? îşi înăbuşi un chicot vesel. Superman tremura! Cu mare efort, Jim îşi mută privirea la chipul ei.

— Perfect, spuse el, ţinând-o prizonieră din priviri.

Pe Dumnezeul lui, nu avea s-o lase să câştige întrecerea! Nu avea s-o lase să plece din biroul lui cu senzaţia că-l putea face fărâme ori de câte ori dorea, doar plimbându-şi prin faţa lui comorile!

— Ai picioare frumoase, Nash. Ca agent de asigurări sunt mulţumit, dar ca bărbat… Ea simţi o uşoară schimbare în el şi-şi retrase repede piciorul.

— Înseamnă că am terminat cu formularul, iar sarcina îţi va reveni ţie să ai grijă de el, spuse ea repede ignorând propoziţia neterminată.

Se întoarse la locul ei şi începu să-şi îndese în geantă portmoneul cu acte.

— Nu chiar. Se ridică în picioare în spatele biroului, iar ea observă din nou cât de înalt era. Înalt şi puternic. Nu cumva începuse ceva ce nu mai putea termina?

— Ce a mai rămas? întrebă ea şovăitoare.

— Sunt sigur că agenţia va solicita nişte fotografii alături de inspecţia făcută de mine. Am aici la birou un aparat foto, dacă doreşti să facem asta acum, spuse el, mulţumit de nota fermă a vocii lui.

— Fotografii? întrebă ea de parcă ar fi vorbit cu un nebun. Dacă facem fotografii în halul în care sunt, spuse ea arătându-i picioarele, nu voi primi asigurarea niciodată!

— O, desigur, spuse el simţindu-se ca un idiot.

— Nu-ţi face probleme în legătură cu pozele. Am sute şi o să-ţi aduc câteva. Mai este şi altceva?

— Am nevoie de un avans înainte de a intra în vigoare poliţa.

Îl privi cercetătoare. Oare era un înţeles ascuns în vorbele lui?

— Vrei să spui, bani? El încuviinţă repede, dar Nash putea jura că în priviri îi apăruse o lumină, de parcă s-ar fi gândit la cu totul altceva.

— Cât? El spuse o cifră, la care ea-l privi uimită.

— Toată suma pe loc?

— Poţi plăti şi în rate, dacă vrei. Lui îi convenea oricum. Îi oferea şansa să menţină legătura cu ea. Slavă Cerului! spuse ea oftând uşurată, căutându-şi portmoneul prin geantă. L-am avut aici aseară, fiindcă am cumpărat ceva de la băcănie şi apoi… oh! îşi ridică privirile înspăimântată. Mi-am amintit! Am plătit nişte facturi aseară şi nu mi-am pus carnetul de cecuri la loc în geantă. Nu pot să plătesc acum!

— Atunci când ţi-ar conveni mai bine? Era mândru de sine. Amabilul era din nou la cârma situaţiei.

— Nu beneficiez de nicio protecţie până nu te plătesc, nu-i aşa?

— Corect. Mai ai nevoie şi de aprobare.

— Aprobare pentru picioarele mele? Ce nu e în regulă cu ele?

— Nimic! Picioarele tale sunt perfecte! La naiba! Iar vorbise prea entuziast. Tuşi.

— Agenţia trebuie să aprobe poliţa de asigurare. Nu e decât o formalitate. Dar trebuie să vadă nişte bani înainte.

— Înseamnă că va trebui să mă întorc după-amiază. Să vedem. Aveam de gând să-l aduc pe Duke la medic şi să iau rufele de la spălătorie… La ce oră închideţi?

— De obicei, plec la cinci, dar aş putea să te aştept, se oferi el, sperând să nu pară prea nerăbdător.

— O, sunt sigură că abia aşteptţi să te întorci acasă la… nu mai contează! Cred că voi veni înainte de cinci. Şi vei putea să-l cunoşti şi pe Duke!

— Minunat!

— Nu a mai văzut niciodată un birou de asigurări.

— Cred că nu! făcu rapid un inventar mental al obiectelor pe care le-ar putea sparge un băieţel de şapte ani. Scrumiera de cristal pe care o primise cadou anul trecut pentru că încheiase o asigurare pe viaţă în valoare de un milion de dolari va trebui mutată.

— Ei bine, se ridică Nash să plece, fără a fi sigură că doreşte să-l părăsească pe acest bărbat care o făcea să se simtă atât de in siguranţă. Atunci ne vedem la cinci.

— Voi fi aici. Nash îşi puse pachetele sub braţ şi-i întinse mâna dreaptă.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Jim. Îi dădu mâna cu căldură.

— Plăcerea a fost de partea mea. Rămaseră aşa, mână în mână o clipă, în tăcere. De ce nu-mi laşi pantoful pe care l-ai stricat? întrebă dintr-odată Jim.

— Care pantof? Nash începu să se întrebe dacă nu cumva retrăia povestea Cenuşăresei.

— Cel pe care l-ai stricat. Atunci îşi aminti.

— Nu, nu eu l-am stricat. Uşa batantă de la parter mi-a prins tocul. Nu a fost vina mea.

— Bineînţeles că nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură el în timp ce încerca să zâmbească. De ce nu laşi pantoful aici, iar când te întorci va fi gata reparat?

— Ce idee minunată! Nash îşi retrase mâna pentru a căuta pantoful.

— Uite-l! spuse ea întinzându-i-l. Vezi, deja mă simt protejată. Te vei folosi de privirile tale ca de un laser ca să-l lipeşti?

— Nu atunci când sunt privit de cineva, răspunse el cu un licăr în priviri.

— Nu voi spune nimănui nimic, şopti Nash. Ne vedem mai târziu, Superman!

— La revedere, Nash!

O urmări cu privirea, picioare frumoase şi nu numai, până când uşa se închise cu un zgomot uşor. Apoi privi pantoful care-i rămăsese în mână. Confecţionat din pielea unei reptile, avea o ciudată combinaţie de violet şi galben, iar tocul era de

acelaşi strălucitor verde ca şi fusta ei. Zâmbi.

Jim puse pantoful multicolor deasupra poliţei abia completate şi îl privi de parcă ar fi putut să-i ofere date suplimentare în legătură cu personalitatea proprietăresei.

Natasha Perretti, femeia visurilor fiecărui bărbat care lucra în clădirea aceea, tocmai îşi asigurase picioarele prin intermediul agenţiei lui. Avea motive bine întemeiate să menţină legătura cu ea. O poliţă putea să conducă la o alta, această a doua poliţă putea să ducă la o invitaţie la masă, o masă…

Se luă din scurt. Pe cine încerca el să prostească? Un manechin era cu greu genul de femeie pentru James Russell. Şi pentru un motiv foarte bine întemeiat. Rareori, femei ca Nash vedeau siguranţa într-un agent de asigurări ca el. Se părea că lui Nash îi plăcea mica lor glumă despre Superman, dar cât de mult îi va mai fi pe plac atunci când va descoperi că era de fapt Clark Kent?

Ţinându-l strâns de mână pe Duke, Nash ieşi în vântul rece din căldura taxiului. Acesta oprise în faţa clădirii ei. A ei şi a lui Jim, se corectă ea cu un zâmbet. Se uită în grabă la ceas. Cinci fix. Oare va pleca pentru că întârziase puţin? Dacă şoferul ar fi mers mai repede, poate că ar fi ajuns la timp.

— Brrr, mami! Crezi că va ninge deseară? Ochii albaştri

ai lui Duke priveau cu speranţă norii cenuşii de deasupra zgârie-norilor de pe Michigan Avenue.

— S-ar putea, dar eu sper să nu ningă!

Îl trase mai aproape de ea în timp ce se grăbeau spre adăpostul uşii rotative.

— O, mami! Zăpada înseamnă distracţie!

— Nu atunci când te face să te îmbolnăveşti, Duke!

— Anul acesta nu se va mai întâmpla aşa, pentru că sunt mai mare şi mai puternic şi… o, Doamne! Pot să mă rotesc cu uşa asta aşa cum am făcut data trecută?

— Nu, atunci a fost o greşeală. Uşile astea nu sunt făcute pentru ca băieţii de vârsta ta să se joace cu ele, Duke! Hai! Trebuie să ne grăbim!

— Atunci nu văd de ce le-a instalat cineva! declară el în timp ce trecu stoic lângă mama sa în căldura protectoare a holului. În acel moment se însenină la faţă. Mami, pot să apăs butonul de la lift?

— Uh, stai o clipă, Duke! Uitase povestea cu liftul dar nu-l putea pune pe copilul de şapte ani să urce pe jos zece etaje şi, în plus, nu aveau timpul necesar. Pe lift nu era niciun semn. Desigur, Duke, apasă butonul cu săgeata în sus.

Duke o privi cu reproş.

— Ştiu asta, mămico. Când oare vei înceta să mă mai tratezi ca pe un copil mic?

Ea-şi strâmbă gura, încercând să rămână serioasă.

— Îmi pare rău. Tot uit că în decembrie împlineşti opt ani.

Privi neliniştită cum lumina verde se aprinde la parter şi, înainte de a-l putea opri, Duke era înăuntru, apăsând butoanele. Nash reuşi să urce exact înainte ca uşile acestuia să se închidă, iar liftul porni în sus, pilotat de un foarte energic băieţel de şapte ani. Gemu când observă că toate cele douăzeci şi opt de butoane se aprinseră. Cum putea oare să anuleze toate comenzile? Acum se vor opri la fiecare etaj până la zece şi vor ajunge chiar mai târziu!

— Duke, dragul meu, nu trebuia să apeşi toate butoanele, spuse ea exasperată. Nu trebuie să ajungem decât la etajul zece.

— Doar atât? umerii lui Duke se prăbuşiră de dezamăgire. Data trecută m-ai dus până sus!

— A fost o greşeală, Duke. Vorbeam cu doamna aceea şi nu mi-am dat seama ce se întâmplă.

Aşteptă plină de grijă să treacă de fiecare stop, temându-se că va rămâne în lift singură cu băieţelul ei şi nu va mai fi niciun Superman ca s-o salveze!

Când liftul se opri într-un târziu la etajul zece, ieşi bucuroasă, trăgând în urma-i un Duke mai puţin fericit.

— N-aş putea să mă joc cu liftul când tu vorbeşti cu omul acela? o imploră Duke, în timp ce-l târa după ea de-a lungul holului.

— În niciun caz! Încercă uşa şi fu fericită să constate că încă mai era deschisă.

— Ai reuşit! Zâmbetul lui era ca o oază însorită într-o după-amiază înnegurată în Chicago. Nash îi răspunse cu un zâmbet, întrebându-se de ce avea ciudatul sentiment că se întoarce acasă.

— Îmi pare rău că am întârziat. În ultimul moment, m-am hotărât să mă îmbrac cu o pereche de pantaloni pentru a acoperi juliturile. Apoi am urcat în cel mai lent taxi din Chicago.

— Nu face nimic. Destul de ciudat dar era perfect adevărat. Ce se întâmplase cu pretenţia lui la punctualitate? Am mai avut ceva probleme de rezolvat.

— Foarte bine. Puse un plic pe biroul lui. Acestea sunt fotografiile pe care ţi le-am promis şi de asemenea aş dori să ţi-l prezint pe… Se întoarse să-l prezinte pe fiul său şi îngheţă de groază. Duke! în momentul ăsta să pui chestia aia jos!

Duke răsucea între degete o frunză pe care tocmai o

rupsese dintr-o plantă mare, arborescentă.

— Dar, mami! Profesoara ne-a spus să ducem la şcoală o frunză şi am căutat peste tot, dar toţi copacii sunt goi, cu excepţia acestuia. Nash gemu.

— Jim, îmi pare rău. Dacă vrei, pot să-ţi aduc o altă plantă…

— Cred că mă pot lipsi de o frunză, Nash.

— Plecăm imediat ce îţi completez cecul, spuse Nash grăbită, scotocind prin geantă după un pix. Care este cea mai mică sumă pe care o pot plăti?

Jim îi spuse o sumă şi-i oferi pixul său.

— Mai am nevoie de semnătura ta pe poliţă.

— Doar o clipă, spuse ea deschizând carnetul de cecuri şi scriind repede. Nu vreau să te mai reţin.

— Relaxează-te, Nash, nu mai am altceva de făcut. La naiba, de ce a trebuit să spună asta? Nu făcuse decât să-i confirme că ducea o viaţă socială plictisitoare, neinteresantă. Până mai târziu, adăugă el repede. Ea-şi ridică privirile, o lumină sclipindu-i în priviri.

— O întâlnire!

— Cam aşa ceva. De ce i-ar spune că tot ce plănuise pentru seara aceea era să se uite la televizor?

— Poftim cecul, spuse ea după ce-l rupse din carnet. Unul dintre colţuri este rupt, dar cred că poţi citi…

— E foarte bine, admise el. Semnează aici, adăugă el şi-i indică unde cu un semn.

Exact în acel moment încăperea se umplu cu o muzică asurzitoare.

— Ce naiba? Amândoi se întoarseră pentru a-l vedea pe Duke coborând de pe scaunul care se afla exact sub difuzor.

— Era prea încet şi nu puteam să aud nimic, strigă el. Dar acum e prea tare. Nu poate cineva să-l regleze?

Nash îşi puse mâinile la urechi, în timp ce Jim ocoli biroul şi se îndreptă spre difuzor pentru a-l închide. Când se aşternu liniştea binecuvântată, Nash îşi privi fiul cu severitate şi-i indică un scaun de lângă ea:

— Stai jos, Duke. Şi nu te mai mişca până când nu termin eu.

— Mai mergem să mâncăm hamburgeri, aşa cum mi-ai promis? întrebă el plin de teamă.

— Nu cred că meriţi vreun hamburger, declară ea în timp ce semna poliţa, după care i-o înmâna lui Jim. Ochii albaştri se umplură de lacrimi.

— Dar, mămico, hamburgerii aceia mă fac să fiu

puternic. Mă simt mult mai bine după ce mănânc unul.

— Mai discutăm în lift, răspunse Nash, temându-se că va ceda şi nu dorea să se întâmple în faţa lui Jim. Mulţumesc din nou pentru tot, spuse ea întinzându-i mâna celui care îi va proteja mijloacele de câştigare a existenţei.

— Am să te sun imediat ce cererea ta va fi aprobată. Sunt sigur că va fi, răspunse Jim, reţinându-i mâna puţin mai mult decât ar fi fost necesar.

— Voi aştepta. Capul lui Duke se întoarse de la un adult la celălalt care vorbea, iar un zâmbet îi înflori pe chip.

— Mămico, am o idee grozavă! N-ar putea veni şi el cu noi la „La Burgerie”?

— O, Duke, nu cred că… Se opri într-o tăcere stânjenitoare.

Mulţumită capului său inteligent, Duke găsise un mijloc pentru a-şi asigura masa invitându-l pe Jim. Şi cum ar fi putut ea spune că nu mai merg şi să anuleze astfel invitaţia? Totuşi, nu şi-l putu imagina pe James K. Russell îmbrăcat în costum cenuşiu, cu cravată simţindu-se în largul lui într-un local unde se serveau hamburgeri, chiar dacă era vorba de „La Burgerie” cu pretenţiile lui de restaurant de delicatese.

— E foarte amabil din partea ta, Duke, se hotărî Jim.

Oare să îndrăznească să accepte? Probabil că Nash ar prefera să-şi spele părul sau să-şi facă unghiile decât să petreacă o seară cu agentul ei de asigurări. Dar nu aş vrea să vă stric planurile, adăugă el şovăitor.

Nash clipi fără a-i veni să creadă. Voia să vină! Poate că-l va convinge să bea o bere, să facă vreo câteva jocuri video cu Duke. Dintr-odată, Nash nu se mai putu gândi decât cum să facă să mai reducă puţin din rigiditatea lui James K. Russell, agentul de asigurări.

— Nu fi fraier, spuse ea. Ne-ar face mare plăcere să vii cu noi.

CAPITOLUL 3

— Mămico, cum de are bărbatul acesta pantoful tău? întrebă Duke în timp ce stătea alături de mama lui, lipiţi de zidul cenuşiu al clădirii.

Jim era la câţiva metri mai departe, încercând să facă rost de un taxi.

Superman, gândi din nou Nash, privindu-l pe Jim cum îşi ridica gulerul hainei pentru a suporta vântul de iarnă fără nicio problemă. Dar poate că era obişnuit cu el. Poate că se născuse şi crescuse aici. Îi trase gluga lui Duke pe cap, pentru a-l feri şi

mai tare de frig.

— Numele lui este domnul Russell, Duke. Spune-i pe nume.

Duke îşi dădu ochii peste cap, nerăbdător.

— De ce pantoful tău este la domnul Russell?

— Mi l-a reparat. Azi dimineaţă mi-am prins tocul în uşa rotativă şi l-am rupt, iar el mi l-a lipit la loc.

— Repară pantofi? Eu credeam că apără vieţile oamenilor.

— Asta face. Mi-a făcut un serviciu reparându-mi pantoful.

— Mămico, domnul Russell nu este gardă de corp? E destul de mare pentru asta.

— Nu, nu în felul ăsta apără el oamenii, Duke. E greu să-ţi explic, dar…

— Uite un taxi! exclamă Duke, uitându-şi întrebarea. Hai să mergem!

Jim o invită mai întâi pe Nash să urce, dar îşi dădu seama de greşeala făcută după ce Duke se strecură după ea. Puştiul era exact la mijloc, împiedicându-l să simtă căldura ispititoarei Nash Perretti.

— Ce fel de hamburger preferaţi, domnule Russell?

întrebă Duke. Sper că nu felul pe care îl vrea mami, cu ciuperci şi fasole. Se strâmbă. Fasolea aia parcă ar fi viermi! Şoferul se întoarse spre ei.

— Bănuiesc că mergeţi să mâncaţi hamburgeri. Vă duc la localul cel nou, „La Burgerie”? Nash îl privi întrebătoare pe Jim, care dădu din umeri.

— Da, răspunse ea şoferului. Acesta apăsă pe accelerator, iar pasagerii se prăbuşiră unii peste alţii când maşina intră în trafic.

— Ţie cum îţi plac hamburgerii, Duke? întrebă Jim, bucuros că puştiul avea limba slobodă. Deja îi dezvăluise preferinţele mamei sale pentru feluri stranii de hamburger şi, dacă îi dădea timp şi atenţie, poate că acesta îi mai dezvăluia câteva secrete ale minunatei sale mame.

— Cu ketchup şi muştar. Credeţi că e prea plictisitor?

— Mie mi se pare că sună bine.

— Vezi, mami? exclamă Duke triumfător. El nu crede că muştarul şi ketchup sunt plictisitoare. Nash râse.

— Mă îndoiesc că le toarnă peste orice mănâncă, aşa cum faci tu. Jim chicoti.

— Cred că fac chiar aşa cum ai spus. Nash râse din nou, iar Jim îşi îngădui un moment să-i savureze râsul. Cu colţul

ochiului putea să-i vadă uşoara îmbujorare. Era un cadou într-o zi de noiembrie, un cadou la care nu se aştepta.

— Dar eu nu pun ketchup şi muştar pe pizza, protestă Duke. De ziua mea, îi destăinui el lui Jim, mama a promis să mă ducă la Circus Pizza.

— Ce-i asta?

— Ce-i asta? întrebă Duke uimit în timp ce Nash zâmbea. Nu te uiţi la televizor?

— Nu prea mult, recunoscu Jim. Ce-am pierdut?

— Habar nu ai ce e Circus Pizza, asta ai pierdut. Abia au deschis şi îi arată în fiecare minut la televizor. Au jocuri, premii şi tot felul de alte lucruri!

— Sună minunat, spuse Jim, întrebându-se ce maniac o fi inventat o asemenea cameră de tortură.

— Oricum, astă seară o să mănânci hamburger cu muştar şi ketchup, exact ca mine, nu-i aşa? întrebă Duke încrezător.

— Nu-l mai bate la cap, Duke. Nash îl privi pe Jim cu ochii veseli. Poate că am să-l conving pe domnul Russell să încerce ceva nou.

— Mama! protestă Duke. Toţi ceilalţi pe care îi cunoşti sunt îndrăgostiţi de hamburgerul tău, iar acum, când în sfârşit am găsit pe cineva care să mănânce ca şi mine, încerci să-l

schimbi! Jim o privi în ochi.

— Nash, ai face aşa ceva?

— De ce nu? i-o întoarse ea. O schimbare ţi-ar face bine.

— Da, aşa spune ea întotdeauna, murmură Duke, închizând şi deschizându-şi fermoarul jachetei. De asta ne va duce în vest.

— În vacanţă, nu? întrebă Jim, amintindu-şi vag că una dintre revistele pe care le avusese la ea în acea dimineaţă fusese Arizona Highways. Ai să călăreşti, Duke?

— Bineînţeles! Am să mă fac cowboy! Cowboy adevărat!

Duke începu să sară în maşină de parcă ar fi călărit. Nash îi puse o mână pe creştetul capului.

— Uşurel, Tex!

— Am sosit, oameni buni! anunţă şoferul. Nash scotoci prin geantă după portmoneu, abia după aceea observând mişcarea rapidă pe care o execută Jim atunci când plăti taxiul.

— Nu, Jim, protestă ea. Noi te-am invitat şi nu mă aştept să ne plăteşti maşina. Probabil că locuieşti în partea cealaltă a oraşului şi va trebui să plăteşti dublu la întoarcere.

— De fapt, nu locuiesc foarte departe de aici.

— Chiar? nici eu. Ce drăguţ! Zâmbetul ei sclipea de bucurie sinceră, scăldându-l pe Jim în strălucirea lui.

— Da, este drăguţ! spuse el încet.

— Dar ţin să plătesc eu taxiul, reluă ea, susţinându-i privirea.

— Nu este necesar. Eşti clienta mea. Îmi scot cheltuielile din taxe, explică el, apoi gemu în sinea lui. Domnul Amabil ar fi ţinut asta ca micul lui secret, nu-i aşa?

— Oh, nu m-am gândit la asta!

— Dar aş fi făcut-o oricum, se corectă el. Înainte de a-i da mâna lui Nash să coboare, îl ajută pe Duke să sară pe trotuar.

— Sunt sigură de asta, Jim, spuse ea, zâmbindu-i poznaş, chiar dacă nu ţi-ai fi scos cheltuielile de undeva. Dar, din moment ce aşa procedezi, nu ai vrea să faci cinste cu o masă? Buzele lui se strânseră. Ce limbă ascuţită avea!

— Plăcerea e de partea mea, Nash.

Îi făcu semn din ochi, iar ea-şi strecură mâna în căldura sigură a mâinii lui. În timp ce se străduia să iasă din taxi, celălalt braţ îi înconjură umerii atât de natural, încât o făcu să realizeze cât de confortabil se simţea alături de el.

— Ce drăguţ, murmură ea. Aerul rece al serii se amesteca cu aroma after-shave-ului său. Nash îşi ridică privirile. Se bărberise în această după-amiază. Pentru ea?

— Vântul e puţin cam rece astă-seară, spuse el privind-o

în ochi.

— Da, răspunse Nash, dar nu-şi dăduse seama.

Se simţea în siguranţă, protejată, ocrotită şi nu avea nici cea mai mică intenţie să se mişte de lângă el.

— Zăpadă, mami! Zăpadă!

Întrerupţi în momentul în care se simţiseră atât de aproape unul de celălalt, Jim şi Nash se despărţiră, iar vântul trecu şuierând printre ei. Ea începu să tremure când obrajii îi fură atinşi de primii fulgi de nea.

— Hai să intrăm, se grăbi ea, punând un braţ în jurul umerilor lui Duke.

Acesta se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Stai un minut, mămico! Vreau să prind câţiva fulgi şi să-i văd cum se topesc în mâna mea. Eu… Tuşi, apoi se avântă într-o nouă tentativă de a obţine ce dorea. Ai putea să mă strigi când vor fi gata hamburgerii. Am să stau chiar aici, am să fac bulgări de zăpadă…

— Înăuntru, Duke, spuse Jim ferm, mânându-l de la spate de-a lungul trotuarului. Mama ta spunea că azi nu ai mers la şcoală pentru că ai fost bolnav. N-am vrea ca răceala ta să se înrăutăţească.

Nash rămase cu gura căscată când Duke renunţă la orice

alte distracţii şi-i permise lui Jim să-l conducă spre uşă. Renunţa Duke la zăpadă fără alte discuţii? S-ar părea că Jim era un medicament destul de puternic împotriva încăpăţânării fiului ei.

De cum păşiră în restaurant, fură înconjuraţi de muzica ce urla de la un tonomat şi de aroma hamburgerilor pregătiţi la foc de cărbune. Nash se apropie de Jim din instinct, iar el îi înconjură umerii încă o dată de parcă ar fi dorit să servească drept barieră între ea şi mulţimea ce-i înconjura.

— Ai nişte mărunţiş? îşi întrebă Duke mama, întinzând o mână.

— Uh, nu cred.

Impulsul de a se cuibări la pieptul lui Jim se pierdu în graba cu care începu să caute portmoneul prin geantă, în timp ce Duke sărea nerăbdător de pe un picior pe celălalt. Tocmai îşi găsise portmoneul când îl auzi pe Duke spunând:

— Mulţumesc, domnule Russell.

— Cu plăcere, Duke.

— Uite haina mea, spuse Duke grăbit. Ne vedem mai târziu.

Fără a mai privi înapoi, se amestecă în mulţime îndreptându-se spre şirul de automate.

— Îi plac la nebunie jocurile mecanice, explică Nash

încercând să-l scuze. Mi-ar face plăcere să mă revanşez.

— Nu-ţi mai face probleme. Comandăm? Jim o conduse către tejghea şi-şi lăsă braţul de pe umerii ei să cadă în timp ce comanda un burger cu muştar şi ketchup şi doi cu ciuperci şi fasole verde. Nash zâmbi triumfătoare:

— Te-ai gândit că ar fi cazul să introduci puţină aventură în viaţa ta, Jim?

Acesta scoase un portmoneu din buzunarul de la pantaloni şi puse pe tejghea două bancnote.

— S-ar părea că acum e momentul pentru aşa ceva, răspunse repede privind-o pe Nash cu colţul ochilor.

Aceasta îşi desfăcuse balozaidul şi oferea privirii lui Jim un pulover violet cu galben, care se mula foarte bine pe trupul ei.

— Ce vrei să spui prin momentul potrivit? Doar nu cumva ţi-ai citit horoscopul de azi? Jim izbucni în râs.

— Cred că ar fi trebuit s-o fac. Nu, voiam să spun că m-ai scos puţin din rutină şi că ar fi cazul să profit de asta. O, Doamne, ce prost îşi alesese cuvintele! Ce vreau să spun este că… Ea zâmbi până la urechi.

— Ştiu ce-ai vrut să spui.

— Nu cred. Vezi…

— Las-o baltă, Jim. Ochii ei căprui începură să danseze veseli. Mă întreb ce ţi-o fi scris în stele. Ce zodie eşti? Nu! Lasă-mă să ghicesc!

— Restul dumneavoastră, domnule, ciripi fata din spatele tejghelei. Şi numărul.

Jim privi biletul, îl dădu lui Nash, în timp ce aceasta privea fascinată cum lua de pe masă restul şi-l strecura în portmoneu cu mişcări uşoare.

— Fecioară, declară ea cu hotărâre, în timp ce el îşi punea în buzunar portmoneul.

Se opri la jumătatea gestului, uimit.

— Cum ţi-ai dat seama? Nash clătină din cap, amuzată.

— Dacă nu ai fi fost, atunci ar fi trebuit să fii. Conservator, ordonat, precis. Uită-te numai la felul în care ai aranjat bancnotele în portmoneu!

— Dar toţi oamenii îşi ţin bancnotele în felul ăsta.

O ajută să-şi scoată balonzaidul, după care îşi dezbrăcă şi el haina.

— Eu nu. Jim râse plin de căldură…

— Nu, sunt sigur că nu, Nash Perretti! Luăm câte o halbă de bere pentru noi doi şi o cola pentru Duke? îi aruncă o privire.

— Bei bere?

— Glumeşti? Bunicul meu a avut o berărie în oraş.

— Născut şi crescut, murmură Nash pentru sine.

— Ce-a fost asta?

— Nimic, spuse ea trecându-şi o şuviţă blondă pe după urechi. N-am mai văzut pe nimeni să bea bere la costum şi cravată.

— Ei bine, nu doresc să-ţi stric imaginea despre lume şi viaţă, spuse el foarte natural în timp ce-şi desfăcea cravata. În numai câteva secunde, era gata împăturită şi pusă cu grijă în buzunar, după care îşi desfăcu primul nasture de la cămaşă. Acum e mai bine?

— Încă un nasture, spuse ea repede, ducându-şi mâna la cămaşa lui. Aşa, acum e mult mai bine. Făcu un pas înapoi şi-l studie, observând abia atunci felul preocupat în care o privea. E ceva în neregulă? El tuşi.

— Nu. Dar emoţia pe care o citi în ochii lui o făcu pe Nash să simtă cum i se accelerează bătăile inimii. Aşa cum stătea în faţa ei, cu părul ciufulit de vânt, cu gulerul desfăcut, părea un bărbat diferit de acel James Kensington Russell care îi completase poliţa de asigurare cu câteva ore mai devreme. Pentru prima dată de când se cunoşteau, rămase fără grai.

— Ei bine, care e verdictul? întrebă el cu un zâmbet. Sunt

îmbrăcat destul de bine pentru o băutură? Nash respiră adânc.

— Da.

— Foarte bine. Se întoarse către barman şi comandă două beri şi o cola.

După ce duseră la separeul rezervat hainele şi băuturile, Duke îşi făcu apariţia răsucindu-se ca un mic derviş.

— Ar fi trebuit să vedeţi câte puncte am câştigat, îi împuşcam pe toţi tipii aceia şi câştigam din ce în ce mai multe puncte şi…

— Ai rămas fără fise? întrebă Jim, socotind cam câte fise l-ar fi costat ca să-l ţină pe Duke cât mai mult timp la jocurile mecanice pentru a putea vorbi în linişte cu Nash.

— O, am rămas fără fise demult, dar un tip de acolo mi-a spus că-i pot folosi fisele atâta timp cât i le plătesc. Nash gemu. Oare cât de mare putea fi datoria făcută de un puşti la jocuri mecanice într-un sfert de oră?

— Scuză-mă, Jim, spuse ea ridicându-se, dar cred că ar trebui să văd despre ce este vorba.

— Lasă-mă pe mine, se oferi repede, imaginându-şi că l-ar putea convinge pe puşti să-l ţină ocupat pe Duke dacă i-ar strecura câţiva dolari. Care e băiatul, Duke? Duke îi arătă cu degetul şi se îndreptară spre cel de al doilea şir de automate.

Nash îl pierdu repede din ochi pe Duke, dar umerii laţi ai lui Jim rămaseră la vedere. Recunoaşte, Perretti, gândi ea în timp ce sorbea din halba de bere, fără cravată şi cu părul ciufulit, nu arată chiar atât de rău. Poate că, în continuare, ar trebui să-i sugereze să-şi dea jos haina de la costum, ca să poată vedea cât mai bine cât de laţi sunt umeni lui. Şi, dacă tot veni vorba, oare cum i-ar sta fără cămaşă apretată, de un alb strălucitor?

Nash sorbi berea în timp ce-şi imagina felul în care i-ar desface nasturii cămăşii, scoţând la vedere lanţul simplu de aur îngropat în părul negru şi des de pe piept, l-ar scoate uşor cămaşa din pantaloni, i-ar desface apoi nasturii de la manşete şi i-ar da jos de pe mâini. Probabil că avea şi un umeraş de lemn pentru ea. Probabil că apoi el şi-ar scoate pantofii, după care şi-ar goli buzunarele într-o tăviţă de piele de pe cuier. După ce şi-ar da jos pantalonii, probabil că i-ar aşeza pe dungă în dulapul său ordonat…

— Cred că acum totul este în regulă.

Jim se strecură alături de ea în separeu, iar Nash roşi, făcându-se la fel cu jacheta lui Duke. Îl dezbrăcase mental pe Jim Russell, agentul ei de asigurări! Că tot veni vorba de gânduri indecente.

— Nash, totul e în regulă? Jim îi privi chipul roşu. Nu

este prea cald pentru tine?

Îşi ridică privirile repede.

— Nu… este tocmai bine.

Grija pe care Jim o manifesta faţă de ea nu făcu decât să dea naştere la noi fantezii. Oare făcea dragoste cu aceeaşi grijă, avea grijă…

— Nash, mai eşti aici?

— Hm? tresări ea vinovată. Ce naiba se întâmpla cu ea?

— Am întrebat dacă nu era numărul nostru cel care tocmai a fost strigat.

Nash deschise pumnul pentru a-i arăta pătrăţelul mototolit de hârtie albastră.

— Numărul treizeci, latră cel care servea. Jim smulse biletul din mâna ei şi se ridică.

— Iau eu hamburgerii dacă îl aduci tu pe Duke.

— Sigur, încuviinţă Nash absentă. Era foarte bine că putea conta pe puterea de decizie a lui Jim când ea era atât de absentă. Dar ea era absentă şi distrată pentru că era el prin preajmă. Foarte confuză, îşi făcu loc prin mulţimea care înconjura jocurile mecanice, până când zări într-un târziu capul brunet, cârlionţat. În timp ce se apropia, Duke lăsă să-i scape un strigăt de frustrare şi lovi automatul cu vârful pantofului.

— Maşină nenorocită ce eşti! ţipă el. Îmi vreau banii înapoi! Trase de manivela pentru returnarea banilor de mai multe ori. Haide odată, maşină proastă ce eşti!

Nash îl privi zâmbind, recunoscându-se pe sine în gesturile lui. Oare aşa o văzuse Jim în acea dimineaţă în lift?

— Care-i problema, Duke? întrebă ea, venind lângă fiul ei.

Băieţelul de şapte ani ridică spre ea nişte ochi albaştri şi furioşi.

— Aparatul s-a blocat înainte să pot să joc! Îmi vreau banii înapoi, mami!

— Nu e decât o fisă, iar hamburgerii au venit pe masă! Hai să lăsăm baltă jocul acum!

— Nu! îmi vreau banii înapoi! jură el. Înainte ca Nash să-şi dea seama ce se întâmpla, Duke îşi băgase două degete în orificiul prin care erau returnaţi banii.

— Nu face asta, Duke! N-o să-ţi mai poţi scoate degetele de acolo.

Nu! Eu… îşi trase mâna înapoi, după care o privi pe Nash cu nedumerirea întipărită pe chip.

— Mi-am prins degetele acolo!

— O, Duke, spuse Nash şi îngenunche lângă el, încercând

să-i scoată degetele din orificiul automatului. Dar degetele lui erau bine prinse. Duke întrebă cu vocea tremurând:

— Oare am să mai pot scăpa vreodată de aici?

— Sigur că da, îl asigură Nash, trăgând de mâna băieţelului.

— Mă doare!

— Nash şi Duke, hamburgerii se răcesc şi… ce naiba se întâmplă aici? se materializa Jim lângă ei, lângă băieţelul cu degetele prinse şi femeia îngenunchiată lângă el. Mama şi fiul îl priviră plini de speranţă. Nash înghiţi în sec.

— Duke şi-a prins degetele.

— Ce caută degetele lui… o, nu mai are nicio importanţă, spuse Jim plictisit. Mă întorc imediat.

— Mami, domnul Russell o să-mi scoată degetele de aici?

— Da, dragul meu, spuse Nash, mulţumindu-i în tărece lui Superman. Sunt sigură că o să ţi le scoată.

În numai câteva secunde, Jim îşi făcu apariţia printre mulţimea de spectatori care se strânsese împreună cu managerul localului şi cu o trusă de prim ajutor.

— Puteţi chema şi medicii dacă sunteţi de părere că va fi necesar, se oferi acesta. Nu vreau să-mi asum niciun risc.

— Va fi uşor. Un fleac, spuse Jim spre binele lui Duke şi

al managerului.

Îngenunche lângă băieţelul înspăimântat.

— Ce-o să faci? întrebă Duke răguşit şi începu să tuşească.

Nash îi aruncă fiului său o privire îngrijorată, ştiind că teama i-ar putea provoca un alt atac.

— Domnul Russell ştie ce are de făcut, Duke, spuse ea pe un ton liniştitor. Ai încredere în el.

— O să punem nişte unsoare din asta albă în jurul degetelor tale. Aşa ele vor deveni lunecoase şi vor ieşi mai uşor afară.

Nash îl urmări pe Jim cum unge degetele fiului ei ca şi deschizătura de metal cu mâini sigure, pricepute. Duke începu să respire din ce în ce mai greu, tuşi de câteva ori. Plin de răbdare, Jim îşi văzu de treabă şi, în curând, degetele lui Duke alunecară afară din orificiul de metal.

— Au ieşit! ţipă Duke scuturându-şi mâna eliberată. Mulţumesc, domnule Russell! spuse el, îmbrăţişându-l pe Jim şi mânjindu-i astfel gulerul cămăşii şi al hainei gri de la costum. Nash expiră şi se ridică în picioare.

— Superman a reuşit din nou, îi spuse ea lui Jim, în timp ce acesta îl ridică pe Duke în braţe. Nu ştiu cum să-ţi

mulţumesc. Totdeauna te poţi atât de… oh, Duke! Ai mânjit cu grăsime tot costumul domnului Russell!

— Jim? Acesta este numele dumneavoastră adevărat, domnul Russell? întrebă Duke răguşit, respiraţia sa nerevenind încă la normal.

— Aşa-mi spune mama ta, spuse Jim.

— Nu pot să-ţi spun şi eu la fel? întrebă Duke, respirând cu greu.

— De ce nu? ia spune, cum te simţi, sportivule?

Jim privi atent chipul palid al băieţelului.

— Bine.

— Am o idee foarte bună, spuse Jim vesel. Hai să ne luăm hamburgerii acasă şi să-i mâncăm acolo.

Îi aruncă o privire lui Nash, care încuviinţă.

— Da, cred că ar fi mult mai bine aşa, admise ea, observând paloarea lui Duke. Jim, o să mă ocup eu de costumul tău.

— Nu-ţi face probleme cu costumul, Nash. Hai să ducem băiatul acasă.

— Pot să-mi iau băutura? hârâi Duke.

— Sigur, îi spuse Jim, după care îi aruncă o privire de scuză lui Nash. Dar nu ne vor permite să ne luăm berea cu noi.

— E-n regulă, spuse ea. Cred că mai am câteva cutii acasă.

Cu eficienţa lui obişnuită, Jim îi luă haina lui Duke, băutura, împacheta hamburgerii, agăţă un taxi şi în numai un sfert de oră transferul în apartamentul lui Nash fu efectuat.

În faţa intrării blocului în care se afla apartamentul lor, Jim îl ţinu în braţe pe Duke, până când mama lui căută prin geantă după chei. Privi clădirea veche dar frumoasă în care locuiau cei doi. Oare era destul de sigură pentru o văduvă cu un copil?

— Ar fi fost mult mai bine dacă cheia ar fi fost la tine! spuse Nash fără să gândească. Până acum am fi fost înăuntru.

Inima lui Jim făcu un salt. Cât de firesc spusese! Oare fusese mai mult de un simplu comentariu, sau nu-şi dădea seama ce efect avuseseră cuvintele ei asupra lui? în numai câteva scurte ore, zăpăcita, minunata Nash Perretti şi fiul ei de şapte ani treziseră în el instinctul de protecţie, trecând dincolo de rezerva cu care obişnuia el să înfrunte lumea.

— În sfârşit! Nash scoase cheia şi o introduse în broasca uşii. O să punem hamburgerii în cuptor, îl culcăm pe Duke… Cred că amândoi muriţi de foame…

Vocea ei răsună pe scări, în timp ce urca spre apartament

şi deschise uşa acestuia.

— Du-te şi îmbracă-te în pijama, iubitule, spuse ea, dându-i o palmă uşoară lui Duke peste fund. Scuză dezordinea, Jim, bolborosi ea în timp ce se mişca prin apartament adunând sacoşe de hârtie, un halat de baie, un tractor de jucărie. Cumpărăturile de Crăciun, mai adăugă ea în grabă, dispărând în dormitor.

Un pachet se iţea dintr-o pungă aflată pe canapea, iar Jim zâmbi.

— Şi pentru cine este destinată hârtia igienică?

— Poftim? întrebă ea, apărând fără balonzaid.

— Nimic. Cum putea s-o tachineze? părea atât de vulnerabilă, de distrată, avea nevoie de… Instinctele sale de protecţie deveniră din nou atât de puternice, încât îi veni s-o ia în braţe. Vezi dacă Duke este bine. Eu am să găsesc bucătăria ca să încălzesc hamburgerii.

Recunoştinţa îi îndulci trăsăturile. Avea o privire care-l făcu pe Jim recunoscător pentru că avea cu ce să se ocupe.

— Nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare fii sunt. Nu mulţi bărbaţi ar vrea să…

— Mai bine du-te şi vezi ce face Duke, o întrerupse Jim, aproape nepoliticos.

Nu dorea s-o facă să-l creadă mai bun decât era! Şi nici nu putea pretinde că motivele sale erau altruiste! Nash îi zâmbi.

— Şi, în plus, eşti şi foarte modest, exact ca Superman!

Apoi se răsuci pe picioare şi se îndreptă spre camera lui Duke, în timp ce Jim încerca să se adune după strălucirea acelui zâmbet.

În drum spre bucătărie, observă fotografiile cu cactuşi, răsărituri şi apusuri de soare care acopereau pereţii sufrageriei. Era un mod straniu de a decora un apartament aflat în inima oraşului Chicago. Depuse pachetul cu hamburgeri şi cola lui Duke pe bufet şi-şi dădu jos haina cu o mişcare din umeri în timp ce studia atent bucătăria micuţă. Era clar că era bucătăria lui Nash. Slogane scandaloase erau atârnate peste tot, iar bufetul era ocupat de o mulţime de recipiente aparent goale.

Recunoscând un cuptor cu microunde sub o cutie de şerveţele, Jim îl deschise şi băgă înăuntru hamburgerii. Apoi ochii i se opriră pe o farfurie de carton pe care se aflau rămăşiţele unui sandvişi cu unt de alune şi un pahar care purta urmele laptelui praf care se aflase odată în el.

Automat, îşi desfăcu nasturii de la manşete, îşi ridică mânecile şi spălă paharul, după care îndesă farfuria de carton într-un coş de gunoi deja plin.

— Duke s-a lipit deja de televizor, spuse Nash din uşă, apoi rămase acolo pentru a se bucura de priveliştea umerilor largi ai lui Jim, care păreau a umple bucătăria micuţă. Arăta foarte bine fără haină, chiar mai bine decât şi-ar fi imaginat ea.

— I-am spus că-l las să mănânce în camera lui dacă-şi ia medicamentul fără să discute. Când întâlni privirea albastră a lui Jim aproape că-i veni să adauge „*iar noi ne vom putea bucura de puţină intimitate*”.

— N-ar fi mai bine să i-l duc eu? în timpul ăsta tu ai putea să scoţi la iveală berea pe care ai spus că o ai acasă.

Scoase hamburgerul încălzit din cuptor, îl puse pe o farfurie alături de paharul de cola şi o privi.

— I-ar face mare plăcere. Are o foarte bună impresie despre tine, mai ales după ce l-ai scăpat de maşinăria aia.

Făcu un pas înlături, dar trupurile li se atinseră uşor când el trecu pe lângă ea, spre camera lui Duke. Lui Nash i se făcu pielea ca de găină. Aparent era la fel de sensibilă la farmecele lui Jim, ca şi fiul ei. Apostrofându-se în sinea ei pentru acest lucru; se îndreptă spre frigider căutând berea pe care o promisese.

Când Jim intră în camera lui, Duke stătea foarte atent în faţa unui televizor alb-negru.

— Duke, masa este servită. Dar am înţeles că ai fost de acord să iei nişte medicamente. Ce-ar fi dacă ţi le-aş da eu chiar acum?

Duke privi o sticluţă aflată pe măsuţa de lângă pat. Era plină cu un sirop de culoare închisă.

— E scârbos. Totdeauna iau asemenea siropuri scârboase.

— Cât de mult? Jim aşează lângă pat farfuria cu hamburgerul şi cola şi luă în mână sticluţa de sirop.

— Mami umple linguriţa de acolo, spuse el arătându-i măsuţa de lângă noptieră.

Jim deşurubă sticluţa şi turnă cantitatea indicată în măsura pentru medicamentul lui Duke.

— Gura mare! Duke oftă din nou.

— Bine. Înghiţi medicamentul şi luă apoi paharul de cola.

— Îţi face bine, spuse Jim, punând la loc capacul sticlei cu sirop. Poftă bună, iar dacă ai nevoie de ceva, te rog să ne strigi.

— Aşa voi face. Duke se opri din sorbitul băuturii sale preferate şi-l privi pe Jim. Mulţumesc… Jim.

— Cu plăcere, sportivule. După ce închise uşa camerei lui Duke, Jim medita la spusele băieţelului. Lua totdeauna acelaşi medicament? Oare băieţelul nu avea ceva mai mult decât o

simplă răceală?

— Masa este gata, spuse Nash, arătând către masa pusă în mica zonă dintre bucătărie şi sufragerie.

Hamburgerii înveliţi în folie de plastic erau aşezaţi în mijlocul unei farfurii de carton, iar o cutie de bere se afla între două pahare. Nash zâmbi de parcă şi-ar fi cerut scuze.

— Nu am avut decât o cutie cu bere, dar m-am gândit că am putea s-o împărţim.

— E perfect, l-am dat doctoria lui Duke.

— Extraordinar! Se ceartă totdeauna cu mine din cauza asta, dar pot să pariez că a înghiţit-o fără un sunet de la tine. Jim îi făcu cu ochiul.

— Sunt mai mare decât tine.

— Şi bărbat pe deasupra, adăugă ea. E o diferenţă, totuşi! Abia apoi îşi dădu seama ce spusese şi se îmbujora. Vreau să spun că…

— E bine, hai să mâncăm, spuse el încet. Când luă loc la masă, deveni mult mai conştient de ceea ce-l înconjura. Pereţii văruiţi în galben-lămâie creau impresia unei zile însorite, iar într-un colţ se afla un cactus. Pereţii erau acoperiţi cu postere ale unor canioane şi peisaje din vest, aşa cum i se păruse încă din primul moment, iar mobila era acoperită cu tapiserie de culoarea

nisipului. Peste tot erau răspândite perne de culoare galbenă şi portocalie, ca pentru a completa posterul cu un apus de soare în deşert, care atârna deasupra canapelei. Jim nu se gândise prea mult la pălăriile de cowboy din camera lui Duke. La urma urmelor, tuturor băieţilor le plăceau asemenea lucruri… Dar asta… în cap îi zbârnâiau o mulţime de întrebări.

— Cum ţi se pare combinaţia de ciuperci cu fasole verde? întrebă ea, privindu-l peste marginea paharului de bere.

Se opri din mâncat destul de mult cât să-şi dea seama ce băga în gură.

— E surprinzător de bună, spuse el sincer. Mulţumesc pentru că mi-ai deschis ochii.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse ea, imitându-l cu un zâmbet. Apoi zâmbetul ei se îmblânzi şi-şi puse o mână peste a lui. De fapt, eu sunt cea care ar trebui să-ţi mulţumească. Liftul, pantoful, asigurarea, datoriile fiului meu, degetele prinse… e o listă lungă, chiar şi pentru Superman.

Jim îi acoperi mâna cu a lui.

— Mi-a făcut plăcere să te ajut, Nash. Îl mângâie uşor dosul mâini cu degetul mare, în timp ce-i zâmbi cu ochii lui albaştri.

— Cred că am fost o mare bătaie de cap pentru tine,

insistă ea, acut conştientă de senzualitatea mângâierii lui. Ceva ce începuse ca un gest de recunoştinţă din partea ei se transformă acum în ceva cu totul nou, diferit.

— Deloc. Nu se putea înşela asupra felului în care o privea, iar inima începu să-i bată mai repede, înghiţi cu greu şi-şi reaminti severă că acest bărbat era agentul ei de asigurare.

— Cred că am face mai bine să strângem de pe aici, spuse ea brusc, retrăgându-şi mâna dintr-a lui şi împingându-şi scaunul.

— Te ajut, se oferi imediat.

— Nu, nu, îl respinse ea. Ai făcut destule până acum.

Adună în grabă farfuriile, paharele şi se repezi către bucătărie.

Jim se sprijini de uşa bucătăriei, privind-o cum încerca să îndese în coşul de gunoi plin de farfuriile de carton. La naiba, dar reuşise să-i stârnească interesul! Şi, chiar dacă era sau nu treaba lui, boala misterioasă a lui Duke, ciudatul mod în care-şi decorase casa reuşiseră să-i dea peste cap felul analitic de a gândi. Nu mai putea să-şi oprească întrebările.

— Ce are Duke? Nash mai îndesă încă o dată gunoiul şi trânti capacul coşului.

— Astmă. Jim închise ochii recunoscând clar semnele.

Avea sens. Îi privi chipul cu atenţie, încercând să ghicească cât era de îngrijorată.

— Se va vindeca?

— Nu neapărat. Dădu drumul apei să curgă în chiuvetă şi începu să clătească paharele. Are nevoie de o schimbare de climă. Jim se încorda, cu toate simţurile în alertă.

— Spre exemplu, unde?

— Undeva în sud-vest, unde este uscat şi cald tot anul.

— Adică ai să-l duci acolo ori de câte ori se simte rău, din când în când?

Nash puse paharele pe chiuvetă şi se întoarse cu faţa la el.

— Nu, trebuie să stăm permanent acolo.

— Vă mutaţi? încercă să-şi ascundă panica din glas. Dar nu poţi. Oamenii nu… ce-ai să faci cu slujba? Ea ridică din umeri.

— O să-mi găsesc alta. Dar trebuie să plecăm. Vezi foarte bine ce fel de băiat este. Energic, foarte activ. Dacă-l ţin aici, am să-l privez de posibilitatea de a face sport, de a alerga asemeni celorlalţi copii, de a se juca normal… de a se bucura de viaţă.

— Tu… ai dreptate. Se simţea neajutorat. Bineînţeles că avea dreptate.

— Când voi avea destui bani puşi deoparte, adăugă ea,

vom putea pleca.

— Cât de repede? întrebă el.

— Cât se poate de repede.

— Dar nu înainte de Crăciun? Nu cred că ar fi un moment potrivit ca să dezrădăcinezi un copil, spuse el, strângând în mână clanţa uşii.

— O, nu înainte de Crăciun, căzu ea de acord. Îl privi încurcată. Te preocupă felul în care o să abordez problema? Din cauza poliţei pe care tocmai am făcut-o? Pentru că presupun că nu-mi va mai fi necesară dacă voi schimba slujba, dar în acest moment este esenţială pentru mine…

Clătinând din cap, el parcurse distanţa dintre ei şi o prinse de umeri.

— Tu crezi că asta contează pentru mine? Ea începu să tremure la apropierea lui, dar mâinile lui calde o liniştiră. Îşi afundă privirile în adâncimile ochilor lui albaştri.

— Nu asta?

— Nu, clătină el încet din cap şi o trase la piept.

Făcu să tacă vocea care îl avertiza în capul lui şi-i acoperi gura cu a lui.

Cu ochii larg deschişi, Nash îngheţă din cauza şocului. Jim Russell o săruta! Şi, pentru prima dată de când îl cunoştea,

nu se mai simţi protejată în prezenţa lui. Buzele lui erau blânde; braţele care o înconjurau erau ferme. Simţi însă în trupul lui fiorul unei pasiuni reţinute, iar inima ei o luă razna. Ce se ascundea sub aparenţa aceea disciplinară? Trebuia să ştie.

Încet, genele ei se lăsară asupra obrajilor, pe măsură ce se simţea absorbită de senzaţiile sărutului lui Jim. Avea gust de bere, dar şi un altul care era numai al lui. Ah, era delicios! Se bucură de efectul produs de mişcarea palmelor ei de-a lungul cămăşii lui, pe piept. Îşi strecură degetele sub gulerul cămăşii, pentru a-i mângâia firele de păr de la baza gâtului. Apoi îşi deschise buzele, invitându-l să-şi adâncească sărutul.

Îl simţi cum îşi pierde controlul şi, cu un geamăt înăbuşit, îşi strecură limba în adâncimile de catifea şi căldură ale gurii ei. Dorinţa începu să crească în interiorul ei. Îşi mulă trupul înfierbântat de al lui, iar când Jim îi atinse coapsele, simţi cum propria ei dorinţă îşi găseşte ecou în trupul lui.

Apoi, brusc el se îndepărtă de ea, luptând să-şi regăsească suflul.

— Iisuse, îmi pare rău, Nash. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu am vrut să se întâmple aşa ceva. Se uită ameţită în ochii lui, unde durerea şi regretul alungau norii pasiunii.

— De ce nu? Jim clătină din cap.

— Nu e bine. Abia ne-am întâlnit. Am vrut să te ajut cu Duke, nu… Ridică neajutorat din mâini. Trebuie să plec, Nash. Dacă mai stau, s-ar putea…

— Noi am putea… spuse ea încet. Nu trebuie să-ţi asumi singur întreaga vină. Şi eu am fost prin preajmă, îţi aminteşti? Jim îşi trecu o mână tremurătoare prin păr.

— Cum aş putea uita?

— Iar eu cred că a fost minunat.

— Dar eşti o clientă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi ai avut o foarte mare grijă de mine!

O privi ţintă, lupta din sufletul său oglindindu-se în priviri.

— Trebuie să plec de aici, mai adăugă el şi-şi luă haina de pe spătarul scaunului de bucătărie, îndreptându-se către uşă.

— Când te mai văd? strigă ea după Jim.

— După ce se aprobă poliţa, răspunse el şi dispăru.

CAPITOLUL 4

Jim dădu buzna pe uşă şi începu să coboare scările vechi de lemn câte două odată. Ce naiba nu era în regulă cu el? îşi pierduse orice urmă de bun simţ? Cina – la ea acasă – şi finalul, un sărut atât de pasionat, încât îi cutremurase pe amândoi! Şi

toate astea în mai puţin de douăsprezece ore de când o cunoscuse pe Nash Perretti şi la numai câteva ore de când semnase poliţa de asigurare, cea mai puţin obişnuită pe care o întocmise el vreodată. Uite, dacă ar fi fost încurajat numai puţin, ar fi rămas acolo toată noaptea! Nu, în mod sigur, acesta nu era cel mai nimerit protocol de afaceri!

Făcu semn unui taxi, iar când o maşină opri scrâşnind din frâne lângă trotuar, se aruncă pe locul din spate foarte furios. Nu, de fapt nu furie era ceea ce simţea el. Era frustrare. Ar fi trebuit să menţină distanţa între el şi clienta sa. Totdeauna păstra o asemenea distanţă. Nash Perretti era clienta lui. Din această cauză, ar fi trebuit să fie tabu pentru el.

Nash Perretti, tabu? Numai ideea era ridicolă. De fapt, îşi dădu el seama, dacă ea-şi punea ceva în minte, putea fi sigură că avea să se îndeplinească. La urma urmelor, nu-i spusese ea că avea să se mute cu Duke într-o zonă cu o climă mai uscată? Asta însemna că avea să străbată ţara întreagă, un drum imens, din Chicago. Destul de ambiţios planul pentru o femeie singură cu un copil de şapte ani. Dar era evident faptul că Nash nu era înspăimântată de proiect, singurul motiv pentru care nu pornise încă la drum fiind lipsa banilor.

Taxiul trecu pe lângă restaurante cu specific naţional.

Trenul „L” trecea huruind pe deasupra capului său, iar atunci lui Jim îi trecu prin minte că, indiferent de zona din sud-vest în care se va muta, Nash nu va mai avea parte de zgomotele din Chicago. Se va înfunda într-un orăşel uitat de lume, secetos, ascultând în timpul nopţii urletul coioţilor.

Taxiul său se îndreptă către nord.

Nu se mai bucura de luminile oraşului, strălucind de pe zgârie-norii înalţi. Şi-o imagina într-o cabană micuţă, cu ferestrele larg deschise, pline de praf gălbui, iar în grădina din faţa casei, mănunchiuri de buruieni uscate, vânturate de colo până colo de vânturile uscate. Nu, nu şi-o putea imagina pe Nash Perretti într-un asemenea mediu. Asta era problema. Ea aparţinea acestui loc. La naiba! De unde ştia el cui aparţinea Nash? Abia o cunoaştea!

Taxiul frână brusc, iar Jim plăti şi coborî pe trotoarul de sub un turn strălucitor. Un vânt lipsit de milă făcu să zboare în jurul capului său câţiva fulgi de zăpadă, iar Jim îşi înfundă mâinile în buzunare şi-şi îndreptă umerii largi când intră în clădire.

Schiţând un salut din cap către portar, păşi în turnul pe care el îl numea „acasă”.

Când pătrunse în încăperea întunecată, nici măcar nu se

obosi să aprindă lumina. Totul era la locul lui, exact aşa cum le lăsase de dimineaţă. Elegant, ordonat… plictisitor.

La naiba! începu să se plimbe nervos până la fereastra care ocupa un perete întreg, complet indiferent la panorama strălucitoare care se întindea până la orizontul întunecat. Ce i-ar plăcea mai mult? Pereţi galbeni acoperiţi cu postere cu cowboy? Un cactus în colţul camerei? îngustă privirile şi studie tapetul scump, de culoarea cafelei cu lapte care înconjura geamurile uriaşe din sufragerie. La naiba, nu! Asta nu era ceea ce-i plăcea! Se potrivea foarte bine cu gusturile sale. Conservator, curat-lună… şi lipsit de imaginaţie.

Oare ce ar spune Nash dacă ar vedea casa lui, atât de prudent şi de bine organizată? Jim înjură în şoaptă. Ce conta? Nash Perretti nu-i va vedea niciodată casă, pentru că nu o va aduce aici. Ce-ar avea de discutat la el acasă? Numai la un singur lucru se putea gândi, dar va avea el grijă ca aşa ceva să nu se întâmple.

Jim se opri brusc, izbit de un gând. De când părăsise apartamentul lui Nash, astă seară, nu încetase să se gândească la ea! Ce avea femeia asta? îi invadase gândurile, subconştientul, acţiunile! Chiar îi pusese sub semnul întrebării modul de a gândi. Din cauza asta se întâmplase sărutul!

Oricum, deocamdată avea soluţia pentru a scăpa de acest inconvenient. Câteva ore de gimnastică în sala de la parter vor rezolva problema lui, îi vor direcţiona mintea şi trupul în alte direcţii, mult mai profitabile pentru el. Ajuns în dormitor, Jim începu să se dezbrace. Examina petele făcute de degetele băieţelului pe gulerul hainei, după care o puse deoparte, pentru a o da la curăţat.

Sub costumul gri-închis se ascundea trupul unui bărbat care ştia să aibă grijă de el. Braţe puternice, un piept larg şi musculos erau rezultatul unui program sever respectat de ridicarea de greutăţi şi al jocurilor de tenis. Mijlocul era îngust şi ferm, picioarele musculoase şi, asemeni pieptului, erau acoperite cu păr negru. James Russell era mândru de condiţia sa fizică. Se simţea mai bine când era într-o formă bună, când era sănătos. Prima lui grijă era felul în care arăta. Măcar asta, îşi tot spunea în sinea lui.

Echipat cu pantaloni scurţi, tricou şi tenişi, Jim plecă din dormitor lăsându-l la fel de ordonat cum era când intrase. Se opri în holul de la intrare, îşi luă racheta şi se îndreptă către uşă. Ochii lui cercetară metodic sufrageria, în căutarea unei cât de mici abateri de la ordine şi observă atunci ziarul de dimineaţă aşezat în suportul de lângă fotoliu. Îl luă şi îl deschise apoi

aproape ilogic la pagina cu horoscopul. Privirile albastre trecură repede în revistă rublica zodiei Fecioarei.

Oftând dezgustat, lăsă ziarul să-i cadă din mână.

— Femeia aia o să mă zăpăcească de tot, dacă îi mai dau ascultare, murmură el cu glas tare. Să citesc eu gunoiul ăsta!

Se răsuci pe călcâie şi plecă, gândindu-se că va avea nevoie de un partener pentru o partidă rapidă de tenis. Repede!

Ziarul zăcea acum pe podea, dar prezicerea astrelor pentru cei din zodia Fecioarei rămase bine întipărită în mintea lui Jim: „O nouă cunoştinţă va aduce variaţie şi provocare în viaţa dumneavoastră. A sosit momentul pentru o poveste de dragoste. Înveseliţi-vă! Puteţi învăţa să vă distraţi dacă aveţi un bun profesor!”

— Nash! A cam sosit timpul să te întorci!

— Dar, Charlie, zâmbi Nash în timp ce-şi făcea apariţia în studio. Ai spus să-mi iau câteva zile libere, până mi se vindecă picioarele! Nu cred că ai dori să mă întorc la muncă cu julituri pe picioare, nu-i aşa?

— Nu le vreau la fel de netede ca un fund de sugar, recunoscu el cu entuziasm. Dar suntem în urmă cu realizările de când ai plecat, în urmă cu cinci zile!

— Îmi pare rău, Charlie! Voi face ore suplimentare ca să

recuperăm.

— S-au vindecat?

— Da. Vrei să vezi? Nash îşi ridică marginea unei fuste de culoare violet închis.

Charlie o opri cu un gest nerăbdător, făcut cu o mână îmbătrânită.

— O să văd mai târziu. Mai bine du-te şi schimbă-te repede. În primul rând, trebuie să facem nişte fotografii afară. Ea tresări nemulţumită.

— Afară? Dar o să ningă peste numai câteva minute!

— Şi? Soarele a răsărit, nu-i aşa?

— Da, dar e la fel de rece ca… El îi arătă cu un deget cabina.

— Nash, îmbracă-te fără să mai protestezi. O să-ţi explic în timp ce tu te îmbraci. Vor o reclamă cu picioare care să danseze de-a lungul unui dig aflat în faţa unuia dintre blocurile alea pretenţioase de lângă lac. Aşa că pune-ţi pantofi cu tocuri înalte. Va trebui să-ţi pui în valoare comorile!

Nash dispăru în spatele paravanului care servea drept cabină.

— Pentru ce e reclama, Charlie? Ciorapi sau pantofi?

— Niciuna, nici alta. Mândria îi strălucea pe chip.

Apartamente. Ai grijă să porţi cei mai strălucitori ciorapi pe care îi ai. Ar fi nemaipomenit ca picioarele tale să strălucească.

— Apartamente? scoase capul Nash de după paravan.

— Grăbeşte-te! o zori Charlie. E pentru o companie care are apartamente pe tot Globul. Vor o reclamă TV în care vor arăta o mulţime de locuri ca acesta. Cineva care face hula-hoop în Hawaii. Schiind în Colorado. Noi vom face reclama „de oraş".

Nash îşi rulă pe picior cei mai strălucitori ciorapi pe care îi avea în dotare.

— Reclamă TV, hm? Destul de bine, Charlie!

— M-am gândit că o să-ţi placă. De data asta vom face bani buni, Nash! Nu ca reclamele alea amărâte de maşini! Vom fi primii, ori de câte ori vor difuza această reclamă! Tot ce-am avut de făcut a fost să-i conving că ai cele mai frumoase picioare din tot oraşul Chicago, spuse el zâmbind. Ceea ce nu a fost prea greu de făcut. Au aruncat o singură privire în portofoliul tău şi au fost convinşi.

— Iisuse, mulţumesc, Charlie. Nash se strecură într-un costum cu o fustă special concepută pentru a-i pune în valoare picioarele, pe toată lungimea lor.

— Nash, rămâi cu cizmele în picioare până când

coborâm. Nu vreau să te îmbolnăveşti. Gata de plecare? Nash se încurcase în mulţimea de nasturi ai unei cămăşi roşii.

— Într-o secundă.

— Oh. Charlie se întoarse către asistenţii lui. Roberta, tu rămâi pe lângă Nash. Ai grijă să aibă tot ce are nevoie. Ai montat luminile suplimentare pe care ţi le-am cerut?

— Da, domnule, încuviinţă Roberta.

— Atunci coboară şi porneşte camioneta. Ai grijă ca totul să fie în ordine şi mai ales să fie cald până când ajunge Nash acolo. Nu vreau să răcească în fustiţa aia! Acum, Benjamin, te las pe tine să ai grijă de studio. Te ocupi de tot, aşa încât, atunci când mă întorc să putem începe treaba aici fără să te mai aşteptăm până aranjezi tu totul, sau până angajezi nu ştiu ce orchestră sau până când aduci nişte animale. Vreau ca totul să fie pregătit până mă întorc! Patru ore, maximum!

— Da, domnule! murmură supus Benjamin.

— Benjamin, fiule, spuse Charlie, punând o mână nu prea prietenoasă pe umerii lui, acesta este un test. Dacă nu eşti capabil să te ocupi de asta, atunci vei ajunge pe stradă! Nu mă voi putea abţine! Fiecare secundă de întârziere înseamnă o mare pierdere de timp! Suntem în urma programului deja! Păpuşica asta cu picioare de un milion de dolari mă costă o avere, dar îmi

şi aduce una! înţelegi, Benjamin?

— Da, domnule. Totul va fi gata în timp util, promit!

— Nu vreau promisiuni, vreau fapte! Nash îşi scoase capul de după paravan:

— Animale, Charlie?

— Nu-ţi face probleme, iubito! Benjamin va avea grijă de tot! Nu-i aşa, Benjamin? îşi scutură de umăr asistentul mai firav.

— Da, domnule, spuse el încercând să se desprindă din strânsoarea şefului.

— Ce fel de animale, Chalie?

— Niciunul! Eşti gata?

— Cred că da, răspunse ea luându-şi balonzaidul. Cum arăt?

— Minunat, dulceaţo! O studie cu ochi de cunoscător, apoi îi privi mai atent picioarele. Arată minunat! Acum hai să mergem în stradă! O ajută să-şi pună haina. Ce mai face Duke? Nash zâmbi imediat.

— Mult mai bine. Ne-am simţit foarte bine împreună cât nu am lucrat. Ne-am uitat la televizor, după care am jucat o mulţime de jocuri electronice. Duke ştie o mulţime de lucruri despre asta! Azi s-a întors la şcoală.

— Copilul ăsta pierde prea mult de la şcoală, Nash!

— Nu e vina mea, Charlie. Aici e bolnav cea mai mare parte a timpului. Mai ales iarna. De asta trebuie să…

— Nash, nici nu vreau să aud ce ai să spui!

— Dar, Charlie, ştii foarte bine ce urmează! Trebuie s-o fac! El o însoţi către uşă.

— Cu toate astea, nu am de gând să discut despre problema asta. S-ar părea că nu sunt singurul care se bucură că te-ai întors la lucru. Tipul ăla de jos m-a bătut la cap toată ziua întrebând de tine.

— Cine? Jim Russell? Inima ei începu să bată mai repede. Chiar se interesase de ea!

— De unde naiba să ştiu cum îl cheamă? Nu am devenit prieteni. Tot flutura nişte hârtii pe sub nasul meu, întrebând dacă nu te-ai întors. Iar eu i-am răspuns într-una „Nu, nu încă!”

— Numai hârtii? Oh, murmură ea, simţindu-se clar dezamăgită. Trebuie să fie vorba de poliţa mea de asigurare. Îţi aminteşti că ţi-am spus că mi-am asigurat picioarele? Ei bine, Jim e cel care a întocmit-o. De ce nu m-ai anunţat mai devreme? l-ai spus când mă întorc la muncă?

— Nu! Nu sunt secretara ta personală!

— Ştiu asta, Charlie, dar era o problemă importantă. Cred că ar trebui să mă opresc pe la biroul lui, în drum spre locul de

filmare.

— În niciun caz! Nu avem timp pentru asta! în orice caz, nu vreau să se învârtă pe aici! Oricum, ce-ţi place la stâlpul ăla de telegraf?

Ea zâmbi mulţumită. Jim o căutase. Poate că-i fusese dor de ea. Dar de ce nu-i dăduse telefon, sau de ce nu o vizitase?

— O, nu e chiar aşa, Charlie! Oricum, nu este decât agentul meu de asigurări.

Ieşiră afară, iar Nash îşi aminti cât de profund şi plăcut săruta agentul de asigurări.

Trei ore şi jumătate mai târziu, Nash era înapoi în studioul lui Charlie, în mijlocul unei sufragerii elegante, în care pe masă era un servici elegant de porţelan, argint şi cristal. Ea era îmbrăcată cu o rochie neagră, extrem de elegantă; dresul de dantelă strălucea la lumina candelabrului. Tabloul era completat de orhideele de mătase care erau aşezate exact în mijlocul mesei. O mulţime de spoturi de lumină erau fixate pe picioarele minunate ale lui Nash.

— Trebuie să te laud, Benjamin, comentă Charlie în timp ce dirija camera video către picioarele lui Nash. Candelabrul ăsta este o adevărată lovitură de maestru. Nici eu nu puteam găsi o lumină mai bună pentru decorul ăsta!

— Slavă Domnului! murmură Nash pentru sine.

Nu-i plăcea deloc când Charlie se învârtea ca o furtună în jur. O, nu voia decât să fie bine, ştia foarte bine asta. Numai că aşa era el, de felul lui, mai dur. Nash era singura care avea curajul să-i răspundă la fel.

De fapt, Charlie se ţinea de capul lui Benjamin de cel puţin trei luni, iar povestea cu testul o auzise de mai mult de trei ori. Benjamin dădea de fiecare dată cele mai. Bune rezultate. Masa era o idee foarte bună pentru pantofii de trei sute de dolari pe care-i purta. Aranjamentul mesei avea strălucire, stil, eleganţă. Erau de toate pe ea, mai puţin mâncare.

— Charlie, n-am putea face o pauză de masă? Mi-e foarte foame!

— Nu avem timp de masă, Nash! latră Charlie. Hei, nu e niciun strop de vin în pahare! Roberta, adu nişte apă colorată! Iar altcineva să-i aducă lui Nash nişte suc de portocale. Nu prea mult! Nu avem timp pentru niciun fel de pauză!

— Chestia asta seamănă cu exploatare! mormăi Nash, în timp ce înghiţea cu noduri conţinutul unui pahar de hârtie şi aştepta ca Roberta să umple paharele de vin cu apă colorată.

— Da? Ei bine, nu cred că, dacă te-ar vedea cineva acum, ar crede vreun cuvânt din cele ce-ai spus! Duci viaţa unui Riley!

Acum, Nash, întoarce-te la locul tău şi întinde puţin un picior înainte! Ah! Aşa! Perfect!

Nash se întoarse şi atunci îl văzu pe el, în uşa studioului, înalt, cu umerii la fel de largi pe cât şi-i amintea, conservator îmbrăcat într-un costum gri, un bărbat puternic cu ochi albaştri şi o expresie întrebătoare întipărită pe chipul lui ascuţit.

— Bună. Ea zâmbi imediat. De cât timp stai aici?

— De destul timp pentru a fi fascinat.

— O, da? Atunci vino mai aproape! Ei nu-mi fotografiază decât picioarele. De fapt, totul este pentru pantofii ăştia, spuse ea ridicând piciorul pentru a i-i arăta, în timp ce Jim se apropia de ea. Am înţeles că m-ai căutat.

El îi flutură hârtiile din mână.

— Asigurarea ta a fost aprobată.

— Vrei să spui că picioarele mele au devenit acum apărate. De ce nu m-ai sunat? Sau de ce nu ai venit în vizită? Am fi putut sărbători evenimentul.

— Eu… Jim se înecă şi-i privi picioarele cu admiraţie. Cum ar fi putut să-i spună că s-a forţat să se ţină deoparte, mai ales după acel sărut?

— Nu mi s-a părut cel mai potrivit lucru pe care l-aş fi

putut face.

— Potrivit? Ridicol! Eşti atât de formal, Jim!

— Nash, piciorul drept înainte, cel stâng înapoi, te rog! îi spuse Charlie, privindu-l cam supărat pe vizitatorul lui Nash.

Picioarele ei se supuseră indicaţiilor, de parcă ar fi fost străine de restul trupului.

— Ce are de-a face „ce se cade” cu situaţia de faţă? Am stat acasă toată ziua, privind cum mi se vindecă juliturile, plictisită de moarte! Am fi putut…

— Nash, vrei să fii atentă la mine? strigă Charlie. De data asta îndoaie piciorul drept, iar pe stângul ţine-l întins. Picioarele ei urmară indicaţiile lui Charlie, în timp ce ea continuă să discute cu Jim.

— Ne-am fi putut distra dacă ai fi trecut pe la mine, Jim. O, pun pariu că da, gândi el.

— Nash, de obicei eu…

— O, ştiu. Probabil că nu ţi-ar fi făcut plăcere. Duke a fost bolnav, iar eu m-am jucat cu el.

— N-am vrut să spun că nu m-aş fi simţit bine cu tine şi cu Duke, Nash.

— Pentru un copil, Duke este destul de amuzant, să ştii. Vreau să spun că ştie o mulţime de lucruri. Mă bate la jocurile

electronice tot timpul. Ar fi fost însă foarte bine să mai avem un adult cu noi.

— Sunt sigur, spuse Jim încet. Oare dorea să spună că în viaţa ei nu era niciun alt adult pentru a le oferi acel gen de companie? Vocea aspră a lui Charlie îi întrerupse.

— Nu doresc să întrerup această fermecătoare conversaţie, dar Nash are o treabă de făcut. Cealaltă parte acum, Nash. Jim făcu un pas înapoi.

— O, sigur, mă pot întoarce oricând…

— Aşteaptă aici, îi ordonă Nash. Termin în câteva secunde şi aş vrea să văd hârtiile alea de asigurare. Şi pe tine!

Îi dărui lui Jim un zâmbet strălucitor, după care îşi schimbă poziţia. În acelaşi moment, întregul loc se transformă într-o adevărată harababură când faţa de Masă se coloră în purpuriu, Nash ţipa şi se trase înapoi, lovind unul dintre proiectoare. Acesta se clătină şi începu să cadă, îndreptându-se exact către minunatele ei picioare îmbrăcate în dantela strălucitoare! Numai reflexele rapide ale lui James Russell, alias Superman, preveniră catrastofa.

Aceasta îl privi cu ochi înceţoşaţi.

— O, Dumnezeul meu, Jim… mulţumesc, în glas i se putea simţi recunoştinţa. Acesta rămase încremenit o secundă,

după care îndreptă reflectorul.

— Mă bucur doar că am fost pe aici.

— Şi eu.

— La naiba, Nash, eşti rănită? Ţi-ai pătat cumva pantofii cu sucul ăla roşu? Ai stricat faţa de masă! Charlie continuă să peroreze în felul acesta pentru încă vreo zece minute, după care toată lumea începu să se învârtă pentru a repara ce se stricase. În tot acest timp, Nash, se retrase într-o parte cu Jim.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu e nevoie, Nash. Eu doar… Dădu din umeri de parcă ar fi salvat doamnele de la nenorociri în fiecare zi. Ei bine, începea să devină un adevărat obicei cu cea care se afla lângă el.

— Dă-mi hârtiile să le văd, îi spuse ea. Arată-mi unde scrie „Aprobat!”

El îi indică cu un deget unde să se uite, iar ea-i urmări cu privirea degetul lung. Observă venele care ieşeau în evidenţă pe dosul mâinii care, în ciuda acestui fapt, arăta atât de puternică! Simţise de fapt pe pielea ei cât de puternice şi sigure erau în seara când o ţinuseră în braţe.

— Hârtiile sunt pentru dosarul tău, Nash, deşi speram să nu fie nevoie de ele în prea scurt timp de acum înainte. Dar

trebuie să le ţii într-un loc sigur.

Ochii lui albaştri erau incomparabil mai atrăgători piriviţi de aproape decât de la distanţă. Nash inhala aroma coloniei sale. Era foarte uşor de detectat de aproape. Oh, dar ea-şi dorea să fie atât de aproape de el încât să fie copleşită de ea. Dar tot ce era în legătură cu el o copleşea.

— O, Jim, te pricepi atât de bine la hârţogăraia asta plictisitoare!

O privi ţintă o clipă, fără a fi decis ce să spună.

— Ei bine, cred că am să plec. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Nash.

Îi întinse mâna, iar Nash i-o apucă repede, scuturându-i-o de parcă nu ar mai fi dorit s-o lase.

— Asta înseamnă că nu te mai văd?

— Ei bine, nu, murmură el ezitând. Uh, dacă mai ai nevoie de o asigurare, voi fi încântat să ţi-o întocmesc. Şi, desigur, dacă ai vreo reclamaţie la această poliţă, sunt al tău! Nash zâmbi larg.

— Îmi place cum sună asta!

— Nash, noi suntem gata pentru următoarea filmare, bubui Charlie făcându-i semn să se grăbească. Acum vom continua cu instrumente muzicale. Oricum, cred că avem destule

clişee foto cu masa.

— Charlie, n-am putea face o scurtă pauză de masă? întrebă, crezând că ea şi Jim ar mai avea nevoie de încă vreo câteva minute împreună. Sunt moartă de foame!

— Nash, ţi-am mai spus că nu avem timp! Ea oftă şi-l privi pe Jim.

— N-ai vrea să mai rămâi puţin să priveşti?

— Nu, ei…

— Te rog!

— Bine atunci, se declară el de acord. E fascinant să te privesc.

— Bun. Îi strânse mâna repede şi alergă să-şi schimbe hainele. Purta o bluză neagră, pantaloni roşii până la glezne şi ciorapi cu dungi roşii. Era strălucitoare.

— Aici, îi indică Charlie spotul de lumină care încercuia instrumentele muzicale.

Piciorul stâng şi-l sprijinise de o vioară, iar dreptul părea să alunece seducător într-o tubă. În timp ce aparatele foto începură să lucreze, ea urmă supusă indicaţiile lui Charlie, privindu-l şi pe Jim.

— Mi-ar fi făcut plăcere să te pot invita la cină, Jim. În semn de mulţumire pentru ziua de azi.

— Păşeşte peste banjo, Nash, latră Charlie.

— Ei bine, m-ai mai invitat o dată, la… „La Burgerie”, îţi aminteşti? întrebă Jim.

— Nu, tu ai făcut cinste atunci. Noi am ales doar locul, tu ai plătit. De data asta, tu vei alege locul, iar eu voi plăti.

— Nash, eu…

— O masă de afaceri. La urma urmelor, abia am încheiat o afacere, nu-i aşa? Aşa încât alege cât mai repede locul, pentru că mor de foame.

— Astă seară? întrebă el. Charlie dădu din nou indicaţii:

— Plimbă-te în jurul trombonului, Nash. Îi zâmbi lui Jim.

— Mi-ar face mare plăcere să merg astă seară, Jim. Am să o rog pe doamna Giovanni să-l supravegheze pe Duke.

— Nash, fii atentă la… Ea se împiedică de un aranjament de instrumente care se prăbuşiră la pământ cu un zgomot îngrozitor. Nash îl auzise pe Charlie strigând, dar fu conştientă doar de braţele puternice care o ţineau strâns. Aparţineau lui Jim Russell…

— Tocmai m-ai salvat din nou, murmură ea, cu un zâmbet palid.

— Dar cine te va salva de mine? întrebă Charlie, izbind unul din instrumentele din studio.

— O, Charlie, nu a fost decât un accident. Am făcut un pas greşit.

Charlie îşi dădu ochii peste cap.

— Nash, pe tine pericolele te pândesc de după uşă.

— Ce bine că am întocmit poliţa de asigurare la timp! Eşti bine?

O puse uşor pe propriile-i picioare. Cu un braţ, o sprijinea de spate.

— Bineînţeles! Mi-am pierdut echilibrul pentru o secundă. Dacă nu m-ai fi prins la timp, probabil că mi-ar fi scăpat piciorul în tuba aia nenorocită!

— Fără a mai menţiona faptul că ţi-ai fi scrântit glezna, completă Jim sec. Ei bine, cred că v-am întrerupt destul pentru o singură zi. Cred că aş face bine să mă întorc în biroul meu. Ea-i zâmbi plină de speranţă.

— Rămâne valabilă invitaţia la cină?

— Desigur. Ora cinci îţi convine? Charlie interveni:

— Nu cred că va termina până la ora şase, cel mai devreme. Poate chiar mai târziu.

— Atunci rămâne la şase. Până atunci sper să-ţi termini treaba.

— Ne vedem mai târziu, Jim, îi zâmbi Nash şi-i făcu

semn cu mâna.

Imediat ce se închise uşa studioului, Charlie explodă.

— Nash, dacă nu te concentrezi asupra a ceea ce avem de făcut, cred că am să te ucid cu mâna mea! Se plasă în mijlocul instrumentelor, îşi puse piciorul în gura tubei şi zâmbi. Doar zâmbi. Gândul îi era la afacerea pe care o avea cu Jim Russell. Masa de seară. La şase.

— Nash, ce e în neregulă?

— O, Jim, spuse ea suflându-şi nasul în batistă. Sunt atât de obosită, încât de abia mai pot să merg. Toată ziua nu am mâncat decât câteva felii de brânză şi un pahar de suc de portocale. Şi aproape că m-am sinucis cu instrumentele alea idioate. Făcu o pauză, în timp ce Jim o ajută să-şi pună balonzaidul şi o conduse pe coridor. Şi culmea e că… spuse ea şi-şi suflă din nou nasul cu zgomot, Charlie a adus un coş plin cu pisoi pentru un ultim cadru. Erau nemaipomeniţi cum se târau pe pantofii mei din piele de crocodil! A făcut nişte cadre minunate, aşa a declarat în final. Liftul ajunse la parter, iar Jim o conduse în parcare.

— Nash, eşti alergică la pisici?

— Da! Dar cum de-ai ghicit? îşi tampona ochii înroşiţi. Îmi pare rău, Jim. Trebuia să fie o seară minunată. Abia

aşteptam să fiu singură cu tine. N-am avut prilejul să ne cunoaştem mai bine, iar eu îmi doresc foarte mult asta.

Jim îi privi chipul chinuit şi-şi aminti în sinea lui că era răspunzător numai de asigurarea ei şi nu pentru sănătatea şi binele ei personal. Dar, la naiba cu toate! în seara aceasta avea nevoie de ajutor. Doar de data asta!

— Nu-ţi face probleme, Nash, voi avea eu grijă de toate pentru tine! Nu ai nevoie decât de o farfurie mare de supă fierbinte de găină. Descuie uşa unui Buick Regal şi o ajută să intre. Nash urcă fericită în maşina cu interior din piele gri.

— O, Doamne, Jim, ce eleganţă! E minunat! spuse ea, mângâind încântată pielea banchetei. El zâmbi modest.

— Nu e decât de şase.

— O, nu, eu i-aş da cel puţin nouă. Mângâie din nou pielea banchetei. Poate chiar nota zece. Jim o privi cu indulgenţă.

— Mă refeream la motor. Este economic. Un motor de şase cilindri economiseşte o mulţime de combustibil.

Bănuiam. Dădu din cap aprobator, în timp ce Jim ocolea maşina prin faţă pentru a se aşeza pe locul şoferului. Superman ştie să facă şi supă de pui sau găină?

— Nu, chicoti el şi scoase maşina din parcare. Mătuşa

mea face. De când a murit unchiul Serge, nu mai are pe cine să dăscălească şi să cicălească. Aşa încât, mă mai răsfaţă pe mine din când în când şi-mi aduce mâncarea acasă. Nu am sufletul să-i spun să nu se mai deranjeze, pentru că iau masa în oraş în cea mai mare parte a timpului. Chiar acum, în acest moment, în frigiderul meu aşteaptă cea mai fantastică supă de pui pe care ai mâncat-o vreodată.

— Sună grozav, Jim, spuse Nash, făcându-se comodă pe scaunul de piele. Mătuşa ta locuieşte aici?

— Mda. Toată familia mea locuieşte în acest oraş. Sunt născut şi crescut în Chicago, aşa cum au fost cei din familia mea, de generaţii întregi.

— Nu e şi cazul meu, oftă Nash. Număr zilele până la plecare.

Jim strânse mai tare volanul, în timp ce străbăteau Lake Shore Boulevard după care intră într-o parcare subterană. Încercă din toate puterile să nu se gândească la plecarea lui Nash; de fapt, era ferm hotărât să nu se gândească la nimic altceva, în afara supei de pui.

Liftul îi duse de la garaj direct la cel de-al douăzeci şi cincilea etaj al clădirii în care locuia el. Acum Nash rămăsese ca un copil în faţa unei vitrine cu dulciuri, admirând priveliştea

care se întindea la baza clădirii.

— Jim, este absolut nemaipomenit! Ce vedere grozavă ai de aici! Se opri pentru a-i arăta ceva cu degetul. Am dansat acolo, exact azi-dimineaţă!

— Ce-ai făcut? Jim puse supa într-un mic cuptor cu microunde şi apăsă câteva butoane, înainte de a veni lângă ea, la fereastră.

— Pentru o reclamă TV. Proprietarii acestei clădiri mai au proprietăţi de acest gen şi în Hawaii şi California. Noi am filmat fragmentul de reclamă care se ocupă de Chicago, step pe malul lacului. Sper că-mi vei recunoaşte picioarele, pentru că doar asta ai să vezi din mine.

Îi mângâie cu privirea întreaga lungime a picioarelor.

— Poţi fi sigură că le voi recunoaşte.

— Apartamentul tău este pur şi simplu minunat! spuse Nash, smulgându-se de lângă fereastră şi privind în jurul ei. Este atât de… făcu o pauză pentru a-şi sufla nasul.

El aşteptă ca ea să spună ceva de genul „nemaipomenit” sau „plictisitor”, în schimb ceea ce auzi fu:

— E atât de curat, îşi termină ea propoziţia. Pun pariu că nu găseşti pe nicăieri niciun fir de praf. O, alergiile mele nu ar avea nici cea mai mică şansă să se manifeste aici! spuse ea

ducându-şi batista la nas.

— Probabil că nu.

Înghiţi cu greu, imaginându-şi că nici măcar el nu avea vreo şansă aici, cu Nash. Iată că era în apartamentul lui, evaluându-l, exact aşa cum îşi imaginase el că va face. Iar toate astea se întâmplau după ce-şi promisese că nu o va aduce niciodată aici. Ei, asta era situaţia! După ce mâncau supa de pui, avea s-o ducă direct acasă.

Cu toate acestea, după ce mâncară supa de pui, se aşezară pe canapea. Jim nu-şi mai aminti dacă fusese ideea ei sau a lui. Doar că ajunseseră acolo. Şi era nemaipomenit de bine s-o poată ţine în braţe.

— Jim, seara asta a fost exact ceea ce-mi doream. Supa a fost magnifică. Te rog să-i spui mătuşii tale cât de mult mi-a plăcut. Iar vinul a fost grozav. Cred că a fost foarte scump. Acum mă simt foarte bine.

— Bun, murmură el, inspirând adânc mireasma de flori a părului ei.

— Jim, îmi place foarte tare când mă ţii în braţe. Mă face să mă simt sigură şi protejată.

— Nash, tu ai ceva care mă face să mă comport nebuneşte. Buzele lui rătăciră de-a lungul obrajilor ei. De fiecare

dată când mă aflu în preajma ta, simt că-mi pierd controlul. O sărută uşor la început, apoi cu fermitate, ca pentru a o asigura că se controla foarte bine. Pe când sărutul se adâncea, trupul ei se lipi de al lui, ca pentru a simţi duritatea muşchilor pieptului.

Apoi brusc, se desprinse din îmbrăţişarea lui, strănutând de mai multe ori.

— O! îmi pare rău, Jim! spuse ea, ascunzându-şi chipul de stânjeneală. Nu am fost niciodată atât de umilită!

— Nash, tu nu iei nimic contra alergiilor?

— Ba da, ar trebui s-o fac, dar urăsc medicamentele! Totdeauna mă simt foarte ameţită după ce le înghit, iar acum nu vreau să pierd nicio clipă din ceea ce mi se întâmplă. Jim îi ridică bărbia cu mâna.

— Nash, trebuie să iei ceva, iar pentru asta o să-ţi aduc un pahar cu apă. Medicamentul este în poşeta ta?

— Dar, Jim…

— Fără niciun dar! Ai nevoie de ele! apoi te duc direct acasă.

— Exact asta am şi crezut că ai să faci! Asemeni unui copil supărat, înghiţi pilula. Jim, mă mai săruţi? Vreau să-mi amintesc sărutul ăsta totdeauna!

Buzele lui se opriră la numai câţiva centimetri de ale ei.

— Nash, eşti atât de caldă şi de atrăgătoare, dar n-aş vrea ca situaţia să ne scape de sub control.

— Jim, la naiba cu ce se cuvine şi cu ce nu se cuvine! Doar sărută-mă încă o dată!

Buzele lui atât de stăpâne pe ele se contopiră cu ale ei, dezvăluind într-un mod foarte dulce pasiunea pe care şi-o reţinuse atâta timp. Limba lui se mişcă uşor, blând şi senzual în interiorul gurii lui Nash, până când aceasta deschise buzele dornică, acceptându-i invazia. Pierduţi în timp şi spaţiu, se rătăciră în plăcerea de a simţi fiecare mângâierile celuilalt.

După aceea Jim oftă, ridică telefonul şi formă numărul apartamentului lui Nash. Începu cu o grimasă:

— Doamna Giovanni, nu mă cunoaşteţi, dar sunt un prieten al lui Nash Perretti.

S-ar părea că alergiile ei îi dau de furcă în acest moment şi – privirile îi rătăciră asupra formelor graţioase de pe canapeaua lui – este indisponibilă acum. Mă întreb dacă Duke nu ar putea dormi la dumneavoastră astă seară?

CAPITOLUL 5

— Cum adică nu s-a întâmplat nimic? Sunt exact în mijlocul patului tău, nu-i aşa? întrebă Nash. Jim tocmai îşi lega

cravata în dreptul unei oglinzi înguste.

— Exact asta a fost. Aşa cum ţi-am mai explicat. Pastila aceea contra alergiilor, combinată cu vinul, te-a doborât.

— O, Doamne, cred că ar fi fost mult mai bine dacă nu o luam!

— Nu sunt de aceeaşi părere! Dar, dacă te-ai fi aflat în altă parte, unde nu ai fi avut pe nimeni care să aibă grijă de tine? O privi acuzator. Nash îi zâmbi.

— Mă bucur că ai avut grijă de mine, Jim, mai ales că tu ai fost cel care a insistat ca eu să iau pastila anti-alergică. Nu a fost ideea mea.

— Nu, dar sărutul a fost!

— O idee destul de bună, nu crezi?

— Nu şi dacă te-a făcut să uiţi de toate. Nu dorea să admită că el însuşi uitase de tot ce-l înconjura, mai puţin căldura trupului lui Nash.

— Jim, nu te purta ca o cămaşă scrobită! îl admonesta ea, în timp ce privea în jurul ei, prin camera cu tapet pepit şi fotoliu de piele neagră, aşezat lângă fereastra ce scălda încăperea în lumină.

În afară de pat, în cameră se mai afla un dulap de lemn de nuc cu multe sertare. Efectul era plăcut, dar cu toate acestea

masculin, asemeni unei lumi cu totul izolată de agitaţia din Chicago.

— O, Doamne! Duke! Jim încheie nodul cravatei cu o mişcare sigură.

— Nu te îngrijora. Am sunat-o pe doamna Giovanni aseară şi am rugat-o să aibă grijă de Duke. A fost de acord chiar să-l şi trimită la şcoală azi. Bănuiam că nu vei fi într-o formă prea bună.

— O, bun! oftă Nash, apoi începu să chicotească. Ai sunat-o pe doamna G? Ce a spus?

— Bineînţeles că era foarte îngrijorată pentru tine, a, pentru sănătatea ta. S-ar părea că nu ţi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. După ce am asigurat-o că totul e în regulă, nu a mai stat la discuţii cu mine, a început să-mi ţină prelegeri despre intenţiile onorabile, despre trupul care cedează ispitei, îi spuse el lui Nash ridicând o sprânceană.

— O, nu! spuse Nash râzând uşor.

— Cum aş fi putut s-o dezamăgesc şi să-i spun că niciunul din comentariile ei nu se aplică persoanelor aici de faţă? Mai ales când a început să-mi spună că toţi bărbaţii sunt la fel şi că ar fi bine să-ţi aminteşti, pentru numele lui Dumnezeu, că eşti mamă!

— Ei bine, ai făcut cunoştinţă cu o faţă a doamnei G! De fapt e, o doamnă minunată şi are foarte mare grijă de Duke. Este foarte de încredere.

— Bănuiam eu, încuviinţă el sardonic. Într-un târziu, am asigurat-o că, indiferent de intenţiile mele, nu mi le puteam duce la îndeplinire cu cineva care dormea tun pe canapeaua mea.

— I-ai spus tu asta doamnei G?

— Ei bine, nu cuvânt cu cuvânt. Nash zâmbi pocăită, observând în acelaşi timp că Jim se îmbrăcase în costumul de lucru, albastru închis, la două rânduri de nasturi, cu pantalonii călcaţi la dungă.

— Jim, îmi pare rău pentru tot. Nu meritai toată bătaia asta de cap, mai ales că eu te-am invitat la masă.

— Îţi voi aminti asta data viitoare. Privi nimfa care stătea întinsă în patul lui şi-şi corectă gândurile. Nu va mai fi o dată viitoare. Voiam să spun că asta nu se va mai întâmpla. Asta e, nu îmi voi face un obicei din a lua clienţii peste noapte în patul meu. Nu vrei nişte suc de portocale? întrebă el şi dispăru în bucătărie.

— Mă consideri doar o clientă, hm? Chiar după ce mi-am petrecut noaptea în patul tău. Se sculă din pat şi parcurse rapid distanţa la baie. Ce fel de cămaşă scrobită eşti tu? Ai fi putut

măcar să-mi dai jos hainele şi să-mi dai o bluză de pijama de-a ta ca să dorm în ea. Jim se întoarse cu sucul de portocale din bucătărie şi ridică de pe jos o pereche de pantaloni roz.

— Dar ăştia? Restul hainelor mi s-a părut destul de lejere ca să poţi dormi comod în ele. Arătă cu degetul puloverul scurt până în talie. Te asigur că, chiar dacă te-aş fi dezbrăcat cu totul, asta nu m-ar fi făcut să-mi schimb intenţiile! în plus, eu nu am pijamale! Nash îşi încrucişa braţele la piept.

— Dormi dezbrăcat?

— De obicei, mormăi el.

— Şi eu. Tot de obicei. Făcu un pas în direcţia lui. De ce nu ai întrebat-o pe doamna G dacă nu a auzit de adulţi care ştiu ce fac? O privi atent, încercând să nu-şi trădeze excitarea pe care o simţea din cauza apropierii ei.

— Pentru că niciunul dintre noi nu am pus nimic la cale.

Ea-şi propti mâinile în şolduri, iar puloverul i se ridică până la nivelul lor.

— Asta pentru că nimeni nu a întrebat nimic! El trase scurt aer în plămâni şi făcu un pas înapoi, iar o scânteie de pasiune străluci în ochii lui.

— Nash, nu mă tenta!

— Dacă faptul de a-mi fi petrecut noaptea în patul tău nu

te-a tentat, atunci ce altceva te mai poate tenta?

În acelaşi moment, mâinile lui o apucară de braţe puţin cam tare.

— M-ai înnebunit, Nash! Doar privindu-te! Privindu-te cum zâmbeşti şi te învârti prin cameră. Parfumul tău mă înnebuneşte. O, mă tentezi chiar şi acum, când mă priveşti cu ochii ăştia mari, cafenii, inocenţi. Am vrut să pun mâna pe tine, încă de când te-am văzut prima dată în viaţă.

— Mie mi se pare că ai făcut-o, murmură ea copleşită de puterea cu care o strângea, incapabilă să i se împotrivească.

— Dar nu aşa…

Buzele lui Jim le acoperiră pe ale ei cu o pasiune la care Nash nu se aştepta. Îşi adânci sărutul, convingând-o să-şi deschidă buzele şi explorându-i apoi gura cu mişcări blânde ale limbii. Nu, nu o mai sărutase în acest fel nimeni niciodată; iar ea nu-i mai răspunsese atât de plină de dorinţă.

Cu o disperare pe care nu şi-o putu controla şi cu un geamăt uşor, Nash se agăţă de el, în timp ce foamea fiecăruia pentru celălalt creştea. El era fierbinte şi puternic, iar pe limbă îi mai rămăsese un gust uşor de suc de portocale. Nash simţi că se predă plăcerii pe care i-o crea Jim, dorinţelor lui, atât de puternice. Când într-un târziu, Jim ridică privirea, murmură:

— Am dorit s-o fac toată seara, toată săptămâna.

— Atunci, de ce nu ai făcut-o?

O sărută din nou pe buzele atât de dornice.

— Mă temeam că n-am să mă mai pot opri.

— Jim, nu te opri acum. Îl privi cu seriozitate. Nu trebuie să fiu la muncă până la ora unsprezece. În ochii lui albaştri ardea pasiunea. Nash îi dădea acordul de care avea ei nevoie.

— Prima mea întâlnire de afaceri este la prânz. Nash îi zâmbi slab.

— Atunci trezeşte-te, Jim! „Trezeşte-te!” în mintea lui Jim începu să răsune din nou cuvintele horoscopului lui nebunesc, care îi prezicea dragoste şi distracţie, numai dacă avea s-o vadă la timp. Apoi mintea i se întunecă pe când Nash îşi dădu jos puloverul, trăgându-l peste cap. Inspiră adânc şi cu mare grijă când îşi scoase sutienul, lăsându-l să cadă pe podea, alături de ciorapi. Îi mângâie sânii plini cu privirea, pentru a zăbovi asupra stomacului plat şi a curbelor graţioase ale coapselor. Trecerea în revistă a trupului ei se opri la bikinii de dantelă pe care îi purta.

— Nash. Incapabil să se mai abţină, îşi strecură mâinile pe sub materialul subţire şi-i cuprinse fesele în palme. Cu stângăcie, îi trase bikinii peste şolduri şi mai jos, până când

aterizară pe podea, alături de celelalte haine. Pielea ei era ca de mătase sub degetele lui, iar Jim se lăsă pradă plăcerii de a-i simţi satinul sânilor, cu sfârcurile roz, aşteptând parcă să fie sărutate.

După o clipă fără sfârşit, Nash îi dădu mâinile la o parte. Un val de căldură începuse să se răspândească prin trup, din centrul feminităţii ei.

— Acum urmează plăcerea mea, spuse ea, strecurându-şi un deget în nodul cravatei, legat cu atâta grijă. Ştii cât de mult mi-am dorit să fac asta?

El clătină din cap lipsit de puterea de a vorbi, în timp ce Nash aruncă acum cravata de-a lungul camerei însorite. Când aceasta atinse podeaua, ea-i desfăcuse deja nasturii cămăşii scrobite. Nasture cu nasture, ea parcursese într-un fel chinuitor tot drumul până la mijlocul lui. Apoi, cu mişcări sigure, îi trase cămaşa afară din pantaloni. Când i-o desfăcu în faţă pentru a-i dezveli pieptul, oftă:

— Ahhh! Minunat!

Îşi trecu mâinile prin părul care-i acoperea muşchii pieptului. Nu se putu abţine să nu-i mângâie sfârcurile, după care îi trase cămaşa peste umeri.

Jim întinse mâna spre ea, din nou, dar ea-i zâmbi drăceşte:

— Nu am terminat încă. Îi desfăcu uşor nasturii de la pantaloni şi-şi lăsă mâinile să zăbovească chinuitor pe aceştia.

— Mi-am dorit să fac asta de când te-am cunoscut!

— O, Doamne, Nash!

— Aşteaptă, nu am terminat. Trase de pantaloni în jos, până când se alăturară cămăşii, formând o grămadă pe podea.

— Pantofii. Cu mişcări înnebunitoare îi dădu jos pantofii, ciorapii, până când Jim rămase gol în faţa ei, tremurând.

— Ai un trup frumos, Jim.

— Nash, nu mai pot sta aşa multă vreme. Mâinile lui Jim alunecară pe spatele ei, până când trupul ei se lipi de al lui, în timp ce buzele lor se regăseau. Nash se prăbuşi în braţele lui Jim, savurând senzaţiile bărbăţiei lui lipite de coapsele ei. Cu o dorinţă mult reţinută, trupurile lor se uniră, fiecare dornic şi pregătit.

Sărutul lui Jim părea să impună un ritm, conducându-i pe amândoi către extaz, iar Nash se surprinse supusă şi ascultătoare. Tânjea după satisfacţia deplină, după senzaţiile pe care numai Jim i le putea oferi. Sânii erau striviţi de puternicul piept al lui Jim, în timp ce părul aspru al acestuia îi dădea senzaţii nemaicunoscute pe pielea moale.

Încet, calm, el o ridică în braţe pentru a-i simţi sărutul, iar

Nash îi încercui coapsele dintr-un ancestral instinct feminin. Atingerea lui trezea un foc sălbatic în adâncimile trupului ei, o flacără pe care o crezuse adormită. În timp ce pasiunea ei continuă să crească, Jim o conduse către patul mare. Săruturile lui îi scăldau trupul într-o plăcere caldă, dulce.

— Jim, oh… Îl trase de umeri în jos, către ea, până când trupul lui îl acoperi pe al ei:

— Nu mai aştepta, îi şopti ea. Sunt pregătită pentru tine.

Controlându-se cu greu, trupul lui Jim îl domină pe al ei, după care intră în ea, prelungind plăcerea fiecărei mişcări cât mai mult cu putinţă.

— Oh, am visat mult acest moment, Nash!

Intră adânc în ea, după care trasă linii înnebunitoare de foc cu săruturile lui, pe gâtul şi pe chipul ei.

Nash strânse pleoapele şi se lipi cât mai tare de el, observând acum detalii erotice care, până în acel moment, se aflaseră în ceaţa senzaţiilor. Cu Jim, era conştientă de fiecare mic detaliu, de fiecare fior care-i străbătea trupul la fiecare mişcare. La momentul potrivit, începu să se ridice odată cu el. Trupuri şi suflete unite, amândoi căutau punctul culminant al acestei plăceri. Îl atinseră împreună.

Pierdută în ceaţa fără formă a plăcerii satisfăcute, Nash îşi

dădu seama că nu mai cunoscuse până atunci o pasiune atât de arzătoare pentru un bărbat; dar nici nu mai ajunsese pe asemenea culmi de plăcere. Acesta era un bărbat potrivit pentru ea – un bărbat care să aibă grijă de ea, care să se asigure că şi ea simte la fel, că ajunge la acelaşi grad de plăcere ca şi el. Nu se mai simţise niciodată atât de sigură şi de bine în braţele vreunui bărbat.

Aici, într-un turn strălucitor, deasupra oraşului, unde lumea de afară nu putea să ajungă, Nash zburase cu Jim până în cer, pe deasupra zgârie-norilor, dincolo de orice nor. Acum, după ce se întoarse la realitate, se agăţă de el cu disperare:

— Aş vrea să rămânem aşa pentru totdeauna, Jim. El o legănă în braţe, savurând fiecare senzaţie. Erau singuri, în propria lor lume de plăcere şi fericire.

— Nu am mai fost niciodată atât de incapabil să mă controlez… Nash, tu…

— Da! A fost minunat!

— Tu eşti femeia visurilor mele, Nash, poate chiar mai mult.

— Jim? Mai sunt şi altele? Alte femei?

— Nu acum.

— Dar au mai fost? Jim îi depuse uşor capul pe o pernă şi

se întoarse cu faţa spre ea.

— Da. Am fost căsătorit câţiva ani. După divorţ, am trăit cu o altă femeie un an. Acum nu mai e nimeni în viaţa mea. S-ar părea că a fost mai potrivit stilul meu de viaţă. Nash oftă.

— Am înţeles, Jim. Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza mea, deoarece nu am intenţia să mă ataşez de cineva doar pentru că… Jim o atinse uşor pe braţ.

— Hei, nu la asta m-am referit!

— Ei bine, cam aşa a sunat.

— Dar tu? i-o întoarse el. Îmi imaginez că o femeie atât de frumoasă ca tine…

— Îţi imaginezi prost. Sunt mult prea ocupată cu munca. Am un fiu de întreţinut şi nici nu-mi pot imagina cum ar fi să aduc un bărbat, străin în casa noastră. Aşa încât nu am mai trăit cu niciun bărbat şi nici nu intenţionez să o fac.

— A fost greu pentru tine? Să locuieşti singură cu fiul tău? Ea rămase tăcută o clipă.

— Soţul meu nu a avut o asigurare prea mare. Iar Duke are nevoie de multe. Dar mă descurc.

— Chiar foarte bine.

— Jim, eu nu ştiu dacă… dacă am făcut bine.

— Ce anume?

— Că te-am sedus azi-dimineaţă. Nu… ştiu că sună prosteşte… dar nu-mi stă în fire să fac aşa ceva. Sincer.

— Mi-a plăcut, Nash. Jim însuşi fu surprins de faptul că recunoscuse aşa ceva. De obicei, îi plăcea ca el să fie agresorul.

— Şi mie, mărturisi ea. Dar acum mă simt vinovată. Nu e chiar atât de rău, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Suntem adulţi, nu-i aşa?

— Crezi că e posibil să… asta e, să facem doar sex…

— Sigur că vom fi doar amanţi, termină el ce dorea Nash să spună.

— Nu asta am dorit să spun. Se ridică în capul oaselor lângă el. De ce nu ne-am putea doar simţi bine împreună din când în când? Dacă ajungem la sex, e bine. Dacă nu, şi aşa e bine. Vezi, nu am intenţia să mă mut cu tine. Şi nici nu sunt posesivă. Doar că, din când în când, încep să mă simt singură şi…

— Ai nevoie de un bărbat, îi întoarse spatele.

— Începe să sune îngrozitor, aşa că hai s-o lăsăm baltă!

— Nash, dacă ai nevoie de un bărbat, eu mă ofer bucuros…

— Nu am!

— Eu recunosc că am nevoie de o femeie, dacă şi tu o

faci.

— La naiba, Jim! exclamă ea frustrată. Cred că am nevoie de un prieten!

Jim rămase tăcut câteva minute. Apoi o mângâie pe spate chiar mai blând ca până atunci.

— Foarte bine, Nash.

— Foarte bine, ce?

— Foarte bine, să fim prieteni. Sau mai mult decât prieteni… Ea se întoarse încet.

— Jim, cred că ceea ce tocmai ni s-a întâmplat a fost ceva extraordinar. Cel puţin pentru mine aşa a fost.

— Aşa ar trebui să fie relaţia dintre noi, Nash, specială.

Ea zâmbi fericită, apoi se lipi de el, strângându-l în braţe.

— Chiar îmi placi, Jim. Şi, din moment ce nu am să mai stau mult pe aici, prin Chicago, mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu tine, Jim.

El se încruntă, întunecându-se la faţă. Nu era momentul să se gândească la plecarea ei.

— Te-aş putea ispiti cu un duş astă-dimineaţă?

— Te spăl pe spate dacă mă speli şi tu! Nash coborî din pat şi-l urmă în baie. După ce o trase alături de el sub şuvoiul fierbinte de apă, ea zâmbi şi-l întrebă:

— Jim, ai putea veni pe la noi la sfârşitul ăsta de săptămână? O, probabil că e prea devreme să te întreb.

— Nu, nu este. Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să plec din oraş, la un client din Springfield.

— Oh, spuse ea vizibil dezamăgită.

— Dar nu vineri. Biroul este închis din cauza vacanţei din Ziua Recunoştinţei, aşa încât sunt liber.

— Eşti liber vineri? O, asta este minunat! exclamă ea. Atunci poţi veni să joci fotbal cu noi! Echipa noastră are meci în parc!

— Poftim?

— O, o să-ţi placă! Echipa Lincoln Park Blow-Hards este cea mai amuzantă! Ai şansa să cunoşti câţiva dintre prietenii noştri! Lasă-mă pe mine. Poftim!

Îi dădu săpunul şi se întoarse cu spatele la el.

Jim o spălă pe spate, minunându-se de femeia peste care dăduse şi care îl făcea fericit, dar îl şi intriga în egală măsură.

Echipa de fotbal era o mare amestecătură, în cel mai bun caz. Adunătura de femei şi bărbaţi, tineri şi bătrâni, purta pulovere de culori diferite, şepci roşii şi pantofi sport uzaţi. Nu semăna cu nicio altă echipă de fotbal pe care o văzuse Jim vreodată. Singurul element comun era zâmbetul care stăruia pe

chipurile tuturor. Era evident că iubeau acest sport. Nash strigă câteva nume din mulţimea care forfotea.

— Bailey, Tag, Marilu, Rooaster. Făcu o pauză, iar toţi cei prezenţi izbucniră în râs. Iggy, Pip, domnul T., şi Dizzy. Şi stelele viitorului, Duke şi Jamie! îi arătă cu degetul pe cei doi copii din mulţime. Jim avea puţine emoţii la gândul că avea să joace fotbal pentru prima dată de – oare câţi ani?…

— Pe ce poziţie joci, Jim? întrebă cineva. *Minge de tenis*, gândi el impulsiv.

— O, mă pricep foarte bine la aruncare.

— Bine, Jim, poţi juca pe post de fundaş, din moment ce Stinkie nu este aici, comandă domnul T. Iar Rooster va fi celălalt. Fiecare la postul lui.

Înainte să-şi poată da seama ce se întâmpla, Jim se trezi în teren şi observă că Nash şi Duke erau în echipa adversă. Îi prinse privirile şi-i transmise pe această cale: „Nu cred că asta este ideea mea despre distracţie. O fac pentru tine”. Ea-i zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Oare aşa arăta o femeie care avea nevoie de prieteni? încă un prieten şi nu va mai avea nevoie de duşmani!

Primele câteva jocuri se terminară în grămezi de mâini şi picioare, în timp ce toată lumea încerca să placheze. Atunci Jim trimise o adevărată ghiulea în chiar braţele lui Iggy care marcă

astfel primul punct al zilei. Repetă figura şi data următoare când mai prinse mingea. Era mult mai bine decât să placheze. Dar cealaltă echipă începuse să strige ameninţări de genul: „Prinde-l pe aruncător!”, „Rupe-i picioarele!” iar atunci Jim ştiu că jocurile-i spectaculoase îi erau numărate.

Pe când se aliniau pentru un nou joc, Jim îl observă pe Duke pe margine. Când jocul se termină, Jim remarcă faptul că se afla la capătul unui şir de unsprezece membri ai galeriei, la pământ. Gemu când Nash îl trase de mâini în sus.

— Haide, durule! îi zâmbi ea. Jim i-l arătă pe Duke.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A început să tuşească, îi explică ea puţin îngrijorată. Păţeşte întotdeauna aşa când se înfierbântă şi aleargă. E obişnuit să stea pe tuşă.

Ochii lui Jim se îndreptară către Duke. Băieţelul stătea cu capul între genunchi. Tuşea.

— Nu poţi să-i dai nimic?

— Are ceva de inhalat. O să-i treacă în câteva minute. Hai! Hai să jucăm!

Jim făcu un pas, dar durerea îi străbătu întreg trupul. În acel moment, hotărî că totul începuse să fie ridicol.

— Hei, oameni buni, din moment ce sunteţi cu unul mai

puţin, mă ofer să stau pe tuşă de bunăvoie.

— Tocmai era să-i batem la fundul gol, protestă unul dintre colegii lui de echipă.

Jim se forţă să zâmbească.

— O puteţi face şi fără mine. Sunt sigur de asta!

Se târî afară de pe teren şi se prăbuşi pe bancă, lângă Duke.

— Jocul ăsta este mult prea dur pentru mine, mormăi el.

Nu primi niciun răspuns. Tăcere deplină. Una la mână. Jim simţi că Duke nu era chiar atât de obişnuit să stea pe tuşă cum credea Nash. Cel puţin, era sigur că băieţelului nu-i făcea deloc plăcere.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu alergat de colo până colo, să fiu trântit la pământ. Nici ţie? Nu primi niciun răspuns nici de data asta. Două la mână.

— De fapt, mie îmi place foarte mult să joc tenis. Ai jucat vreodată?

— Nu. Jim refuză să renunţe.

— Totuşi, jocul meu favorit rămâne baseball-ul. Ai jucat vreodată baseball, Duke?

— Daaa!

— Mie îmi place să stopez. Tu pe ce poziţie ai jucat?

— În linia a doua.

— Ştii, pe cât de mult îmi place să joc, cred că este la fel de distractiv să priveşti. De când eram copil, am fost fan al echipei Cubs. Tu?

— Daaa. Şi eu. Jim sesiză o oarecare modificare în tonul lui Duke şi hotărî să îşi joace cartea.

— Şi tu eşti fan al lui Cubs? O, păi asta-i grozav, sportivule! Crezi că vor câştiga titlul anul acesta? Duke pufni în râs.

— Cine ştie?

— Cred că sunt un fan mult prea mare al echipei Cubs. Indiferent de faptul că staţionează, eu tot mai merg să le văd toate meciurile. Ai fost la vreun meci?

— Le-am văzut la televizor. Nu am văzut niciun meci pe viu.

Jim se strânse în sinea lui când îşi aminti de meciurile de sezon, când stătea înghesuit printre mii de suporteri, mânca hot-dogs şi-şi păta tricoul cu muştar.

— Crede-mă pe cuvânt, Harry Caray este la fel de viteaz şi pe teren ca şi la televizor! Iar jucătorii sunt nişte băieţi clasa întâi! Pe când eram puşti, le colecţionam fotografiile. Tu nu faci la fel?

— Le am pe toate, spuse Duke zâmbind mândru. Toată echipa.

— Ai vreuna cu autograf?

— Nu.

— N-ai vrea să-ţi fac rost de un autograf de-al lui Ryne Sandberg? Ne antrenăm la aceeaşi sală de sport.

— Ai putea?! întrebă Duke, făcând ochii mari.

— Sigur. Mi-ar face plăcere. Îmi amintesc cum a fost când am făcut rost de autograful lui Billy Williams. M-au invidiat toţi puştii din cartier!

— Ai autograful lui Billy Williams? Aş putea să-l văd şi eu?

— Viteazule, dacă doreşti, poate fi al tău! De fapt, îţi fac cadou întreaga colecţie, dacă dau de ea!

— Pot? O, Doamne!

Cam pe când jocul de fotbal lua sfârşit, Jim simţi că între el şi Duke se crease o punte de comunicare. Nash veni alergând spre ei, cu părul ud şi obrajii îmbujoraţi. Îi ciufuli părul lui Duke.

— Eşti bine, partenere? Haideţi, băieţi! Mergem să bem o apă minerală sau o cola.

Duke îi aruncă o privire lui Jim.

— Nash, Duke şi cu mine avem altceva mai bun de făcut.

— Da, mami, îl întrerupse Duke. Jim o să-mi dea toată colecţia lui cu jucători de baseball. Şi are un autograf al lui Billy Williams! Dar trebuie să-l ajut să le găsească. Jim îşi frecă bărbia.

— Cred că ştiu unde le-am pus. În hol, în debara, stânga sus. Dar am nevoie de cineva care să se caţere până acolo.

— Eu sunt ăla! Sunt foarte bun la căţărat, spuse Duke, începând să sară de colo până colo. Să mergem, mami! Şi, ia ghici! Jim o să-mi facă rost de autograful lui Ryne Sandberg pentru că-l cunoaşte.

— Jim?

— Nu e mare lucru. Ne antrenăm împreună câteodată.

— Atunci nu vrei să mergi la o bere cu gaşca?

— I-am promis lui Duke. Oricum, cred că i-ar plăcea să-mi vadă casa. Nash îşi strecură mâna într-a lui.

— O, Jim, o s-o placă la nebunie! Dar eşti sigur că asta vrei? El dădu din cap.

— Pozitiv! Se aplecă puţin şi o sărută pe nas, după care îl urmă pe Duke.

Mai târziu, stăteau la braţ, privind luminile bradului de Crăciun, abia instalat, de la fereastra celui de-al douăzeci şi

cincilea etaj al apartamentului lui Jim. Duke era pe podea, înconjurat de o mulţime de fotografii cu jucători de baseball. O pizza pe jumătate mâncată zăcea pe masă.

— Jim, îmi pare rău că nu am reuşit s-o conving pe doamna G. Să stea cu Duke, pentru ca noi să fim singuri. Astă seară are un joc de canastă.

— Seamănă cumva cu prostia aia de fotbal? chicoti el.

— E cu totul altceva, obiectă ea. Echipa de fotbal este foarte amuzantă. Nu-i aşa că nu ţi-a plăcut jocul?

— O, a fost în regulă, dădu el înapoi, doar că este puţin cam periculos pentru tine.

— Periculos? Dar joc cu ei de ani de zile! Ce ar putea fi periculos?

— Ei bine, genul ăsta de fotbal este cam dur pentru cineva care îşi câştigă existenţa din felul în care arată.

— Din întâmplare, cred că este mult mai distractiv decât să mă antrenez într-un centru plictisitor. Ce s-ar putea întâmpla? Te gândeşti la faptul că m-aş putea alege cu câteva vânătăi? Dar tu nu ai auzit de machiaj? Se aplică minunat pe picioare!

CAPITOLUL 6

Jim se foia în scaunul de piele, enervat de neputinţa de a

se concentra. Gânduri despre Nash, la naiba, fantezii despre Nash îi stricaseră weekendul de la Springfield, făcându-l să pară plictisitor, dar ajunsese mult prea târziu ca s-o mai sune. În plus, ştia că mai lucrează. La numai un etaj deasupra lui. O, Doamne! Rezistase impulsului de a alerga la ea în timpul pauzei de prânz, preferând să rămână la birou şi să mănânce un sandviş. Charlie nu părea niciodată prea fericit atunci când venea la ei, în timpul orelor de lucru, iar din punctul de vedere al orelor lui Nash, acesta era tot timpul.

Privi în gol poliţa din faţa lui, apoi îşi trânti stiloul pe birou, dezgustat. Poate că un joc de tenis i-ar prinde bine. Împinse scaunul din spatele lui şi-şi luă de pe covor o servietă subţire. Îşi va lua ceva de lucru acasă, în caz că Nash nu va putea veni la el în seara aceea. Bineînţeles, dacă ea nu putea veni, el avea să înnebunească. Chiar în acel moment, zgomotul uşii de la birou deschisă brusc îl făcu să ridice capul. Spectacolul care i se înfăţişă ochilor îl făcu să rămână fără grai pentru câteva minute. În cele din urmă, un sunet răguşit îi scăpă de pe buze.

— Nash, ce s-a întâmplat cu tine?

— Prezint cele mai noi modele în jambiere, spuse ea, reuşind să zâmbească în timp ce-şi desfăcu balonzaidul pentru a

lăsa să se vadă fusta violet până la genunchi. Ultimul răcnet din Paris.

— Ţi-ai rupt piciorul?! strigă el sărind de după birou. *Ţi-ai rupt piciorul*?

— Da fapt, este o fractură de tibie, spuse ea, târându-se mai mult către el. Sper că sunt asigurată pentru asemenea situaţii…

— Cum naiba ai reuşit să-ţi rupi piciorul? Apelă la tot calmul şi controlul de care era capabil, pentru a nu se repezi la ea ca s-o scuture până să-i clănţene dinţii în gură. Nash îl privi inocentă.

— Totdeauna reacţionezi aşa când clienţii îţi vin cu o cerere? Jim gemu.

— La naiba, ştii că eşti mai mult decât un client pentru mine!

— Măcar aş putea lua loc? E un chin pentru mine să stau în picioare.

— Îmi pare rău, spuse el dintr-odată pocăit. Dă-mi voie să-ţi iau haina şi apoi poţi să te aşezi chiar aici. O ajută să-şi scoată balonzaidul, apoi o conduse până la fotoliul din faţa biroului lui, înainte de a trage un scaun pentru a-i pune piciorul pe el.

— Acum ţi-e mai bine? Nash oftă.

— Mult mai bine. O, Jim, mi-a lipsit Superman cât timp lucrurile au mers prost!

El se aplecă pentru a o mângâia pe obraz.

— Aş fi vrut să mă aflu acolo. Cum ai făcut-o?

— Nu eu am făcut-o! În ciuda îngrijorării sale, Jim zâmbi, amintindu-şi încăpăţânarea cu care credea că niciodată nu era ea cauza dezastrului.

— Bineînţeles că nu. Cum s-a întâmplat? Privirea îi fugi din nou la piciorul rupt, cu pielea ca de mătase, cu glezna fină, pe care o mângâiase cu atâta dragoste când… Strânse din ochi o clipă, încercând să blocheze agonia de a şti că e rănită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el din nou, dându-şi seama că ea nu îi oferise nicio explicaţie.

— A fost… un accident.

— Sper să fi fost aşa. O privi mai aproape, apoi se uită din nou la cofrajul care-i acoperea piciorul de sub genunchi, până la vârful degetelor. Bănuia că aşa fusese. Jumătatea de jos a acestuia era acoperită cu o şosetă lungă, de un portocaliu fosforescent, care se asorta cu marginea fustei, în care era băgată o cămaşă. Un picior rupt nu-i scăzuse deloc entuziasmul pentru haine zăpăcite.

Privi din nou ghipsul alb şi-şi îngustă privirile când citi numeroasele autografe; toate erau scrise cu culori cât mai fosforescente, iar numele îi erau teribil de cunoscute… Rooster. Domnul T., Iggy.

— Nash, cum s-a întâmplat? întrebă el, străduindu-se să rămână calm.

— Ce mai contează? Important este că trebuie să port ghipsul ăsta până după Crăciun şi nu pot să muncesc, iar ziua lui Duke e săptămâna asta şi până la Revelion voi fi falită şi… şi… în ochi îi apărură brusc lacrimi, iar Nash începu să cotrobăie prin geantă după un şerveţel.

— Poftim, spuse Jim oferindu-i batista lui albă ca zăpada.

— Nu pot s-o folosesc pe a ta, refuză ea suspinând, dându-i batista la o parte. E atât de curată şi elegantă. Ca şi tine. Dar viaţa mea nu mai este decât un şir de mizerii şi nici măcar nu este vina mea!

Căută disperată un şerveţel, dar în cele din urmă, cu un scâncet, luă batista care-i mai era încă întinsă. După ce-şi suflă nasul şi-şi şterse ochii, Jim se aşeză pe scaunul din faţa ei şi-i luă bărbia în mână, ca să-l poată privi în ochi.

— Nash, ţi s-a întâmplat când jucai fotbal? Nu mai era nevoie să răspundă. Ochii căprui o dădură de gol.

— Asigurarea mai este în vigoare dacă aşa s-ar fi întâmplat?

Furia se oglindi în ochii lui Jim.

— La naiba, Nash! Te-am avertizat în legătură cu jocul ăla stupid sau nu? N-ai decât să te duci înapoi acolo unde eu nu te pot feri de pericole şi îngăduie scandalagiilor de prieteni ai tăi să…

— Prietenii mei nu sunt scandalagii!

— Atunci fac exces de zel. Nash, nu ai nici cea mai mică umbră de auto-apărare? Când mă gândesc la tipii ăia mari căzând peste tine, la mâinile lor mari pe trupul tău, iar acum…

Strânse din buze pentru a-şi controla furia. Nash ridică bărbia pentru a se apăra.

— Lincoln Park Blow-Hards nu fac decât să se distreze.

— Asta înţelegi tu prin distracţie? întrebă Jim arătându-i cu degetul piciorul în ghips.

— De unde era să ştiu că o să-mi rup ceva?

Jim îşi muşcă limba pentru a nu-i da un răspuns dur, apoi inspiră adânc. Nu-i va fi de niciun folos dacă nu-şi va înfrâna furia. Iar ea avea nevoie de ajutorul lui.

— Doare tare? întrebă el blând, dându-i după urechi o şuviţă de păr blond.

Simţindu-i schimbarea de ton, Nash ridică jrivirile recunoscătoare.

— Nu mă gâdilă, dacă vrei să ştii, dar sunt mai tare decât par. Mă deranjează mai mult problemele care decurg de aici, ziua lui Duke, vacanţa de iarnă. Când am apărut azi dimineaţă, Charlie era gata să-mi rupă şi celălalt picior.

— Îmi imaginez. În ochii întunecaţi ai lui Nash străluci o luminiţă jucăuşă.

— I-am spus că ghipsul nu e cu nimic mai incomod decât drăciile pe care mă pune el să le port. Probabil că ar fi bine dacă ar încerca să facă o reclamă cu ghips. Nu a dat dovadă de simţul umorului. Jim zâmbi.

— Puteam să pun pariu.

— Deci, nu am ce lucra până după Crăciun. Ce moment mi-am ales ca să-mi pierd veniturile! Sunt asigurată, nu?

— Da.

— U fi Asta e o uşurare. Presupun că acum trebuie să faci alte formulare, nu-i aşa?

— Ce părere ai dacă am lua masa împreună? Nu trebuia să ştie că mâncase deja un sandviş.

— Am mâncat ceva acasă, înainte de a pleca, spuse ea cu o grimasă. Acum, cu chestia asta pe picior, nu-mi mai fac

plăcere mesele în ocaluri elegante. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu trebuie să merg în cârje, dar arăt exact ca John Long Silver.

— Cu sau fără ghips, tot eşti cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc, declară Jim încet, mângâindu-i buzele cu un deget. Hai să ’uăm formularele şi să ieşim naibii de aici. Le putem completa la mine acasă, unde va fi puţin mai… confortabil. Obrajii lui Nash se colorară în roz, apoi zbucni în râs:

— Nu cred că sunt în formă pentru a, îşi coborî vocea până când ajunse o şoaptă, deveni confortabilă. Îl privi timidă. Cred că o să fiu ceva mai mult decât neîndemânatică. Ochii albaştri ai lui Jim sclipiră.

— Mi-au plăcut totdeauna provocările. Hai! Oricum, nu mai făceam nimic azi.

— Cum, James Kensington Russell, nu este decât unu după-amiază! îl necăji Nash. Ce-or să creadă oamenii dacă pleci aşa, în mijlocul zilei?

— Am muncit tot weekendul, când, în mod sigur mi-ar fi plăcut să fac cu totul altceva.

— Chiar aşa?

Se jucă cu unul dintre nasturii cămăşii lui scrobite şi se

minună cât de tare i se schimbase starea de spirit de când se bucura de admiraţia lui. În acea dimineaţă, se simţise la fel de lipsită de farmec ca un şerveţel folosit, iar acum… acum Jim trezea în ea mici explozii de pasiune şi se înţea din nou ca o femeie dorită.

— Ştii foarte bine că aşa ar fi fost, spuse el răguşit. Iar dacă m-aş fi aflat aici şi nu în Springfield, nu ţi s-ar fi întâmplat nimic, ceea ce lovedeşte că avem nevoie să petrecem mai mult timp împreună. Începând chiar de acum. Îmi iau haina.

O sărută repede şi se ridică.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, spuse ea, inima strângându-i-se de părere de rău.

— Poftim? întrebă el, întorcându-se de la cuierul din spatele biroului său.

— Duke se întoarce de la şcoală la ora trei, răspunse ea dând din umeri în semn de scuze. Am promis să fiu acolo. În afară de asta, i-am promis să-i cumpăr o mănuşă nouă de baseball de ziua lui. I-am mai cumpărat una de tipul Gobot de la Marshall, dar ieri mi-a spus că are nevoie de una nouă. Aşa că am plănuit să i-o schimb pe cea de Gobot pe una nouă.

— Nu e nevoie să faci asta. Nu am nici cea mai vagă idee ce este o Gobot, dar, din moment ce doreşti să-i iei o mănuşă

nouă, te ajut eu.

— Nu, Jim, nu mă pot aştepta ca tu să cumperi…

— Nu o cumpăr. Mănuşa mea cea veche de baseball este acasă, în debara. O să i se pară foarte uşor de folosit, pentru că pielea e foarte moale. În plus, s-ar putea să fie dat gata de faptul că e semnată de însuşi domnul Cub, Emie Banks.

— O, Jim. Ochii întunecaţi ai lui Nash străluceau. Ce generos din partea ta! Duke va fi în extaz, dar nu sunt sigură că ar trebui să i-o dai. S-ar putea, că într-o bună zi, să ai şi tu un băieţel şi să-ţi doreşti să ai o mănuşă şi pentru el.

Cuvintele îi scăpară înainte să-şi dea seama ce spune. Băieţelul lui. O soţie al cărei nume nu era Nash. Nu! Inima ei protesă tare la posibilitatea ca Jim să se însoare cu altcineva, să aibă un copil cu o altă femeie asupra cărora să-şi reverse dragostea. Dar asta era, bineînţeles, posibil, îi şopti vocea raţiunii, pentru că tu şi Duke nu veţi locui tot timpul în Chicago, iar Jim era plantat aici, la fel de solid ca şi zgârie-norii care se înălţau deasupra capetelor lor.

— Mi-ar face mare plăcere să-i dau mănuşa, Nash.

— Da? întrebă ea, dintr-odată dornică să salveze mănuşa de la un copil necunoscut pe a cărei mamă ar urî-o cu siguranţă.

— Da.

— Atunci cred că ar fi minunat dacă i-ai da-o chiar tu, Jim.

— Grozav, asta îţi rezolvă problema cumpărăturilor. Iar dacă doreşti să fii acasă la trei pentru când vine Duke, de ce nu te-aş conduce acolo, acum, chiar eu? Ne-am putea… relaxa la tine acasă la fel de bine ca şi la mine. Nash zâmbi.

— Jim, pe asta n-o mai cred! Sugerezi să pleci de la birou mai devreme, aşa încât să putem… Lăsă propoziţia neterminată în mod intenţionat.

Jim îşi puse coatele pe birou şi o privi într-un asemenea fel, încât inima ei tresări.

— Aşa încât să putem face ce am visat de când te-am ţinut prima dată în braţe, Nash. Nu pot uita cum miroşi, care este gustul tău, cum e să te simt lângă mine, în jurul meu. Abia am putut să muncesc cu gândul la tine, întrebându-mă cum ar fi să fac dragoste cu tine. Şi voi profita de fiecare ocazie… în mijlocul zilei, la miezul nopţii sau chiar în mijlocul unei mese de afaceri. Poate chiar şi în timpul unui meci al lui Cubs, doamnă, sunt obsedat de dumneavoastră.

Nash clătină din cap, mirată.

— Un comportament foarte ciudat pentru o fecioară, spuse ea încet.

— Nu atunci când o întâlneşti pe Nash Perretti, răspunse Jim, deschizând unul dintre sertarele biroului său. Dar eşti şi cel mai valoros client al meu, aşa încât voi lua formularele cu mine şi le completăm… mai târziu.

Aşezată comod în Buick-ul lui Jim, Nash trecu în revistă încă o dată starea în care se afla apartamentul ei. Oare îşi făcuse patul? Spălase vasele? făcuse ordine în living-room? Acum, că văzuse ordinea care domnea în apartamentul lui, începu să se întrebe dacă nu cumva îl deranja nonşalanţa cu care trata ea această problemă. Aborda subiectul cu ezitări.

— Jim, nu aşteptam vizitatori, aşa încât s-ar putea ca acasă să nu fie cea mai desăvârşită ordine.

Nu mai era necesar să-i explice că la ea nu era niciodată ordine desăvârşită. Jim o privi amuzat.

— Nash, nu cred că tu nu înţelegi. Eşti cea mai minunată creatură pe care am avut fericirea s-o cunosc intim şi nu m-ar interesa dacă ar trebui să înot printre aligatori pentru a împărţi acelaşi pat cu tine.

— Aligatori? chicoti Nash. Cred că Duke îi sperie pe toţi înainte de a pleca la şcoală. Privi cu dragoste profilul puternic al lui Jim. Mulţumesc, Jim. Trebuie să recunosc că m-am simţit puţin cam prost după accidentul de duminică, dar acum, că sunt

cu tine, nici măcar ghipsul ăsta prostesc nu mai contează.

O privi cu ochi strălucitori.

— Miss Perretti, în numai câteva minute îţi voi arăta eu ce consider important.

O ajută să coboare din maşină şi o susţinu cu un braţ, în timp ce urcau scările.

— Mă întreb dacă doamna G. Ne-a văzut, şopti Nash.

— De ce vorbeşti în şoaptă? întrebă Jim amuzat. Ghipsul ăla face un zgomot de parcă întreaga clădire ar fi în renovare.

— Ai dreptate, recunoscu Nash. Iar ea se va uita pe geam, va vedea maşina şi va şti exact ce se petrece.

— Şi ce dacă? Ce era cu discursul pe care mi l-ai ţinut, despre adulţi care ştiu ce fac?

— Asta se întâmpla în apartamentul tău. Acum suntem în al meu. În jurul apartamentului tău nu este nicio doamnă G! Aproape că seamănă cu mama.

— Spune-i că sunt unul dintrei cei câţiva agenţi de asigurare care mai fac verificări la domiciliu, îi sugeră Jim.

— N-o s-o creadă niciodată.

— De ce nu? Sunt agentul tău şi tu ai făcut o cerere. Eu trebuie să o rezolv.

Nash îşi duse mâna la gură, pentru a-şi masca râsul de

încântare.

— Vrei să spui că ai de gând să mă recompensezi pentru pierderea suferită?

— În cea mai mare măsură posibilă.

— Nu e de mirare că eşti atât de bun în meseria ta. La asta se referă lozinca de deasupra biroului tău?

— Care lozincă? îi luă cheia şi deschise uşa apartamentului ei.

— Cea despre pilula care îndulceşte loviturile Providenţei, răspunse ea fără suflu, în timp ce el închidea uşa în urma lor şi-şi aruncă haina pe un scaun.

— Eu cred, spuse el ajutând-o să se dezbrace de balonzaid, că, după ce terminăm slujba asta dulce, nu voi mai citi niciodată lozinca în acelaşi fel ca până acum.

Înfometată după gustul lui, Nash îi oferi buzele. Dintr-odată, părerea proprietăresei ei avu o mult mai mică importanţă în timp ce-şi amintea puterea de convingere a gurii lui Jim. Mâinile lui alunecară în jurul taliei sale, trăgând-o mai aproape, în timp ce buzele lui trecură să exploreze curbele dulci ale gâtului.

— Doamne, Nash, miroşi minunat, murmură el. Şi… parcă ai avea prea multe haine pe tine.

— Uite cine vorbea, Domnul Costum de trei piese! răspunse ea pe acelaşi ton, dându-şi capul pe spate, pentru a-i permite accesul la baza gâtului.

— Dă-mi o cabină de telefon şi voi remedia situaţia, spuse Jim, capturându-i din nou buzele umede.

Nash se întrebă vag ce avea de gând să spună. Cabină de telefon? Ah… Superman. Apoi renunţă la orice logică, în timp ce limba lui începu să-i exploreze gura, până când îi smulse un geamăt din adâncul gâtului. Dorinţa începuse să-i alerge prin vene, lăsând-o slabă, tremurând. Nash se lipi de el, în căutare de sprijin.

Braţele lui îşi întăriră strânsoarea, apoi brusc, îşi ridică gura de pe a ei.

— Bunule Dumnezeu, te ţin aici în picioare cu piciorul rupt!

— Asta faci? Nu am observat! răspunse ea visătoare.

— Mai ai puţin şi cazi.

— Asta nu e din cauza piciorului, îi zâmbi Nash plină de tandreţe.

— Ar trebui să stai culcată. Pentru mai mult de un singur motiv, declară el ridicând-o în braţe.

— Jim! Cred că am o tonă, protestă ea în timp ce se

îndreptau către dormitor.

— Eu sunt Superman, îţi aminteşti? Timp de o clipă, se opri în uşă. Apus în deşert, trebuia să-mi fi imaginat asta!

O întinse cu grijă pe cearceafurile portocalii, galbene şi sângerii.

— Nu e făcut patul, scânci Nash.

— Cu atât mai bine, murmură Jim, privind-o în ochi. Facem economie de timp.

— Acum ai să-ţi imaginezi că nu fac niciodată cu atenţie.

— Nu-mi pasă. Stătea în picioare în faţa ei. Îşi lărgi nodul la cravată pe care apoi o aruncă, după ea urmând haina şi vesta.

— Dar eşti atât de elegant!

— Iar tu atât de încântătoare! Se aşeză lângă ea pe pat, după care se aplecă deasupra ei pentru a-i freca buzele cu ale lui. Şi excitantă! Degetele îi desfăcură agile cordonul, nasturii cămăşii largi. Şi nebună şi minunată! Acum, în legătură cu cererea dumneavoastră, doamnă Perretti. Insist să mă conving că nimic altceva nu a mai fost lovit în nefericitul dumneavoastră accident.

Nash îşi coborî pleoapele seducător.

— Compania dumneavoastră solicită o inspecţie, domnule Russell?

— Aceasta este procedura standard. Desfăcu cămaşa în faţă şi inspiră adânc văzându-i sânii plini sub ţesătura delicată de dantelă a brasierei. Totul pare să fie… la locul lui, spuse el răguşit, mângâindu-i pielea pe marginea acesteia. Dar compania ar dori o inspecţie amănunţită.

— De data asta va trebui să-mi scoţi fusta.

— Cel puţin. Degetele începură să-i tremure când îi desfăcu fermoarul fustei trăgând-o apoi peste coapse, până când o eliberă complet de acest articol de îmbrăcăminte. Ochii i se întunecară de regrete când mângâie o pulpă ca de mătase, atât de graţioasă faţă de ghipsul care o ţinea prizonieră pe cealaltă. Dar nu se mai putea face nimic. Îi dădu jos singurul pantof pe care îl purta.

— Te rog să-mi spui dacă te doare într-un fel.

— Jim Russel nu m-ar putea răni în niciun fel, jură ea. El este agentul meu de asigurări, protectorul meu. Dar îi putea proteja oare inima atunci când se vor despărţi? Ce fel de poliţă de asigurare ar trebui întocmită?

Jim îi cuprinse chipul în palme şi o privi adânc în ochi.

— Aş vrea să te pot ocroti totdeauna, de orice fel de pericol.

— Şi eu mi-aş dori exact acelaşi lucru, Jim. Fără cuvinte,

îşi spuseră cuvintele de care se temeau. Îşi făcură promisiuni de care se temeau. Buzele lui Nash se deschiseră într-un zâmbet timid.

— Nu cred că inspecţia este completă. Nu. Aceste ultime articole de îmbrăcăminte pe care le porţi sunt destul de subţiri, dar pot ascunde alte lovituri sau nereguli. Compania nu ar vrea să-mi fac treaba pe jumătate.

— Nici eu, spuse Nash repede. Dintr-o singură mişcare, eficientă, el îi desfăcu închizătoarea din faţă a sutienului.

— Magnific… Vreau să spun, uh, pare aşa, dar nu pot fi sigur decât dacă…

— Atingi, şopti ea.

— Corect, susură Jim la urechea ei, ridicându-şi o mână pentru a-i cuprinde sânul. Trebuie să fiu sigur. Încet, îşi coborî capul şi începu să o guste, iar cu un scâncet, Nash îşi arcui şaptele, simţind nevoia să fie atinsă de buzele lui, de limba lui. Jim îşi strecură celălalt braţ sub ea pentru a-i susţine spatele arcuit cât mai aproape de gura lui cercetătoare, în timp ce-i mângâia şi frământa trupul fierbinte. Abia apoi îi dădu la o parte cămaşa şi o aruncă pe podea. Când degetele lui se strecurară pe sub elasticul bikinilor ei, Nash îl prinse de mână.

— Dezbracă-te, Superman! Nu e corect să te distrezi

numai tu… inspectând.

Cu o încetineală înnebunitoare, gura lui urcă spre zona mai sensibilă de după ureche.

— Credeam că n-ai să mă rogi niciodată. Lumina palidă a soarelui de iarnă se filtra prin perdeaua subţire care acoperea ferestrele dormitorului ei, iar în acea lumină îl privi ridicându-se în picioare şi desfăcându-şi nasturii de la cămaşă în timp ce privirea continua să mângâie curbele graţioase ale trupului ei. După ce cămaşa dispăru, Nash se extazie în faţa pieptului care se ridică şi cobora agitat, trădându-i starea de excitare. O rază de lumină trecu de-a lungul antebraţului lui când îşi coborî mâna către cureaua pantalonilor, iar ochii ei avizi înregistrară tot.

— Ştii, şi tu eşti minunat, spuse ea, zâmbind când observă mirarea din ochii lui. Şi bărbaţii pot fi frumoşi, insistă Nash, umezindu-şi buzele în mod inconştient, în timp ce Jim îşi desfăcea cureaua, coborând apoi fermoarul. Respiraţia se acceleră când ultimele haine dispărură pe podea, iar el se apropie de ea. Minunat, şopti ea din nou. Te rog, dă-mi voie…

Jim se aplecă deasupra ei, închizând ochii în delir când mâinile ei micuţe, blânde îi explorară trupul stârnit. Începu să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea muri de plăcere. Dar ce mod de a părăsi această lume! Gemu, simţind că-şi pierde controlul.

După ce căută adânc în el, găsi destulă putere să-i îndepărteze mâinile.

— A sosit timpul pentru o inspecţie finală, spuse el cu o voce tremurătoare. Deschise ochii şi atinse ultima barieră de dantelă. Nu vreau să mi se ascundă nimic, declară coborând încet lenjeria fină, trecând-o peste ghips, până când o lăsă să aterizeze pe podea.

— Jim, îi atinse Nash obrazul cu ezitare. De data asta s-ar putea să nu mai fiu atât de agilă… Ochii lui străluceau din cauza anticipării şi dorinţei.

— Noi nu căutăm să fii agilă, Nash, spuse el cu o voce răguşită din cauza pasiunii reţinute. Doar bunăvoinţă şi o grămadă de perne.

— Perne?

— Din fericire, patul tău este acoperit de ele.

Luă de deasupra capului ei trei perne şi le înghesui lângă piciorul ei rănit. După aceea îl ridică cu infinită grijă, depuse un sărut pe genunchi, după care puse o pernă sub ghips. Cea de a doua şi a treia pernă le plasă deasupra acestuia.

— Tampoane, explică el, apoi se aplecă şi-i sărută glezna.

— Superman cel plin de idei, oftă Nash.

— Şi cel mai bun agent de asigurări pe care l-ai avut!

O sărută puţin mai sus pe coapsă. Nash gemu din cauza senzaţiilor create de sărutul pasionat.

— În mod sigur, cel mai bun agent de asigurări pe care l-am avut vreodată.

— Cel mai prevăzător, spuse el, îndreptându-şi buzele către ţintă.

— Prevăzător, îi răspunse Nash fără suflu.

— Cuprinzător.

— Cupri… oh! gemu când Jim o posedă în întregime, iar dacă nu ar fi fost ghipsul greu, probabil că s-ar fi retras, dar acesta o ţinea captivă şi în curând nu mai avu nici cea mai mică dorinţă de a fugi. Fără a ţine cont de el, Jim îi făcu plăcere până când ea începu să-l implore să nu o mai chinuie, să intre în ea. Nash uită cu totul de ghipsul greoi când Jim îşi făcu loc între coapsele ei de mătase şi se afundă în adâncimile trupului ei. Dar, dacă Nash uitase de el, Jim nu, iar mişcările lui erau pline de grijă, menite să le ofere amândurora ceea ce căutau, fără a se expune pericolului unei pasiuni dezlănţuite.

Mişcându-se constant, el o conduse mai departe, fără a-şi îngădui abandonul până când nu fură amândoi atât de aproape încât nu o mai putu răni. Când Nash îi strigă numele, el deschise porţile plăcerii şi se avântă cu ea pe culmi convins că era în

siguranţă în braţele lui.

La început, Nash nu a putut auzi decât bătăile propriei inimi în urechi. Apoi deveni conştientă de cele ale lui Jim, după care tempoul acestora începu să se liniştească atunci când se despărţiră, savurând minunea pe care tocmai o împărtăşiseră. Într-un târziu, Nash mai deveni conştientă de un alt zgomot din camera ei. Ticăitul ceasului de lângă pat.

— Nu-l pot da uitării pe Duke, murmură ea. Jim, cât e ceasul?

Ameţit încă, Jim îşi ridică puţin capul şi privi ceasul rotund.

— Două treizeci.

— Bun, spuse ea îmbrăţişându-l pe Jim şi cuibărindu-se la pieptul lui. Mă temeam că poate veni în orice clipă. Am pierdut noţiunea timpului. Jim o trase uşor de lobul urechii.

— Nu te-aş fi lăsat eu, Nash. Duke nu este pregătit să ne vadă… aşa.

— Vrei să spui că ştiai cât e ceasul?

— Cu aproximaţie.

— Nu ştiu dacă să fiu mulţumită sau nu. Am fost complet absorbită de plăcerea de a face dragoste cu tine, dar tu ai ţinut cont de timp.

— Nu e bine ca cineva să aibă grijă pentru ţine de asemenea lucruri? o necăji el.

— Nu! Vreau să spun, da, dar aş fi vrut ca tu…

Jim se propti într-un cot şi o privi plin de dragoste în ochi.

— Nash Perretti, nu fi rea! Pentru câteva clipe am fost nepăsător la trecerea timpului dar, când Duke se va obişnui cu noi, voi fi şi mai nepăsător cu acest aspect. Am crezut că de data asta ar fi bine să te apăr de orice fel de neplăcere.

— O, Jim, îşi ridică ea privirile către el. Ai absolută dreptate, Iartă-mă că m-am purtat atât de prosteşte. Şi abia pot aştepta momentul când vei fi cu totul nepăsător la trecerea timpului! O sărută pe nas.

— Şi eu. Apropo, ai trecut inspecţia cu brio. Totul e în regulă.

— Bineînţeles că e în regulă. Şi am fost mai mult decât compensată pentru pierderea suferită. Dar, spune-mi, trebuie să mai fac încă o cerere pentru a mai fi compensată în felul acesta? Jim o privi, apoi deveni serios.

— Am senzaţia că va trebui să te afli în permanenţă aici pentru asta, Nash.

Inima ei tresări. Permanent? Când avea de gând să plece din Chicago cât mai repede cu putinţă?

— Cred că am face mai bine să ne îmbrăcăm. Când vine Duke, vreau să fiu la masă, completând formularul.

— Corect. Nash se prefăcu că nu vede licărul de dezamăgire din ochii lui albaştri. Ei bine, dar la ce se aştepta din partea ei să spună? Că va rămâne cu el pentru totdeauna? Duke îi găsi exact aşa cum îşi dorise ea, faţă în faţă la masă, discutând punctele cererii.

— Bună, Jim! strigă Duke, fericit să-şi găsească prietenul acolo. Mi-am aranjat toată colecţia de fotografii într-o cutie de pantofi. Vrei s-o vezi?

— Sigur. Cum a fost la şcoală?

— Minunat! Oh, mami! Eu, uh, am un bilet pe care trebuie să-l semnezi. Dar înainte de a-l citi, vreau să ştii că nu a fost vina mea, Jerry Daniels a început să le arunce.

— Să arunce ce?

— Hârtiile, mormăi Duke aruncându-i biletul, după care se repezi în camera lui. Se întoarse repede, ducând mândru cutia de pantofi. Mai e puţin până la ziua mea. Vii şi tu, Jim?

Jim privi de la chipul nerăbdător al lui Duke la cel plin de speranţă al lui Nash. Se gândi la hoardele de copii care ascultă muzica la maximum, beau cola şi se învârt prin casă. Îşi imagină puştii foarte activi făcând zgomot cu zuruitoare, strigând unul la

celălalt, cu pălării comice pe cap, mânjindu-se unul pe celălalt cu îngheţată.

— N-aş lipsi pentru nimic în lume, spuse el sec.

CAPITOLUL 7

— Mami, a fost cea mai frumoasă petrecere de ziua mea! Am urcat până la nivelul patru din Marble Madness! Niciodată nu am mai ajuns atât de departe! Trebuie că e din cauză că am împlinit opt ani!

Duke puncta fiecare afirmaţie cu o lovitură în mănuşa de baseball pe care o purta în mâna stângă.

— Fără nicio îndoială, îi zâmbi tandră Nash, în timp ce descuia uşa apartamentului lor, după care intră trăgându-şi piciorul rupt după ea.

Duke se năpusti înăuntru înaintea lui Jim, care ducea ce mai rămăsese dintr-un tort uriaş, de forma unei mingi de baseball.

— Pizza aia a fost cea mai bună din viaţa mea! continuă Duke entuziast.

— Iar muzica a fost cea mai zgomotoasă pe care am auzit-o vreodată, se plânse Jim, traversând camera pentru a pune tortul pe masă. Duke îl urmă.

— Am mâncat trei felii întregi de pizza. Dar Barney Kowolski i-a bătut pe toţi! A mâncat cinci! Nash îşi agăţă haina în cuierul de lângă uşă.

— Barney Kowolski se va simţi rău tot restul zilei, prezise ea.

— Pot să-l înţeleg, se declară Jim de acord trecându-şi o mână peste frunte, într-o încercare de a-şi potoli durerea de cap. Duke cercetă tortul rămas.

— Oooo! ia uite cât de mult a rămas! Putem mânca toată săptămâna! Eu i-am mâncat vârful ja să am noroc. Dar tu, Jim? Jim îşi frecă barba.

— Cred că o să mai mănânc o bucată din mijloc.

— Poţi mânca de unde vrei, se arătă Duke generos, arătându-i tortul cu mănuşa de baseball pe care continua s-o poarte. E făcut din îngheţată.

— Mulţumesc, sportivule, dar cred că am să ţi-l las ţie. Sau mamei tale. Nu cred că a avut când să mănânce tort. Duke îşi puse din nou mănuşa pe mână.

— Hei, mi-ai văzut Gobot-ul?

— Nu, dar mi-ar face plăcere… Răspunsul lui Jim fu întrerupt de o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie Barney! Vom juca baseball în curtea din

spate! Trebuie să încerc mănuşa. Duke se îndreptă către uşă, dar se opri în faţa lui Jim. O să-ţi arăt Gobot-ul mai târziu, bine? Jim dădu din umeri.

— Bine. Du-te şi distrează-te!

Un zâmbet larg răsări pe chipul lui Duke.

— Mulţumesc pentru mănuşă, Jim. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit!

Îl strânse repede în braţe pe Jim şi plecă înainte ca acesta să fi avut ocazia de a-i răspunde. Nash şi Jim rămaseră o clipă în picioare, privindu-se cu căldură. Îl putură auzi pe Duke întâmpinându-şi prietenul în hol.

— Vrei să vezi autograful meu de la Ernie Banks? Nash zâmbi, ochii strălucindu-i de admiraţie.

— Chiar că l-ai dat gata! mai întâi cu fotografiile, acum cu mănuşa…

Jim dădu din umeri, plin de sine.

— Erau atât de vechi, habar nu aveam că…

— Dar sunt deosebite. Şi la fel eşti şi tu, Jim. Pentru Duke. Şi pentru mine. Şchiopăta până la el şi-şi puse braţele în jurul gâtului lui. Îţi mulţumesc pentru că ai mers cu mine azi. Ziua de naştere a lui Duke în decembrie este totdeauna o bătaie de cap în plus faţă de Crăciunul care vine. Apoi, piciorul ăsta al

meu nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Şi cred că ai avut dreptate. Azi muzica a fost mai zgomotoasă ca niciodată.

Braţele lui Jim îi încercuiră mijlocul trăgând-o mai aproape pentru un sărut.

— N-aş fi avut sufletul să te las singură cu nişte copii de şapte şi zece ani.

— Mă bucur pentru asta! îmi place când eşti cu mine! Atât de aproape!

Se întinse puţin şi-l sărută buzele ei jucându-se senzual cu ale lui.

— De fapt, mă temeam că, dacă te las singură ceva mai mult timp, ai putea face cine ştie ce altă prostie şi să-ţi rupi şi celălalt picior, spuse el începând să se încălzească din cauza mângâierii ei.

— Din fericire, ai fost acolo să mă aperi, murmură ea, închizând ochii pentru a putea savura sărutul. Mmmm, ce gust bun ai! De pizza şi bere.

El gemu şi-şi potrivi buzele după ale ei.

— N-ar fi trebuit să te fac să stai în picioare atâta timp. Trebuie să-ţi pui piciorul pe ceva, Nash. De fapt, ar trebui să te întinzi ca să te poţi bucura de întreaga mea capacitate de a te apăra. Dintr-o singură mişcare, o ridică în braţe. Acum, unde

este apusul ăla de soare din deşert?

— Jim! gemu ea. Duke nu va lipsi foarte mult timp!

Acesta o sărută pe gât şi gemu.

— Superman este mai rapid decât cel mai rapid glonţ!

Se auzi un tropăit rapid şi se întoarseră amândoi spre uşă, cu expresii vinovate. Uşa se deschise brusc.

— Doamnă Perretti, Duke a început să tuşească foarte tare şi nu s-a mai putut opri! Barney Kowolski lăsă să intre în cameră un Duke palid.

Jim o lăsă imediat pe Nash jos, care se repezi la fiul ei. Acesta se îndoise de la jumătate şi tuşea îngrozitor.

— Emoţii prea intense. Prea multă agitaţie. Se întâmplă de fiecare dată, murmură ea, ducându-l pe Duke în camera lui.

— Îmi pare rău, doamnă Perretti, nu am vrut să-i fac rău, strigă Barney în urma lor.

— Barney, nu e vina ta. Duke va fi bine. Are nevoie de puţină odihnă. Vino mâine. Îţi va arăta cum este mănuşa Gobot. Îi zâmbi peste umăr copilului.

Un Barney Kowolski îngrijorat se strecură pe uşă, iar Jim rămase neajutorat, cu mâinile în buzunare. O putea auzi pe Nash alintându-l pe Duke, zorindu-l să-şi ia doctoria, promiţându-i că într-o zi vor pleca într-un loc însorit şi cald unde avea să se

simtă bine tot timpul.

— Acolo voi putea juca baseball? scânci Duke printre accese de tuse.

— Da.

— Atunci ce mai aşteptăm? O nouă criză de tuse urmă întrebarea.

Nash nu-i răspunse fiului ei. Jim oftă şi privi mănuşa de baseball, abandonată pe un scaun. O puse pe mână, simţind-o atât de familiară, dar totuşi, puţin strâmtă pe mâna lui mare. Probabil că prinsese mii de mingi. Îşi strânse mâna pumn şi izbi în cealaltă cu forţa dată de frustrarea pe care o simţea.

Nash stătea în faţa ferestrei mari din dormitorul lui Jim. Buchete de beculeţe colorate se adăugaseră peisajului festiv care se întindea la picioarele lor.

— Vederea de aici este chiar şi mai spectaculoasă de Crăciun, Jim. Îmi place să stau şi să privesc totul. Aici, sus, este atât de linişte şi de plin de pace! Mă simt de parcă aş fi la kilometri de restul lumii.

Jim scoase dopul unei sticle de vin şi turnă lichidul roşu în pahare de cristal.

— Cred că, dacă nu ar exista doamna G. Şi farmecul acestui loc, nu am fi niciodată singuri, Nash.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sunt trei spectacole speciale de Crăciun la televizor! spuse Nash cu un hohot de râs. Altfel, ar fi jucat cu Duke jocuri electronice. Iar el o bate totdeauna. Jim îi înmâna paharul.

— Bine ai venit în lumea mea, Nash. Avem de petrecut câteva ore liniştite împreună. Hai să profităm de ele la maximum! Ea-i zâmbi uşor.

— Îmi place la nebunie când îmi spui asemenea lucruri… Mă faci să mă simt de parcă locul meu ar fi alături de tine.

— Aşa şi e, confirmă el, atingându-i paharul cu al lui. Noi ne aparţinem unul altuia, Nash. Pentru noi! Crăciun fericit, dragostea mea.

Toastul lui fu depăşit ca valoare de un sărut cu aromă de vin.

— Crăciun fericit! Sună atât de eteric şi de aproape de cer, aici! La mine acasă e o frază absolut obişnuită, care trebuie să fie strigată pentru a fi auzită.

— Aici sus, nimic nu trebuie spus mai tare decât o şoaptă. Eu prind fiecare cuvânt. Dar trebuie îndreptat în direcţia dorită.

Se aplecă către ea, iar Nash îi şopti ceva râzând în ureche.

— Nici nu aş putea să nu fiu de acord cu tine, murmură

el, luându-i paharul din mână şi punându-l pe măsuţa de cafea. Locul tău este aici. Cu mine. O ridică în braţe. În turnul meu de fildeş, intim, liniştit, cu excepţia sunetelor pe care le scot doi oameni care fac dragoste.

— Acest paragraf al poliţei de asigurare este pentru picioare rupte? Tratamentul din turnul de fildeş?

— Acest paragraf aparţine agentului de asigurări, doamnă. Nu-l poţi obţine cu orice agent. Eu sunt hotărât să-mi mulţumesc clientul.

— O, la acest capitol stai bine!

Sărutul lui Jim îi duse către canapea, unde acesta o instala pe Nash cu spatele sprijinit de perne; altele fură plasate sub piciorul ei rupt.

— Să vedem acum, cum se face asta? Dacă ţinem cont de practica pe care o avem în îngrijirea picioarelor în ghips, s-ar putea să crezi că-mi voi aminti unde anume vine plasată fiecare pernă. Îi ridică ghipsul şi o trase de degetele care erau îmbrăcate cu o şosetă roşie cu vârful alb.

— Duke m-a pregătit pentru momentul când va veni Moş Crăciun, declară ea chicotind.

— Sper să nu dea peste noi când vom face dragoste! spuse Jim izbucnind în râs.

Să facem dragoste? Chiar aici, Jim? îl mângâie pe ureche cu un singur deget.

— De ce nu? E Ajunul Crăciunului şi suntem singuri până când vine Moş Crăciun.

Nash îi cuprinse chipul în ambele mâini şi-i mângâie obrajii cu degetele mari. Pielea lui era întinsă, iar sub mângâierea ei putea să-i simtă ţepii bărbii proaspăt rase.

— Cred că ai început să faci prostii, Jim Russell!

— Eu cred că mă îndrăgostesc, Nash Perretti, murmură el, înainte ca buzele-i să le ia pe ale ei prizoniere ale unui sărut.

Cuvintele fură date uitării în vâltoarea plăcerii pe care o simţea fiecare în braţele celuilalt. Momentele pe care le petreceau singuri erau preţioase, nestemate furate ale intimităţii şi învăţaseră să le preţuiască. Mesaje tăcute vorbeau despre pasiune şi dorinţă şi chiar despre dragoste, căutând să-şi facă pe plac unul altuia, având drept ultim ţel în minte satisfacţia deplină. Pasiunea dintre ei avu drept rezultat actul fizic al dragostei, o dragoste care creştea între ei, în ciuda rezervelor, a complicaţiilor pe care avea să le aducă.

Uitând de lumea de sub ea, Nash se înălţă la cer cu dragostea lui Jim. Nu mai fusese niciodată atât de vie, atât de conştientă de dorinţele ei, atât de sigură de abilitatea ei de a

satisface. El îi spuse cum să-l mulţumească, îi arătă cum s-o facă şi într-o mai mare măsură. În acelaşi timp, îi oferi cea mai mare satisfacţie din viaţa ei. Atingerea lui era seducătoare, masculinitatea lui aducătoare de bucurie. Jim era eroul ei, Superman al ei, iubitul ei. El avea să aibă grijă de tot.

În timp ce se scăldau în ultimele raze ale pasiunii, Nash zâmbi în căldura de la pieptul lui. Atunci când se afla în braţele lui, lumea ei era completă. Jim era binele. Ei îşi aparţineau unul altuia. Făcuse din viaţa ei un cerc complet. Un întreg care-i conţinea pe el şi Duke. Totul era perfect.

Dar dacă lui Jim nu i se părea tot atât de perfect? Vorbea mereu despre timpurile când vor rămâne împreună. Dar Duke era partea cea mai importantă din viaţa ei. Locul lui era acolo. Era fiul ei. Jim Russell nu era decât amantul ei. Cu toate acestea, nu se putea imagina pusă să aleagă între ei doi. Se ruga să nu ajungă niciodată în situaţia aceea.

Îl strânse pe Jim mai tare în braţe. Nu putea suporta ideea de a-l lăsa să plece. Devenise atât de important pentru ea, atât de necesar. El îi dădea echilibrul şi securitatea de care avea nevoie. Şi dragostea. Oare vorbise serios atunci când îi declarase că o iubeşte? Sau erau doar cuvinte lăsate să zboare în vâltoarea pasiunii?

— Acesta a fost cel mai grozav Crăciun pe care l-am petrecut de ani de zile, Jim, spuse ea, plasându-i sărutări de-a lungul pieptului.

— Mmm, se declară el de acord. De obicei, nu acord prea mare importanţă sărbătorilor, dar tu ai dat acesteia o nouă valoare, Nash. Tu şi Duke.

Ea se lumină.

— Jim, am ceva pentru tine.

— Deja mi-ai dat tot ce-mi doream.

— Un cadou de Crăciun, prostuţule!

— Oh, spuse el, întorcând-o pe o parte, înghesuindu-se astfel amândoi pe canapea. Nu poate fi nimic mai bun decât ceea ce am împărtăşit în clipele trecute. Acesta a fost singurul cadou pe care mi-l doream din partea ta.

— Ai dreptate, dar cadoul meu este deosebit. Pentru cineva deosebit. Hai să-l deschidem înainte de a trebui să ne întoarcem şi să facem pe Moş Crăciun.

— Ah! Da! El ofta, evident, din cauză că nu dorea să se mişte din braţele ei. Se rostogoli jos de pe canapea, cu mare grijă.

După ce fură îmbrăcaţi adecvat, Jim îi înmâna paharul de

vin abandonat.

— Ar trebui să-ţi facă bine o nouă gură de vin. Dar nu prea mult! Aminteşte-ţi! Moşul poate sosi în orice clipă! Râzând, Nash începu să cânte o colindă.

— Te vede atunci când dormi; Ştie când te-ai trezit;

Ştie dacă ai fost sau nu cuminte… Jim o sărută uşor pe buze.

— Asta înseamnă că te cunoaşte foarte, foarte bine, mormăi el cu o voce sexy.

Ea-i întoarse sărutul.

— Ca şi tine, de altfel. Îi mângâie obrajii cu un deget şi o lăsă să-i citească din priviri ceea ce nu-i putuse spune din cuvinte. Nu din nou. Deja îşi dezvăluise prea multe sentimente.

— Mai întâi, deschide cadoul de la mine, îl îndemnă ea. Abia aştept să-l vezi!

Nash încercă să se ridice de pe canapea. Jim o apăsă la loc pe un umăr.

— Nu pot să te văd cum suferi. Spune-mi unde e şi-l aduc eu.

— L-am ascuns în buzunarul interior al paltonului meu, spuse ea, arătându-i cu degetul haina galbenă de pe scaun. El cotrobăi în acesta şi se întoarse cu o cutie ciudată.

— Ei, hai, deschide-l! Degetele lui desfăcură cu mare grijă panglica şi hârtia.

— Încă nu am mai văzut pe nimeni desfăcând un cadou atât de atent, încât să mai poată folosi hârtia şi altă dată! spuse Nash nerăbdătoare. Jim o privi jucăuş.

— Reminescenţe ale trecutului meu sărăcăcios.

— S-a dus demult, Jim. Hai, rupe-o! Acesta desfăcu atent hârtia, ţinând în mână obiectul straniu, mic şi pătrat şi cele două discuri plate.

— În mod sigur nu am aşa ceva.

O, sper că nu! N-ar mai avea niciun haz! îl privi mai îndeaproape, apoi o privi pe Nash.

— Bine, mă predau! Ce este chestia asta? Ea oftă.

— Este un aparat care produce orice aromă doreşti. Bagă-l în priză şi-ţi arăt cum funcţionează. Apucă unul dintre discurile micuţe şi-l introduse în cutie. Imediat, acesta răspândi o aromă proaspătă, dar nefamiliară. Aceasta este „Dorinţa deşertului”. Miroase ca deşertul după ploaie. Minunat, nu-i aşa? Schimbă discurile şi o altă aromă înmiresma aerul. Iar acesta este „Pini şi pasiune”, ca atunci când te afli în mijlocul pădurii, în timpul unei furtuni de zăpadă.

— Nash, nu ştiu ce să spun. Este minunat. Nu m-aş fi

gândit…

— Ştiam asta, îi explică ea glumeaţă. De asta l-am cumpărat pentru tine. Ca să-ţi aducă ceva din sălbăticia de afară în apartament, atunci când ţi se pare aglomerat, sau când ai să te simţi ca prins în capcană.

— Credeam că îţi place aici, spuse el. O lume aparte, etc.

— O, îmi place. Doar că, din când în când, mai ai nevoie de puţină atmosferă. Nu e minunat? Mie îmi place la nebunie! Inspiră adânc, îl pui undeva, într-un colţ şi te prefaci că eşti undeva, departe, în mijlocul unei furtuni. Acum, unde e cadoul meu?

— De unde ştii că am unul pentru tine? o tachina el.

— Pentru că l-am văzut sub chestia aia căreia tu îi spui brad. Nu are niciun nume pe el, aşa încât am bănuit că este al meu.

— Şi dacă ţi-aş spune că este pentru mătuşa Agnes?

Aşează aparatul de arome pe masă.

— Nu te-aş crede! Jim!? îşi îngustă ochii când acesta îi înmâna cutiuţa mică, împachetată în hârtie scumpă.

Nash o ţinu doar o secundă în mână, înainte de a-i sfâşia ambalajul strălucitor. Îşi ţinu respiraţia când văzu că era o cutie de bijuterii. Nu, nu se cădea. Nu discutaseră niciodată despre

căsătorie, nici măcar despre logodnă. Jim nu ar lua-o prin surprindere cu un inel, nu-i aşa? Ce altceva ar putea fi?

— Ei? Ai de gând să-l despachetezi? încet, ridică uşor capacul. Acolo, cuibăriţi într-un pat de catifea scumpă, albă, de bumbac, erau nişte cercei cu perle.

— O, Jim! Sunt minunaţi! Sunt adevărate, nu-i aşa? făcute de scoici adevărate, nu-i aşa? Era atât de fericită dar şi dezamăgită în acelaşi timp.

— Bineînţeles. Îşi scoase cerceii verde cu roşu din urechi.

— Pune-mi-i, te rog! O, Jim, niciodată nu am avut ceva atât de scump şi frumos. Nu ai mei! Nu am făcut decât să pozez cu aşa ceva. Uau! Ăştia sunt adevăraţi! Sunt impresionată! O, Jim! Mulţumesc!

Atunci când îşi azvârli braţele în jurul gâtului lui şi-l îmbrăţişa cu toată puterea, Jim îşi aminti de îmbrăţişarea lui Duke, de după petrecerea de ziua lui.

— Ei bine, dacă ai să stai liniştită, am să ţi-i pun. Cu tandreţe, fixă perlele de lobii urechilor ei. Gata. Arată foarte rasaţi, Nash. Ca şi tine.

— O, Jim, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Mi-ai mulţumit deja. Bucuria de pe chipul tău îmi ajunge.

— Te porţi minunat cu mine. Nu ştiu cum voi suporta despărţirea.

El se depărta brusc, în mod evident nedorind să discute despre plecarea ei.

— Hai să adunăm de aici şi să ne continuăm petrecerea de Crăciun. Moş Crăciun nu a sosit încă.

— Bine. Se sculă în picioare.

— Ce… ce faci mâine, Nash?

— În ziua de Crăciun? Mâine după-amiază gaşca se adună pentru o petrecere.

— Gaşca de la fotbal? Ea dădu din cap că da.

— Echipa „The Lincoln Park Blow-Hards”.

— Cei care ţi-au rupt piciorul?

— Uite, nu a fost decât un accident.

— Mâine mai este planificat vreun meci? Ea dădu din umeri.

— Probabil. Dar, bineînţeles că eu nu voi juca.

— Sper că nu! explodă el, fără să-şi dea seama cât de tare vorbise. Nash, de ce nu aţi veni tu şi Duke cu mine la mătuşa Agnes? în fiecare an, dă o masă mare pentru toată familia. Le-ar face mare plăcere să te cunoască.

— Nu ştiu, Jim. Am promis să aduc lasagna la petrecere.

— Lasagna în prima zi de Crăciun? Se încruntă la acest gând. Ea clipi inocentă.

— Ei bine… da… Va ajunge unei mulţimi de guri flămânde.

— Nash, te rog să-ţi petreci ziua de mâine cu mine şi familia mea. Mi-ar face mai mare plăcere să merg dacă aţi fi şi tu cu Duke acolo!

— Jim, noi nu prea facem parte din familia ta. Eşti sigur că vrei să venim cu tine?

— Da, sunt mai mult decât sigur. Probabil că-i va plăcea şi lui Duke. Unchiul Hobart îşi strică de obicei armonica înainte ca ziua să se fi terminat, iar vărul meu Bob a jucat în echipa Cubs din lowa. Ştie o mulţime de poveşti din baseball.

— Da?! Sună… interesant. O reuniune tipică de familie.

— Atunci vii?

— Sigur, de ce nu? O îmbrăţişa cu tandreţe.

— Grozav! Acum, dacă aş reuşi să găsesc o cale să scăpăm cumva de acolo şi să rămânem singuri…

— E imposibil, Jim! îmi duc totdeauna şi familia cu mine. Totdeauna!

— Nash, nu vreau să exclud pe nimeni!

— Ştiu ce ai vrut să spui. Iar eu îţi spun că nu pot fi

despărţită prea mult timp de micul meu partener.

— Nu am nicio intenţie să vă despart. Vocea lui se încorda. Uite, eu vreau să dedic acest weekend familiei. A ta şi a mea. Dar ce spui de weekend-ul următor? Oare nu am putea fi singuri câteva ore în ajunul Anului Nou? Numai noi doi? Bineînţeles, dacă doreşti să-l iei şi pe Duke cu tine, voi fi de acord.

— Nu fi prost! Nu am nevoie de Duke tot timpul! Cred că sunt un pic prea sensibilă când este vorba de el. Zâmbi când îi veni o altă idee. Avem noroc săptămâna viitoare. „Lincoln Park Blow-Hards" organizează un carnaval cu ocazia Anului Nou. Toată lumea va fi acolo şi ne vom distra atât de bine! Ce-ar fi dacă cu aş merge deghizată ca Lois Lane, iar tu ca Superman? N-ar fi extraordinar?

— Nash! O prinse de umeri şi o scutură. Nu!

— O, Jim, haide! Ne vom distra.

— Distracţie? Doar la asta te gândeşti!

Era bântuit de coşmarul plecării ei şi dorea să-şi petreacă împreună fiecare weekend şi fiecare clipă… singuri. Iar ea-şi dorea să petreacă cu toţi cei pe care îi cunoştea. Nash se trase la o parte şi-şi încrucişa braţele la piept.

— Un carnaval sună de departe mai bine decât… decât să

stau aici să mă plictisesc.

— Plictiseală, hm? Ca astă-seară? Ea se foi.

— Nu… ăăă, nu la asta mă refeream. El continuă să fie sarcastic.

— Ei bine, am putea transforma oricând dorim apartamentul punând un disc cu arome în aparat şi să mirosim „Desert Deşire” pentru a crea impresia unei seri nebunatice. Ea-l mângâie uşor pe braţ.

— Jim, nu înţelegi? Vreau să fiu singură cu tine. Dar săptămâna asta îmi scot ghipsul şi vreau să sărbătoresc. Poate chiar să şi dansez puţin… cu tine.

— Şi cu toţi nebunii ăia de prieteni ai tăi!

— Nu sunt nebuni! Nu fac decât să se distreze. Ascultă, Jim, dacă nu vrei să te costumezi, nu eşti obligat s-o faci. El se întoarse şi privi pe fereastră.

— Nu vreau să merg la petrecere. Nu aşa mi-am imaginat că ne vom petrece Revelionul.

— Eu da. Exact aşa vreau să-l petrec. Să mă distrez cu prietenii!

— Bine, e perfect. Tu îl petreci în felul tău, iar eu în felul meu.

— În ceea ce mă priveşte, totul este în regulă, dădu ea din

cap, încăpăţânată.

Jim se întoarse şi o privi curios.

— Nash, noi suntem foarte diferiţi, nu-i aşa? Ea încuviinţă uşor.

— Da, Jim, cred că suntem. Nash se apropie de el stângace şi-i luă mâna, încercând să-i absoarbă toată puterea. Îţi dai seama că ne¬am certat pentru prima dată? El înghiţi în sec, în timp ce un muşchi îi tresărea pe maxilarul încordat.

— Şi dintr-o cauză foarte nesemnificativă.

— Domnule Jim K. Russell, ştiţi că puteţi fi foarte încăpăţânat?

Horoscopul meu m-a avertizat, domnişoară Nash Perretti. Ea-i strânse mâna şi zâmbi.

— Oricum, nu cred în prostiile alea! îl privi în ochii îngrijoraţi şi-şi spuse că stelele nu preziceau nimic despre dragoste. Sau ce ar trebui să facă dacă s-ar îndrăgosti… sau ce nu ar trebui.

CAPITOLUL 8

În zilele care au urmat Crăciunului, Nash nu mai primi nicio veste de la Jim şi hotărî că puţin timp singuri le va face bine. Dar, în ciuda hotărârii luate de a nu permite ca absenţa lui

să-i strice Revelionul, se surprinse străduindu-se din greu să se distreze, fapt care, de obicei, se întâmpla de la sine.

— Întoarcerea lui Nash! strigă Iggy.

Apoi, i se spuse că era rândul ei. Privindu-şi bucata de hârtie pe care o ţinea în mână, merse în centrul cercului şi sări pe piciorul rupt cât de sus putu, fără a-şi face vreun rău. Duke alergă la ea şi o prinse în braţe. Nash nu mai dădu din mâini pentru a-i îndesa mai bine pe cap pălăria de cowboy.

— Spionul care Vine din Ţara Gheţurilor! strigă Marilu.

— Nu-i asta! spunea că are două cuvinte! protestă Iggy cu glas tare. Mai multe detalii Nash! Nash îşi aruncă braţele în lături şi începu să alerge prin încăpere atât de repede, încât pălăria de cowboy îi zbură din cap şi ateriza pe podea.

— Avion! strigă Bailey.

— Două cuvinte îl contraziseră colegii de echipă.

— Avionul doi! strigă el. Dându-şi ochii peste cap de enervare şi nerăbdare, Nash clătină din cap şi începu să dea din mâini, astfel încât vesta începu să-i fluture pe lângă corp.

— Păsările! încercă Dizay, iar Nash îşi ridică braţele, în semn de victorie.

— Ei, băieţi, începusem să cred că nu veţi ghici niciodată, îi necăji ea. „Spionul care Vine Din Ţara Gheţurilor”! Zău,

Marilu!

Bruneta căreia îi spusese aşa îşi împinse masca de gorilă pe spate şi zâmbi.

— Aşa fac eu când îmi este frig, spuse ea.

— Dacă i se face vreodată, mormăi Iggy, făcându-şi vânt cu pălăria de safari. Femeia asta nu ştie sensul cuvântului „a se adăposti”.

— Asta pentru că nici tu nu ştii ce înseamnă „a te reţine”, îi replică Marilu, cu un chicotit. Apropo, drăguţ costum, Nash. Numai tu ai putea purta fusta asta de fată care munceşte la grajd.

— Mulţumesc, spuse Nash, privindu-şi picioarele. Dar a trebuit să renunţ la ciorapii de culoarea pielii. Nu-ţi poţi imagina în ce hal arată piciorul meu după ce mi-am scos ghipsul ăla nenorocit! Muşchii nu au revenit încă la dimensiunile lor normale, dar nu se prea vede din cizmele de cowboy.

— Eu zic că arăţi senzaţional, o încuraja Marilu.

— Da, şi eu, spuse Iggy pe un asemenea ton, încât primi un ghiont din partea lui Marilu.

— Potoleşte-te, soţule! îi comandă ea. Nash, unde e tipul ăla cu care am jucat fotbal atunci? Jamie spunea că a fost la ziua lui Duke, aşa încât mi-am imaginat că va fi aici astă seară.

— Daaa, nu a fost posibil.

— Hopa! Cred că m-am băgat unde nu-mi fierbea oala.

— Nu, nu-i adevărat, spuse Nash repede. Jim şi cu mine mai suntem încă prieteni. Doar că nu suntem gemeni siamezi.

Marilu o privi întrebătoare pe Nash, dar orice altă discuţie fu imposibilă, deoarece se strigă adunarea pentru următoarea rundă de şarade.

— Să văd ce face Duke, înainte de a începe, spuse Nash. Băieţi, gândiţi-vă la ceva trăsnet. Mă întorc imediat.

— Eu îl aud de aici chiuind cu Jamie.

— Exact de asta mă şi tem. Nash nu putu să-şi dea seama cine făcea o mai mare gălăgie: adulţii care jucau şarade sau cei doi copii din dormitor. Când deschise uşa, ambii copii foloseau patul drept trambulină.

— Hei, strigă Nash. Jamie, nu cred că mama ta vrea ca tu să sari pe pat, iar tu, Duke, nu ar trebui să faci asta!

— Şi noi jucăm şarade. Eram sportivi la Olimpice! Nash zâmbi.

— Mă bucur că vă place jocul, dar va trebui să nu mai săriţi pe pat.

— Bine, spuse el alunecând pe podea. Dar nu ştiu cum va putea Jamie s-o joace pe Mary Lou Retton… Se opri, începând să tuşească.

— Duke, veni Nash lângă el. Va trebui să te joci ceva mai liniştit. Îl urmări cum încerca să-şi controleze tuşea. Altfel, va fi nevoie să ne întoarcem acasă.

— Înainte de miezul nopţii?! Mami, dar ai spus că pot sta aici până atunci. Niciodată nu voi putea fi la fel ca toţi ceilalţi copii!

Ochii lui o implorau să se răzgândească.

— Dacă eşti liniştit, poţi să stai, promise ea, dorindu-şi ca el să nu mai tuşească.

Oare cât mai putea să stea şi să-l privească luptând cu acest handicap?

— Voi încerca, promise la rândul lui Duke, iar Nash ştiu că-i face o mare favoare.

— Bine. Îl îmbrăţişa repede şi ieşi din cameră.

Timp de o oră, se lăsă pradă veseliei generale, deşi refuză să-i fie umplut din nou paharul de vin abia atins. Îi prindea bine să uite puţin; asta îi uşura durerea că Jim nu era lângă ea. Dar dorea să-l ţină sub observaţie pe Duke.

Îşi mai aruncă privirea în camera copiilor într-o pauză între jocuri, dar amândoi erau cufundaţi în operaţia de a picta cu degetul. Se întrebă cum va reacţiona Marilu când va vedea mizeria, dar măcar aşa Duke stătea cuminte. Poate că va vedea

miezul nopţii. Se întoarse la prietenii ei cu un zâmbet întipărit pe chip. Duke va vedea miezul nopţii, iar ea se va distra, cu sau fără Jim Russell.

În toiul strigătelor generale din timpul unei întreceri cu baloane, Nash se simţi trasă de marginea fustei. Privi în ochii îngrijoraţi ai lui Jamie.

— Cred că ar fi bine să vedeţi ce face Duke, spuse ea serioasă. Tuşeşte şi respiră ciudat. Nash puse cuţitul pe care îl avea în mână pe o masă şi se năpusti în dormitor, pe urmele lui Jamie dar, încă înainte de a intra în cameră, auzi hârâiturile şi respiraţia greoaie care anunţau o criză serioasă. Îl găsi pe Duke pe podea, palid, încercând să respire între accese de tuse.

— O, Duke, ai folosit inhalatorul? întrebă Nash, după ce-l luă în braţe.

— Tâmpenia aia nu funcţionează! şuieră el şi se smulse din braţele ei. O să fiu bine! Lasă-mă în pace.

— Ştii că nu pot face asta. Cred că va trebui să mergem acasă.

„*Via camera de urgenţă*” gândi ea, încercând să nu intre în panică.

— Nu! Vreau să stau până la miezul nopţii, scânci Duke, iar trupşorul lui începu să se scuture de plâns.

— Duke, nu plânge. Încercă să-l ia în braţe, dar el o respinse. Nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti starea. Poţi rămâne până la miezul nopţii, dar cred că, până atunci, va trebui să te ajutăm cumva.

— Cum? întrebă el suspicios.

— Să trecem pe la doctorul acela drăguţ în drum spre casă.

— La spital? ţipă Duke. O să-mi facă o injecţie. Nu vreau injecţie!

— Vom vedea. Jamie, unde este telefonul?

— Pe hol, răspunse fetiţa în şoaptă. Ce s-a întâmplat cu Duke?

— Din când în când i se întâmplă aşa ceva, Jamie. Nu te speria. Hai, Duke. Să chemăm un taxi. Îl luă de mână, îngrijorată de cât de rece era, întrebându-se dacă nu cumva respiră mai greu decât cu un minut în urmă.

— Nu vreau un taxi, scânci Duke, târându-şi picioarele, dar era prea slăbit ca să i se poată împotrivi. Îl vreau pe Jim! Lui Nash i se strânse inima. Şi ea îl voia.

— Iubitule, el e ocupat acum. Poate că Iggy…

— Nu, Jim! spuse Duke răguşit de tuse. Dă-i un telefon!

— Duke Perretti, încetează să te mai porţi aşa! strigă ea cu lacrimi în ochi. Nu-l pot suna pe Jim.

— De ce?

— Pentru că el… Se opri. Ce se întâmpla dacă îl suna? Dacă era acasă? Chiar dacă îl ruga pe Iggy să-i ducă la spital, acesta nu ar face niciodată minunile pe care le reuşea Jim. Oare Superman o mai putea scoate din necaz încă o dată… pe ea şi pe Duke? Nash se prăbuşi în scaunul de lângă telefon şi-l trase pe copil în braţele ei. Mai avea puţin şi nu va mai încăpea acolo.

— Bine, Duke, o să-l sun. Dar poate că nu-i acasă.

— Ba da, e. Şi va şti ce e de făcut! spuse Duke răguşit de tuse.

Nash mai ezită o clipă, apoi formă numărul lui Jim. Inima-i bătea nebuneşte. Dacă era ocupat? Se va supăra pentru că l-a sunat?

— Alo? Vocea lui era atât de caldă, încât Nash închise ochii.

— O, Jim, erai acasă, şopti ea.

— Nash?

— Jim, nu trebuia să te sun acum, probabil că ai nişte planuri, dar…

— Nash, ce e?

— Duke. Suntem la petrecerea lui Iggy, iar Duke nu se simte deloc bine. Cred că trebuie să-l vadă un doctor iar eu…

— Dă-mi adresa. Vin imediat.

— O, Jim, mulţumesc. Lacrimile îi înceţoşară privirea când îi auzi îngrijorarea din glas. Te iubesc” încercă să-şi facă loc dincolo de nodul din gât, dar se trezi că-i dă numele şi numărul străzii pe care locuia Iggy. Apoi închise.

Duke începu din nou să tuşească şi se lăsă moale pe vesta ei de piele întoarsă.

— Vine, nu-i aşa? hârâi el, încrezător în eroul său. Ţi-am spus eu!

— Da, Duke. *Bărbatul acela minunat, bărbatul pe care îl iubesc, va veni în câteva clipe şi va avea grijă de noi*, gândi ea, copleşită de reacţia ei. Îl iubea! Cum putea fi atât de crudă viaţa încât să i-l scoată în cale pe Jim Russell cu câteva săptămâni înainte de a pleca din Chicago pentru totdeauna?

— Hai să ne luăm hainele, spuse ea tristă.

Petrecerea se întrerupse când toţi cei prezenţi se adunară în jurul lui Nash şi al lui Duke, iar Marilu insistă ca Duke să se întindă pe o canapea şi să încerce încă o dată inhalatorul. Dar hârâitul şi tuşitul continuară şi toată lumea se bucură când Jim bătu la uşă. Nash deschise uşa larg şi, după ce îl privi în ochii

albaştri pe Jim, acesta i-l smulse din braţe pe Duke şi fugi la maşina pe care o lăsase mergând.

— Dă-ne o veste, îi spuse Marilu. Oricum, vom fi treji toată noaptea.

— Aşa voi face, strigă Nash alergând către Buick.

Jim îl instalase deja pe Duke pe locul din faţă, dăduse drumul la căldură în maşină. O aşeză pe acelaşi scaun cu băiatul care tuşea continuu şi o sărută repede pe obraz, înainte de a închide uşa, după care alergă prin faţa maşinii către locul şoferului. În acel moment, Nash şi-ar fi dat bucuroasă viaţa pentru el.

— La cel mai apropiat spital? întrebă el repede.

— Corect. Traficul era greoi, iar Jim se concentra cât de tare fu în stare pentru a evita maşinile cu mers suspicios de unduit şi a găsi cea mai bună poziţie pe şoseaua acoperită de polei. Nash îl strânse în braţe pe Duke şi-i ascultă respiraţia şuierătoare. Opriră la un semafor, iar Jim se încruntă când îl văzu pe Duke cum arăta. Schimbă o privire cu Nash.

— Nu mi-am dat seama.

— Ştiu. Semaforul îşi schimbă culoarea, iar Jim se concentra din nou asupra traficului. Profilul lui era încordat şi îngrijorat.

— Vom reuşi, spuse el tare.

— Ştiu şi asta. Şi chiar aşa era. Nash avea încredere că-l va duce cât mai repede pe Duke la medic. Jim era Superman-ul ei. În numai câteva minute, parcaseră deja în faţa intrării de urgenţe a unui spital, iar Jim îl duse pe Duke înăuntru. O soră îi conduse într-un salon.

Nash inspiră mirosul atât de familiar de antiseptic. Fusese acolo cu Duke de foarte multe ori, înconjuraţi de tragediile unui oraş mare. Îl atinse pe Jim pe mânecă.

— Dacă rămâi aici câteva minute, eu am să merg la recepţie ca să completez formularele pe care le cer de fiecare dată.

— Bineînţeles. Jim îl aşeză pe Duke pe patul acoperit de un cearceaf alb şi-i desfăcu jacheta. Noi, bărbaţii, ne vom descurca foarte bine, nu-i aşa, sportivule?

Duke dădu din cap, toată împotrivirea dispărându-i încă de la apariţia prietenului săi favorit. Nici măcar nu protestă când sora îi băgă termometrul în gură şi-i suflecă mâneca pentru a-i lua tensiunea.

Când se întoarse Nash, Jim îi povestea cu lux de amănunte şi demonstraţii cele mai bune lovituri ale lui Ryne Sandberg, iar fiul ei asculta cu cea mai mare atenţie. Duke

încuviinţă cu termometrul în gură când Jim îi arătă poziţia corectă din genunchi, unghiul cel mai bun pentru bâta de baseball şi înclinarea capului. În timp ce-şi descheia nasturii de la haină, Nash privi cu atenţie chipul lui Duke şi nu-i rămase nicio îndoială asupra dragostei pe care acesta i-o purta lui Jim. Cum se va simţi Duke când vor lăsa în urmă Chicago şi pe acest minunat prieten, acest tată?

— Am terminat, spuse ea, apropiindu-se de ei.

— Pe aici e pustiu. Am văzut o soră, dar când au de gând să apară doctorii?

— Chiar acum, bubui un glas în spatele lor. Hai să vedem dacă putem să-l facem bine pe băiat înainte de miezul nopţii. Bărbatul în halat alb intră în salon în grabă. Cam ciudat fel de a-ţi petrece Anul Nou, nu-i aşa? O privi pe Nash, apoi pe Jim, pentru ca în cele din urmă privirea lui să se oprească asupra ei. S-ar părea că aţi fost la petreceri diferite, remarcă el, înainte de a-şi agăţa stetoscopul de urechi, începând să desfacă nasturii cămăşii lui Duke.

Nash se înroşi şi-şi dădu jos pălăria de cowboy, dar nu putu face nimic în privinţa cizmelor şi a fustei mini. Pistolul lui Duke îi atârna încă de un umăr şi o stea de poleială era prinsă de partea din faţă a vestei. Privirea lui Jim se opri asupra ei.

— Arăţi de parcă ai fi pregătită pentru locuri mai puţin aglomerate, comentă el cu o urmă de acuzare în glas.

— A fost costumul cel mai uşor de alcătuit, spuse ea, încercând să se apere.

— Şi cel mai semnificativ?

— Eu…

— Nu contează. Arăţi minunat. Atenţia lui se concentra apoi asupra picioarelor ei dezvelite de fustiţa mini, iar Nash se întrebă dacă a observat că unul dintre ele nu mai este la fel de frumos ca înainte de accident. Ghipsul a lăsat vreo urmă?

— Da.

— Probabil că muşchii au nevoie de ceva exerciţiu ca să-şi revină, comentă el.

— Ai sugestii? se hazarda ea. Dorinţa îi făcu ochii să strălucească.

— S-ar putea. Atunci observă că era îmbrăcat cu o cămaşă sport şi pantaloni. Ce făcea atunci când îl sunase?

— Doamna Perretti? Tânărul doctor încheie cămaşa lui Duke şi se întoarse spre ea. Voi trimite sora să-i facă o injecţie şi aş dori să-l mai ţin aici, sub observaţie, dar cred că injecţia va avea efectul dorit. Înainte de a pleca, am să vă dau o altă reţetă şi câteva instrucţiuni pentru acasă.

— Mulţumesc. Nash se simţi uşurată. De data aceasta Duke nu va fi internat. Se uită la el, iar fiul ei îi aruncă o privire ’*Ţi-am spus eu*! Duke, injecţia te va face bine, aşa încât trebuie să fii curajos.

— După aceea putem să ne întoarcem la petrecere? întrebă el plin de speranţă.

— Mă tem că nu, recunoscu Nash.

— Dar nu vreau să pierd miezul nopţii! Nash îşi privi ceasul.

— Ai răbdare douăzeci de minute şi te va prinde chiar aici!

— Are dreptate, Duke, adăugă Jim, prinzându-l pe după umeri. Noi trei am putea avea sărbătoarea noastră. Cum sună asta? Duke medita puţin şi zâmbi.

— E mai bine. Nash îşi ridică în sus privirile către el şi simţi cum i se înmoaie genunchii când îi văzu expresia ochilor.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse ea încet. Când veni sora, ducea pe tava cu seringi o trompetă de bal mascat.

— Poftim. Dar, ţine minte! Nu trebuie să sufli în ea înainte de miezul nopţii.

Băieţelul apucă repede jucăria, iar Jim începu să-i povestească cum a reuşit el să adune toate autografele, aşa încât

abia dacă clipi când sora îi făcu injecţia. Nash se lăsă să cadă într-un fotoliu şi urmări fascinată efectul lui Jim asupra lui Duke. Chiar că îi va fi dor de el! întrebarea era dacă ea se va putea adapta vreodată la o viaţă care să nu-l includă şi pe Jim.

— Înţeleg că mai rămâi puţin pe aici, îi spuse sora lui Duke. O să-ţi aranjez puţin patul, ca să te poţi întinde dacă doreşti.

— Dar eu nu am de gând să mă culc, insistă Duke, în ciuda faptului că i se închideau pleoapele. Aştept să se facă miezul nopţii.

— Bineînţeles, spuse sora. De aia ţi-am adus trompeta. Le făcu cu ochiul lui Jim şi Nash. Am să mai aduc două ca să puteţi sărbători aici. O, am să aduc un scaun şi pentru soţul dumneavoastră!

— Nu este… începu Nash, dar sora dispăruse deja.

Jim îl mai bătu o dată pe spate pe Duke şi se îndreptă spre locul unde stătea Nash.

— Nu o dezamăgi pe biata doamnă, spuse el. A intrat când completai formele de internare şi a comentat cât de bine seamănă Duke cu mine.

— Şi Duke nu a corectat-o? şopti Nash.

— De fapt, a fost de acord cu ea şi foarte fericit.

Nash îl privi aşa cum stătea în faţa ei, înalt şi puternic, cu mâinile înfundate în buzunare, cu părul ciufulit de vântul mereu prezent pe străzile din Chicago.

— Cred că Duke a fost mândru pentru că a fost luat drept fiul tău, Jim. Ţine foarte mult la tine, Jim.

— Sentimentul este reciproc. E un puşti grozav. Ochii albaştri o priveau sfredelitori. În ciuda bolii sale, are un umor grozav.

Nash îi aruncă o privire lui Duke, care începuse să respire mult mai uşor.

— Poate că nu ar fi trebuit să-l iau la petrecere, ce crezi?

— Nu sunt în măsură să-ţi dau sfaturi, Nash, spuse el încet. Indiferent de ceea ce crede sora, eu nu sunt tatăl lui; şi nici soţul tău.

Îşi ridică privirile spre el, într-o agonie mută. *Dar ar trebui să fii*, strigă inima ei. *Pentru că amândoi te iubim foarte tare*. Ca pentru a-i ilustra disperarea, se auzi strigătul unei sirene, iar zgomotul deveni şi mai puternic în timp ce ambulanţa se apropia de spital. Se auzi agitaţia pe hol şi comentarii de genul „e grav” şi „o ciocnire între trei maşini”. Jim îi aruncă o privire şi trase perdeaua complet.

Îi şopti un mulţumesc tăcut şi-i aruncă o privire lui Duke

pentru a verifica dacă îşi dăduse seama de ce se întâmpla. Ochii lui erau larg deschişi de emoţie.

— Un accident? spuse el răguşit. Jim merse lângă patul lui şi-i mângâie fruntea.

— Da, cred că cineva nu a condus atent.

— Jim conduce cu grijă, nu-i aşa, mami? Privirea lui Nash se opri asupra lui Jim.

— Cel mai atent conducător pe care îl cunosc eu este Jim.

— Poftiţi scaunul, domnule Perretti, spuse sora. Şi nişte trompete pentru toată familia Perretti! Veselia ei îl însenină pe Duke, care uită de accident şi începu să chicotească.

— Şi ce-i aşa de amuzant, tinere? ceru ea să ştie.

— Nimic, replică el, luându-şi o expresie serioasă.

— Hm, spuse ea, şi se răsuci pe un picior. Cred că va fi bine, domnule şi doamnă Perretti. Atunci când copiii încep să râdă, înseamnă că se fac bine.

Afirmaţia ei îi smulse lui Duke un nou chicotit, iar Nash zâmbi fără să vrea.

— Vă mulţumim pentru tot. Vă chemăm dacă intervine vreo schimbare.

— Chiar vă rog, spuse ea, apoi începu să vorbească în şoaptă. V-aş aduce nişte prăjituri, dar Duke nu are voie, aşa

încât…

— Nu face nimic, răspunse Nash. Zgomotul din hol crescu din nou.

— Trebuie să plec, spuse sora. Vă rog să suflaţi în trompetele astea şi pentru mine. Probabil că voi fi prea ocupată. La mulţi ani!

— Încă nu e momentul, mami? întrebă Duke ridicându-se într-un cot.

— Nu, mai sunt zece minute.

— Bine, spuse el, şi se întinse din nou, cu trompeta strânsă într-un pumn, în timp ce cu celălalt îşi freca ochii. Nu voi adormi!

Nash se simţi dintr-odată foarte obosită, îşi ascunse un căscat în spatele mâinii cu degete frumos manichiurate.

— Unde a dispărut petrecăreaţă mea? întrebă Jim, venind lângă ea cu scaunul. Nu e noaptea în care doreai să petreci? Nash îi zâmbi.

— Crezi că este un semn că mă apropii de treizeci de ani?

— Niciodată. Îi aruncă o privire lui Duke. Dar fiul tău îşi arată cei opt ani. E terminat.

— Bietul Duke, poate că la anul o să stea liniştit de Revelion.

Dar unde vor fi la anul ea şi Duke? Spera că nu într-o cameră de urgenţă. Dar unde? Cu siguranţă, nu în Chicago şi nu cu Jim Russell Dădu la o parte gândurile triste.

— Deci, cum a fost petrecerea de astă seară? întrebă Jim îndepărtând o scamă de pe pantaloni şi încercând să pară relaxat, deşi trupul îi era încordat de teamă că se îmbrăcase cu fustă mini pentru alt bărbat.

— Nu-mi place să recunosc asta, Jim, dar nu mi-a făcut plăcere, nu m-am distrat.

— O?!

— Au fost câteva momente când Iggy făcea ceva foarte nostim, sau când Bailey venea cu vreo idee trăsnită, dar au fost şi clipe când… îşi privi vârful cizmei. Oare avea curajul să-i mărturisească lui Jim care erau sentimentele ei pentru el? Dar dacă mărturisirea ei nu avea decât să înrăutăţească lucrurile?

— Când ce, Nash? o întrebă el încet.

— Când mi-aş fi dorit să fiu mai bine încovrigată pe canapeaua ta decât să ţopăi în sufrageria lui Marilu, recunoscu ea. Jim oftă din adâncul inimii. O trase mai aproape de el.

— Doamne, cât mi-aş fi dorit să fie aşa! În seara asta, aproape că mi-am ieşit din minţi. Nash trase aer în piept, odată cu el şi parfumul after-shave-ului lui.

— Da? De ce?

— Tu ce crezi? Erai plecată la o petrecere de Anul Nou cu cine-ştie-cine, iar eu te aruncasem practic în braţele altui bărbat, măcar aşa gândeam. N-ai avut nicio întâlnire astă seară?

— Nu, dar tu? El chicoti surprins.

— Glumeşti? Nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Dacă nu te pot avea pe tine…

Se opri. La naiba! Ce voia să-i destăinuie? Periculoasă chestie, Jim, băiate!

Nash îi aruncă o privire şi în aceeaşi clipă ştiu că şi el era la fel de vulnerabil ca şi ea. Indiferent ce era, erau împreună.

— Jim, spuse ea încet, ce tot vorbim noi aici?

Întoarse capul şi-i privi chipul deschis şi încrezător şi în acea clipă fu pierdut.

— Cred că vreau să-ţi spun că te iubesc, murmură el.

Nash se lăsă învăluită de uimire, apoi ştiu că nu mai fusese niciodată atât de fericită. Niciodată!

— Şi eu te iubesc, îi mărturisi ea, incapabilă să se mai reţină.

— Nash, şopti, exact înainte s-o sărute pe gură.

Undeva, departe pe holul spitalului, o trompetă semnală miezul nopţii, iar câteva strigăte vesele o acompaniară. Jim

înregistra sunetele cu o parte a minţii sale şi-şi ridică uşor capul pentru a o privi cu adoraţie.

— La mulţi ani, dragostea mea, şopti el.

— La mulţi ani, Jim. Capitulă din nou în faţa dulceţii buzelor lui. În cele din urmă, se despărţiră, dar dorinţa sclipea în privirile lor.

— Din păcate, asta nu este canapeaua mea, comentă Jim, respirând cu greu. Chiar de Revelion ne aflăm în camera de urgenţă a unui spital din Chicago. O altă sirenă se auzi în depărtare. Cred că în curând se va aglomera foarte tare.

— Da, şi chiar după ce plecăm, va trebui să-l ţin pe Duke sub observaţie toată noaptea.

— Ceea ce înseamnă că adulţii nu vor avea parte de jocuri şi distracţie.

— Corect. Ochii căprui priviră în cei albaştri cu un amestec de amuzament şi frustrare. Jim clătină din cap.

— Sunt destule obstacole pe care trebuie să le depăşim.

— Da, spuse Nash, devenind serioasă. Iar faptul că ne iubim poate crea noi probleme. Am să fiu cinstită. Am încercat să nu mă îndrăgostesc de tine.

— Şi eu, recunoscu Jim. În primul rând, pentru că erai o clientă, iar în al doilea rând pentru că erai pe cale să-ţi faci

bagajele şi să pleci când avea să ţi se ofere prima ocazie.

— Jim, vezi foarte bine ce i s-a întâmplat lui Duke. Nu este pentru prima dată că venim aici. Nu-l pot ţine în Chicago mai mult decât este necesar. Jim se încorda.

— Mi-am dat seama de asta.

— Atunci ştii că, într-o bună zi, voi pleca din acest oraş.

— Da. Şi cred că nu înţelegi că aici se află afacerea la care am muncit din greu şi că nu pot s-o mut pur şi simplu ca pe o piesă de mobilier.

— Desigur, Jim. S-ar putea să nu ştiu prea multe despre afaceri, dar de data asta mi-am dat seama. Nu fac decât să te avertizez că nu e nicio şansă să rămân aici. Trebuie să mă gândesc la fiul meu.

— Ştiu.

— Şi tot mai vrei să mă vezi? Chiar dacă asta înseamnă mai multă suferinţă decât fericire atunci când voi pleca? El privi înainte.

— Nash, atâta timp cât de afli în Chicago, nu am puterea să nu te văd. Vreau să petrec cu tine fiecare clipă pe care o mai avem.

CAPITOLUL 9

Noul an, început atât de tumultuos în camera de urgenţă a spitalului, încununa un nou început pentru Jim şi Nash: un început de dragoste. Jim îşi petrecu fiecare clipă liberă cu Nash. Dragostea lor deveni din ce în ce mai puternică cu fiecare clipă petrecută în intimitatea apartamentului lui, dar devenea şi mai intensă când era de faţă şi Duke. Băieţelul, cu un spirit în veşnică schimbare, îi făcea mai ocupaţi, dar vieţile lor erau în mod cert mai bogate.

Din fericire, atât Nash cât şi fiul ei reuşiră să se ţină departe de spitale întreaga lună ianuarie. Nash spusese râzând că acest fapt se datora prezenţei lui Jim, care, prin faptul că era mai mult timp cu ei, îi ţinea atât de ocupaţi, încât nu mai aveau când să-şi facă rău unul altuia.

Jim descoperi o mulţime de distracţii pentru toţi trei. Instala un video-player la Nash acasă, numindu-l cadou întârziat de Crăciun şi toţi trei urmăriră împreună o mulţime de filme. După sperietura trasă în noaptea de Anul Nou, atât Jim cât şi Nash deveniră conştienţi că Duke nu avea să mai reziste la o altă iarnă în Chicago, dar evitară să discute. Dacă ar fi rostit cu glas tare acest lucru, plecarea lui Nash ar fi părut mult prea reală şi poate că ar fi determinat-o să aibă loc chiar mai devreme. Şi totuşi, amândoi îl supravegheau pe băiat cu ochi îngrijoraţi.

Chiar tuşea şi înfundarea căilor respiratorii deveneau acum îngrijorătoare. Era un mod de viaţă pe muchie de cuţit.

Acum complet vindecată, Nash îl făcu fericit pe Charlie, întorcându-se la muncă. Părea hotărâtă să se revanşeze pentru zilele când rămăsese acasă, muncind din greu, ore lungi. Eforturile ei fură răsplătite într-un fel care îi luă pe amândoi pe nepregătite.

— I-ai spus lui Jim, Nash?

Clătină din cap nefericită şi se prăbuşi în scaunul din cabina de machiaj.

— Încă nu i-am spus nici domnului Lawrence.

— Nu ai acceptat slujba?

— Nu oficial.

— Dar ai de gând s-o accepţi, nu-i aşa?

— Trebuie, Charlie. E prea bună ca s-o ratez. Asta trebuie să fac.

Charlie îşi frecă bărbia.

— Nu-mi place faptul că te pierd, Nash. Aş fi dorit să existe vreo modalitate să-mi pot muta afacerea odată cu tine. Nash sorbi din cafeaua aflată într-un pahar de plastic şi zâmbi.

— Este foarte drăguţ să spui asta, dar ştii foarte bine că este imposibil.

— Daaa, ştiu. Dar va fi al naibii de greu să mai găsesc un manechin cu picioare ca ale tale, puştoaico! în plus, tu eşti cea care a înveselit locul ăsta. Eşti singura care are tupeul să-mi răspundă cu aceeaşi monedă. Acum bietul Benjamin nu va mai avea pe nimeni care să-i ţină partea.

— Tupeu, ha? Nash zâmbi. Credeam că mă consideri o belea.

— Într-adevăr, asta eşti, dar Benjamin te consideră eroina lui.

— Va trebui să înveţe să se apere singur.

Bietul Benjamin era ultimul pentru care să-şi facă probleme. Şi nici pentru dificultăţile pe care avea să le întâmpine Charlie în găsirea unei noi vedete. Erau o mulţime de fete cu picioare nemaipomenite care să-i ia locul în momentul în care avea să iasă pentru totdeauna pe uşa studioului. Dar cine avea să-i ia locul în braţele lui Jim, după ce avea să-l părăsească? Ce se va întâmpla cu dragostea lor?

— Va trebui să ne învăţăm să lucrăm fără tine, Nash. Chiar şi tipul de la etajul de dedesubt va trebui să se descurce fără tine.

Tresări când îi auzi vorbele, dar dădu din cap amorţită.

— Da, iar eu vă trebui să mă învăţ să trăiesc fără voi toţi.

Nu va fi deloc uşor, Charlie.

— Când crezi că vei lua o hotărâre? insistă Charlie, sorbind din cafea. Trebuie să ştiu când să încep să caut alt manechin cu picioare de un milion de dolari.

— Domnul Lawrence trebuie să treacă pe la mine azi. Mă gândeam să-i spun atunci că accept slujba. Cred că, după asta, va mai dura vreo două săptămâni până să plec, spuse ea nervoasă, mângâindu-şi absentă gamba.

— Nash, tu ştii că nu mă bag în viaţa nimănui, dar cred că ar trebui să-i spui tipului de jos. Repede.

— Da, ştiu. Dădu din cap şi strânse din buze. Cred că am amânat prea mult.

— Ascultă, ştiu la ce te gândeşti. Toţi schimbăm câte ceva în viaţă atunci când suntem nevoiţi s-o facem. Nu este uşor, dar o facem. Te voi ajuta cu tot ce pot.

— Nu înţelegi, Charlie, nu este vorba doar de schimbări, ci de oameni.

— Înţeleg mai multe decât crezi tu Nash Nu sunt prost. Am văzut licărul din privirea ta Ştiu că-l iubeşti pe tipul cu asigurările.

Ea-l privi repede cu ochi mari de uimire.

— Adică vrei să spui că este foarte evident? Charlie dădu

din umeri şi rânji.

— Dar tu ce credeai? Dar, dacă tipul ţine într-adevăr la tine, va găsi el o rezolvare.

— Nu cred că poate face ceva, Charlie. Afacerea lui e ca a ta. A luat naştere aici, în Chicago şi nu este deloc uşor s-o transfere. Oricum, nu m-a cerut niciodată în căsătorie. Cred că asta a fost tot între noi. Oftă. Charlie îşi termină cafeaua.

— Înapoi la treabă, puştoaico. Trebuie să îndeplinim o mulţime de contracte înainte să pleci. Totuşi, dă-mi voie să-ţi mai spun ceva. Ai cele mai grozave picioare cu care mi-a fost dat să lucrez şi nu-mi place deloc că trebuie să pleci. Dar copilul tău merită o şansă ca să se însănătoşească. Şi, dacă acesta va fi sacrificiul pe care trebuie să-l faci, atunci nu ezita. O bătu pe genunchiul îmbrăcat cu o pereche de ciorapi purpurii. Acum hai la muncă!

— Ştiu asta, Charlie, dar îmi este de mare ajutor să mi-o mai spună şi alţii. Duke merită o viaţă mai bună decât cea pe care i-o pot oferi eu în Chicago. Nash se ridică tristă şi-l urmă pe Charlie, hotărâtă să-i spună lui Jim în seara aceea.

Nu se putu împiedica, totuşi, să nu se întrebe dacă lui Duke îi va fi bine undeva departe de Jim. Ea ştia că, pentru ea, avea să fie foarte greu fără el.

Jim îşi puse furculiţa pe masă, lângă farfurie.

— Nash, draga mea, te simţi bine? Se forţă să zâmbească.

— Da, Jim. Jim dădu farfuria la o parte şi-şi sprijini coatele pe masă. Cămaşa albă avea mânecile ridicate, oferind vederii părul negru care-i acoperea antebraţele.

— Nu asta ţi-ai dorit să faci astă seară? Să iei masa liniştită, la mine în apartament? Uite, eu am mâncat supa aia de pui, fără măcar să întreb ce erau chestiile alea negre care pluteau la suprafaţa ei. Dar tu nici nu ţi-ai terminat rulada cu ouă! Nu e bună? Nu mă prea pricep la chestii din astea!

— Ciuperci, răspunse ea încet.

— Poftim? Mi-a scăpat ceva?

— Chestiile alea negre erau ciuperci.

— Oh, spuse el, şi o privi cu atenţie. Nash, ce e? E Duke bolnav din nou? Te ţine trează noaptea?

— Nu, Duke e bine. Nu a mai fost bolnav de la Revelion, iar rulada cu ouă este foarte bună. Doar că nu mi-e foame astă seară.

Îi zâmbi vag. Jim se foi nerăbdător.

— Bine, Nash, am să-ţi fac jocul. Duke e bine, tu eşti bine, eu la fel de bine, cina este bună. Dar tu nu arăţi deloc bine.

— Jim…

— Haide, Nash, dă-i drumul!

— Ştii, nu-mi faci deloc mai uşoară misiunea dacă vei continua să vorbeşti, spuse ea pe jumătate furioasă.

— Ce să-ţi fac mai uşor? exclamă el, fixând-o cu privirea. Uită-te la mine, Nash! Sunt acelaşi bărbat căruia i-ai spus că-l iubeşti în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, în acel dormitor. Eu tot te iubesc, deşi te porţi ciudat. Poţi să vorbeşti cu mine, voi înţelege. Ai să înţelegi? Cum ai să înţelegi, când eu sunt pe cale să distrug tot ce este între noi? Nash încercă să zâmbească.

— De fapt, Jim, am nişte veşti minunate.

— Dacă este atât de minunat, de ce plângi? Se aplecă înainte, mâinile lui mari acoperindu-le pe ale ei. Nash, ce nu merge?

Nash luă şerveţelul şi se ridică de la masă. Se întoarse cu spatele la el şi-şi şterse ochii. La naiba! Era prea emotivă. Trase aer în piept şi începu discursul pe care şi-l pregătise.

— Am primit o slujbă nouă, Jim.

— Da? Unde? În adâncul inimii sale ştia că nu era în Chicago.

— În Nevada. Peste două săptămâni, eu şi Duke ne mutăm acolo. Este o slujbă minunată şi… Se opri, iar liniştea

care se lăsă fu asurzitoare. Lui Nash îi trebui un minut întreg pentru a-şi aduna curajul să se răsucească pe călcâie cu faţa la el. Ei bine, spune ceva! Este slujba pe care am căutat-o ani de zile. Este ceea ce mi-am dorit de când mă ştiu! Este şansa de care Duke are mare nevoie! Jim, asta trebuie să fac! Nu înţelegi? Trebuie să plec!

— Nu mi-au rămas prea multe de spus, Nash. Ai spus aproape tot.

— Ai putea să spui… îl privi disperată. Ai putea să spui că o să-ţi fie dor de mine.

— Să-mi fie dor de tine? întrebă Jim cu o voce tremurătoare în timp ce traversa camera cu paşi mari. O să-mi lipseşti mai mult decât viaţa însăşi, Nash. O să-mi lipsiţi amândoi, mai mult decât orice altă persoană pe care o cunosc. Nu¬mi pot imagina viaţa fără voi.

— O, Jim. Nu vreau să te părăsesc… înainte de a-şi termina propoziţia, era în braţele lui, încercând să-şi ascundă suspinele la pieptul lui. Rămaseră îmbrăţişaţi mult timp lângă fereastră, departe de lumea strălucitoare şi zgomotoasă care se vedea de la etajul douăzeci şi cinci. Cu toate acestea, lumea le invadase paradisul. Problemele erau chiar acolo, cu ei. Şi nici măcar Jim Russell nu o putea rezolva pe cea care tocmai

apăruse.

— Credeam c-ai să mă implori să nu plec, spuse ea într-un târziu. Sau c-o să-mi spui să n-o fac.

— Nu pot face asta, Nash. Ştiu că trebuie să pleci. Şi de ce. Nu aş fi decât o povară pentru voi doi. Să plec din Chicago… unde? Nevada? Ea încuviinţă cu capul lipit de pieptul lui larg.

— Daaa. Ai fi o povară. Las Vegas e cu totul altceva decât Chicago.

Aproape cu duritate, o dădu la o parte de la pieptul lui.

— Ce?! Las Vegas?! Ea dădu din cap.

— Toate luminile alea. Mă întreb dacă nu aş putea găsi un apartament ca al tău, cu o vedere ca de aici. Lui Duke i-ar plăcea la nebunie.

— Las Vegas, repetă el, fără a-i veni să creadă. Nash, sunt sigur că acolo vei găsi orice vei dori. Nu ştiu de ce mi-am imaginat că te vei îngropa undeva în mijlocul deşertului.

— Dar exact aşa va fi. Las Vegas este aşezat exact în mijlocul unui deşert. Este foarte uscat. Aerul.

— Şi foarte aglomerat. Jim îşi trecu o mână prin păr. Fără cactuşi? Fără câmpuri pustii unde nu vezi pe nimeni, kilometri întregi? Nash chicoti.

— Jim, ce tot vorbeşti tu acolo?

— O, nimic. Şi ce-ai să faci în Las Vegas, Nash? Cărţile?

— Cărţile? O, vrei să spui dacă am să fac cărţile? Să joc poker? Eu sunt o persoană cu picioare frumoase, îţi aduci aminte? O privi sălbatic.

O, da. Cum aş putea uita? Probabil că ai să-ţi îndeplineşti visul de-o viaţă şi-ai să devii dansatoare. O. Dumnezeule. Nash! Doar n-ai să devii animatoare, sau dansatoare?! Vor începe prin a te numi în fruntea formaţiei, unde ai să-ţi arăţi picioarele. Pe urma nu vor mai fi mulţumiţi doar cu picioarele şi vor dori să vadă mai mult. O să-ţi pună pe cap penele alea de zece metri lungime şi te vor îmbrăca cu ceva mai puţin decât un costum de baie.

— Jim, nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna!

— Ce vrei să fac atunci când femeia pe care o iubesc va pleca la Las Vegas să se facă dansatoare?

— Cine a spus că voi fi dansatoare? Eu nu! El îşi îngusta privirile.

— Ei bine, ce-ai să faci atunci?

— Voi vinde produsele „Barely There”. Ştii, dresuri şi pantaloni.

— Ce-ai să faci?

— Voi vinde. Am fost manechinul lor timp de doi ani, iar când am auzit că-şi deschid o filială în Nevada, m-am prezentat să cer slujba.

Jim o privi ţintă câteva clipe, apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Vânzătoare? Vrei să spui că vei face vânzări? E ridicol! Nash îşi îndreptă umerii.

— Voi fi directorul comercial pentru întreaga zonă, pentru statul Nevada. Asta nu e de râs, Jim. Ştii câte perechi de ciorapi se vând numai în Las Vegas? Imaginează-ţi câte picioare trebuie să fie îmbrăcate.

— Dar vânzări, Nash? Ce ştii tu despre vânzări, Nash?

— Ce trebuie să ştii? Trebuie doar să fac comenzi. Dădu din umeri cu nonşalanţă. Ştiu foarte multe despre ceea ce voi vinde, I-am purtat timp de doi ani.

O privi ţintă. De-abia aştepta să înceapă serviciul, o schimbare enormă în viaţa ei, care avea s-o ruineze pe a lui.

— Cred că ai un punct în privinţa asta.

— Compania s-a purtat minunat, Jim. Mă vor instrui şi-mi dau un salariu minunat, şi-mi plătesc şi asigurarea. Nu mai e la fel de riscant ca meseria de manechin. E ceva ce aş putea face chiar cu piciorul rupt.

— O, minunat!

— Îmi plătesc toate cheltuielile de drum şi ne duc până acolo cu avionul. Va fi prima călătorie cu avionul a lui Duke, iar el e atât de emoţionat! Aş vrea să-i fi văzut chipul când i-am spus că domnul Lawrence, responsabilul pentru Coasta de Vest, l-a înscris deja în Little League!

— Da, bănuiesc! Jim îşi înfundă mâinile în buzunare şi se îndreptă către fereastră. Ei bine, Nash… eu… Nu ştiu ce să spun. Ştiu că Duke are nevoie de asta, dar eu… Ea se grăbi spre el şi-l luă de braţ.

— Jim, ai putea veni cu noi. În Vegas sunt o mulţime de slujbe pentru tine. Te rog, Jim. Ne-am putea căsători.

— Eu?! Să mă mut? Ştii ce-mi ceri? Nash, am trăit în Chicago toată viaţa. La fel şi familia mea. Afacerea mea este aici. Mi-au trebuit mai mult de zece ani ca să pun agenţia pe roate. Clienţii mei au încredere în mine. Cunosc zona, oamenii. Totul e sigur, aşezat. Nash se dădu înapoi în faţa lui Jim, de parcă ar fi fost plesnită.

— Dar, Jim eu credeam că vei rezolva această mică problemă. Tu… tu ai găsit totdeauna soluţii…

— Nu, nu pot găsi soluţii tuturor problemelor. De data asta, nu văd nicio soluţie.

— Dar, Jim… O prinse de braţ.

— Asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin, Nash. Tu şi Duke îmi veţi lipsi îngrozitor! Dar nici eu nu pot pleca, la fel cum tu nu poţi rămâne. Îţi spun eu cum vom face. Vă voi vizita, cât pot de des. De fiecare dată când voi putea, voi lua avionul ca să vă văd. Voi veni în weekend. Asta vom face.

Ea mai făcu un pas înapoi, scuturându-se de atingerea lui.

— Vizite? Pronunţă cuvântul de parcă ar fi fost un blestem, după care înghiţi greu, cu ochii mari şi întunecaţi. Nu, Jim, n-o să meargă.

— Bineînţeles că va merge. Vom face să meargă. E tot ce pot face!

— Atunci îmi pare rău. Nu este de ajuns pentru mine. Eu am nevoie de un soţ, nu de un amant care zboară în fiecare weekend. Duke are nevoie de ceva stabil în viaţă, de un tată care să fie tot timpul lângă el. Nu de iubitul mamei sale, care vine cât poate de des ca să-l scoată la plimbare.

— Brusc, nu-ţi mai este de ajuns să fim doar iubiţi?

— Nu mai pot trăi aşa, Jim. Nici Duke. Nu e drept pentru niciunul dintre noi.

— Drept? Jim se înroşi la faţă, devenind din ce în ce mai agitat. Dar ce este drept pentru mine? îmi ceri să renunţ la

carieră, la tot ce am muncit o viaţă întreagă. La casa mea, la munca mea. E prea mult, Nash.

— Da, înţeleg asta. Îşi luă haina de pe scaun.

— Nash, aşteaptă. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva. Eu… nu vreau să te văd plecând. Se întoarse spre el şi-l privi serioasă.

— Trebuie să fac asta. Uneori, în viaţă, nu se întâmplă totul cum ne-am dori.

— E mai important decât dragostea noastră?

— Da. Îşi ridică bărbia şi se îndreptă spre uşă, dar Jim nu putu să-i vadă lacrimile pe obraji.

James K. Russell, alias Superman, dădu cu piciorul într-o grămadă de zăpadă murdară de pe alee. Era aproape aprilie, iar Chicago tocmai primise încă vreo zece centimetri de zăpadă. Nash şi Duke erau plecaţi de şase săptămâni, iar plimbarea prin parc, duminica, devenise un ritual pentru el. Singur. Liniştit. Plictisit. O, Doamne, ce dor îi era de ea! îi era dor de amândoi.

Pentru prima dată în viaţă, Jim nu putea să doarmă. Mergea la sala de sport la cele mai ciudate ore. Săptămâna aceasta pierduse doi clienţi importanţi, cu poliţe de asigurare pentru casă şi maşină. Şi, ce era mai rău, nu-i păsa!

Vântul îi zbură şapca de baseball din cap în zăpadă şi se

târî până la ea ca s-o recupereze. Când şi-o puse pe cap, simţi părul aspru care-i crescuse pe obraji. Şi abia atunci îşi dădu seama că nu se bărbierise de ieri. Barba neagră îi crescuse ţepoasă pe obraji. Zgomotul pe care îl făcu degetul arătător pe bărbie îi confirmă bănuielile. Ştia că arăta ca naiba, dar nu dădea doi bani pe înfăţişarea lui.

Privirile îi rătăceau pe câmpia goală iar imaginaţia i-o luă razna. Se încruntă când se materializaseră în faţa lui cei de la Lincoln Park Blow-Hards. Jucau fotbal. Iggy ată o pasă şi cineva strigă: „Dă-i una mijlocaşului!" Se aliniară. Jim o căută cu privirea pe Nash, dar, bineînţeles că nu era acolo, râzând şi alergând cu prietenii ei. Se uită la banca rezervelor, după Duke. Totdeauna stătea acolo, distrându-se. Dar nici el nu era acolo.

Jim strânse umerii împotriva vântului, dându-şi seama că visa, sau înnebunise. O căutase pe Nash peste tot, dar ea nu era în Chicago. Când o să-i intre asta în cap? Plecase. Iar el era singur! Chiar în acest moment, Nash era în Las Vegas, distrându-se la soare. Învăţase pe de rost bileţelul pe care i-l trimisese:

Aş vrea să ne poţi vedea apartamentul, Jim. E o casă adevărată, cu grădină în spate şi două tufe de trandafiri în faţa porţii. Ştiai că trandafirii înfloresc în deşert? Slujba este

minunată – cred că pe aici oamenii mănâncă ciorapii! îi cumpără cu kilogramul!

Duke este în paradis. de antrenează în fiecare zi la baseball la şcoala din apropiere. Azi, echipa lui a câştigat – rimul meci. Iar el a reuşit o prindere grozavă cu mânuşa de la tine. Mai joacă marţea viitoare. N-o să-ţi vină să crezi, dar eu sunt unul dintre antrenori. E mult mai distractiv decât fotbalul. Şi mult mai sigur. Mi-e dor de tine.

Cu dragoste, Nash

Semnătura ei i se întipărise în suflet. „Cu dragoste, Nash".

Doi copii se alergară în jurul lui de câteva ori, apoi se îndepărtară. În ciuda vremii, oamenii ieşeau afară, celebrând primăvara, soarele palid din Chicago. La Las Vegas, Duke juca în meciul de baseball. Iar Nash îl încuraja de pe banca antrenorilor. Chicoti, când îi veni în minte imaginea femeii pe care o iubea, cu şapca de baseball pe cap, cu părul legat. Femeia pe care o iubea…

Jim îşi ridică încet capul pentru a urmări un bărbat în vârstă, cărunt jucând baseball cu un puşti de vârsta lui Duke. Era într-o formă destul de bună la vârsta lui, observă Jim. Puştiul nu reuşi în niciun fel să nimerească mingea. Atunci nu se mai putu

abţine şi făcu un pas înainte.

— N-o să nimereşti niciodată mingea dacă loveşti aşa, sportivule! Apucă bâta aşa şi foloseşte-ţi încheieturile când loveşti. Capul aplecat, ochii pe minge…

Jim îl dăscăli pe copil cum să stea în poziţia corectă, apoi se aşeză în poziţia celui care prinde mingile.

Bătrânul aruncă mingea. Copilul îşi ţinu capul aplecat şi ochii pe minge şi-şi trosni încheieturile mâinii când se răsuci după minge. Mersese! Bâta nimeri mingea cu un sunet înfundat, expediind-o exact peste capul bărbatului în vârstă.

— Fugi, strigă Jim, mai entuziast decât se simţise de ani întregi.

— Ura, strigă puştiul, care reuşise să ajungă înapoi de unde plecase, înainte ca bătrânul să-i poată lua mingea, şi o trimise exact în mâna lui Jim. Da! Am fugit! Am fugit, bunicule! Să vezi ce-o să spună tata când o să audă asta!

— Ţine-o sus, sportivule, şi totul va fi în ordine. Ţine minte că trebuie să ţii capul aplecat şi ochii pe minge.

— Mulţumesc, domnule, spuse băiatul, zâmbindu-i mândru lui Jim. Jucaţi baseball la Cubs? Aveţi şapca lor şi ştiţi ce vorbiţi!

— Nu, doar că îmi place jocul.

— Bunicul a jucat la Cincinnati Reda, spuse el mândru, în timp ce bărbatul cu părul cărunt se apropie. Numele lui este Tiger Wahl. Aţi auzit de el?

— Mulţumesc pentru că l-ai ajutat pe nepotul meu. Nu am fost bun niciodată la dat cu bâta. Jim întinse mâna.

— Vă pricepeţi foarte bine la aruncat. E o plăcere să vă cunosc, domnule Wahl. V-am urmărit jucând când eram copil. Bătrânul strânse mâna lui Jim.

— Nepotul dumneavoastră este norocos că are pe cineva ca Tiger Wahl să-i arate să joace baseball. Bătrânul îşi privi puştiul cu admiraţie.

— Fiecare puşti are nevoie de cineva care să-i arate cum să joace. După cum vezi, Roger are nevoie de mult antrenament. Dar tatăl lui este mai mult plecat din oraş, aşa încât mă antrenez eu cu el. Ne face bine la amândoi.

— Bunicule, o să-i povesteşti lui tati cum am lovit mingea azi?

Ochii copilului încă mai străluceau din cauza emoţiei de a fi lovit mingea, chiar dacă fusese ajutat de un străin.

— Sigur, fiule, că am s-o fac.

— Ce păcat că nu l-a putut vedea, murmură Jim. Nu e niciodată la fel când vezi ceva pentru a doua oară, nu-i aşa? Ei

bine, o zi bună. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule. Noroc în sport, băiete.

— Nu mai vrei să rămâi să joci cu noi?

— Nu, îmi pare rău. Mi-ar face plăcere, dar trebuie să merg la un meci şi la multe altele după aceea, spuse Jim în timp ce le făcea semn cu mâna pentru ultima oară, înainte de a pleca.

CAPITOLUL 10

Nash parcă lângă şcoală camioneta firmei şi aruncă o privire spre teren. Bun. S-ar părea că cealaltă echipă încă mai făcea antrenament, aşa încât nu pierduse jocul lui Duke. Ascunsese tichetul pentru exces de viteză în compartimentul pentru mănuşi al maşinii. Cu acesta erau numai două în această săptămână. Era un semn bun. Camioneta asta era atât de greu de condus! Dar marelui şef îi plăceau foarte mult. Presupuse că lozinca roz de pe aripa maşinii era unicul motiv; în mod sigur, atrăgea atenţia asupra ei pe autostradă. Dar ar fi preferat să conducă o maşină sport, dacă tot trebuia s-o facă.

Sări de pe scară şi se împiedică, mai-mai să se prăbuşească în genunchi. Imediat ce se redresa, îşi cercetă cu atenţie picioarele acoperite de ciorapii exotici cu buline. Compania ar fi trebuit s-o ierte dacă mai rupea câte o pereche de

ciorapi din când în când, dar o puneau să plătească de trei ori fiecare pereche ruptă! Iar majoritatea accidentelor aveau loc atunci când încerca să urce sau să coboare din camioneta asta stupidă!

— Hei, mami, vino! ţipă Duke, alergând prin parcare către ea, îmbrăcat cu pantaloni albi de baseball şi un tricou de un roz aprins, imprimat cu BARELY THERE pe piept. E nevoie de tine!

— Acum vin, spuse ea încuind maşina, după care vârî cheile în geanta mare de pe umăr.

— Ai de gând să intri pe teren aşa?

— N-am avut timp să mă schimb, explică ea, mergând repede cu pantofii cu tocuri înalte. În afară de asta, nu crezi că ţinuta mea va mai da puţină culoare jocului?

Duke cercetă cu priviri pline de îndoieli fusta mini, de culoare neagră şi cămaşa albă.

— Nu ştiu. Nicio altă mămică nu se îmbracă aşa. Nash privi în jos, la ţinuta ei.

— Iar eu m-am gândit că ar fi bine dacă m-aş îmbrăca puţin mai conservator. De când nu m-ai mai văzut îmbrăcată în alb şi negru?

— E mult mai bine decât culoarea asta ciudată pe care

trebuie s-o purtăm noi, spuse Duke, trăgând dezgustat de tricou. Şi ar trebui să-i auzi pe ceilalţi copii cum ne necăjesc în legătură cu ce scrie pe tricou.

— Dar ce nu e-n regulă cu inscripţia voastră?

— Ţie ţi-ar place să te numeşti „Barely There Bears" („Ursuleţii pe care abia îi zăreşti")?

— Cred că este un nume simpatic, spuse Nash chicotind.

— Simpatic! Noi voiam un nume adevărat.

— Echipa avea nevoie de un sponsor, Duke, iar compania a insistat asupra acestei culori. Dar nu-ţi face probleme, astă după-amiază nu voi spune nicio vorbă despre produsul pe care îl vând. Nash îl prinse pe Duke pe după umeri. Azi tu trebuie să străluceşti. Joci de la început?

— Da.

— Ăsta-i băiatul meu!. Se bucura din cauza aerului uscat al deşertului. În cele şase săptămâni de când erau aici, Duke suferise doar un foarte slab atac, cu toate că era mai activ ca niciodată în viaţă.

Nash îşi reamintea adesea beneficiile pe care le adusese fiului ei mutarea. Numai aşa putea suporta singurătatea care urmaşe despărţirii de Jim. Oare primise scrisoarea? Aşteptase câteva săptămâni înainte s-o trimită, sperând ca el să fie primul

care să-i scrie. Într-un târziu, trecând peste mândria ei, scrisese un bileţel care-i reuşise după patru încercări. Era devreme pentru un răspuns, dar ea spera totuşi…

— Ţi-ai luat şapca, mami? întrebă Duke, în timp ce-şi făceau intrarea pe poartă.

— O, Duke, iar am uitat-o!

— Nu face nimic. Antrenorul a bănuit că aşa se va întâmpla, aşa încât a mai adus una.

— Unde ţi-e mănuşa?

— Am lăsat-o pe bancă. Larry a vrut să i-o împrumut, dar eu nu i-am dat-o. Ce frumoasă a fost prinderea de săptămâna trecută, nu-i aşa?

— Da!

— Aş fi vrut să mă poată vedea şi Jim.

— Şi eu, Duke. Nash reuşi să zâmbească slab când îl văzu pe antrenor îndreptându-se către ei, cu o şapcă roz în mână. Hank avea pe amândoi copii lui în echipă, un băiat şi o fată, iar Nash îi era profund îndatorată pentru timpul pe care şi-l dedica antrenând o gaşcă gălăgioasă de copii de opt ani.

— S-ar părea că nu prea eşti pregătită pentru meci, spuse el cu un zâmbet. Vrei să comand pentru tine o pereche de pantofi de sport?

— O să fie bine aşa, spuse Nash, punându-şi şapca peste buclele blonde. Nu trebuie să alerg.

— Dacă aşa spui. Aş ruga un alt părinte să vină lângă mine, dar copiii te vor pe tine. Eşti atât de entuziastă!

— Nu mă las prea purtată de val? râse Nash.

— Nu, nu! La vârsta lor, au nevoie de toată încurajarea pe care o pot primi.

Ochii căprui ai lui Nash se încălziră.

— Ştii, Hank, chestia asta este valabilă la orice vârstă.

— Cred că ai dreptate, Nash. Ei bine, a sosit timpul ca „Barely There Bears” să mai câştige un meci! Ne vedem pe bancă.

Cealaltă echipă, îmbrăcată în tricouri verzi, se dovedi a fi un adversar redutabil, iar scorul se menţinu strâns până la cea de a zecea aruncare. Broboane de sudoare scăldau buza superioară a lui Nash. Un copil căzu când încercă să pareze o lovitură cu bâta, iar hainele lui Nash se acoperiră de un strat gros de praf cenuşiu.

— Bună încercare, Jody, spuse Nash, bătându-l pe copil cu palma pe funduleţ.

Îşi îndesă şapca mai bine pe cap şi strigă când sosi următorul copil. Cindy era unul dintre cei mai buni ţintaşi ai lor.

— Răsuceşte-te! strigă ea. Cindy rată. Bună lovitură, Cindy!

Nash privi neputincioasă cum fetiţa mai rată două lovituri. Înghiţi în sec. Venise rândul lui Duke la bâtă.

Încerca disperată să-şi amintească ce-i spusese Jim lui Duke pentru a-i corecta poziţia. Dar nu reuşi decât să-i vadă ochii albaştri şi râsul senzual. Nu te gândi acum la el, se apostrofă ea. Se concentra disperată asupra jocului.

— Poţi s-o faci, Duke!

— Capul jos, sportivule, privirea la minge! Vocea profundă, de bariton, se auzi dinspre tribune, iar Nash şi Duke îşi întoarseră privirile într-acolo în acelaşi timp.

— Jim! strigă Duke. Mami, e Jim!

Nash rămăsese încremenită, cu privirile la bărbatul înalt, care se ridicase în picioare în spatele gardului de sârmă. Toate simţurile îi confirmau faptul că era Jim, dar raţiunea refuză să creadă ceea ce inima ei ştia. Jim nu putea să fie acolo. El era în Chicago, îmbrăcat într-un costum gri, completa poliţe de asigurare. Acest Jim era îmbrăcat în blugi – blugi! – şi o cămaşă de un verde smarald. Unde îi era cravata? Servieta? Afacerea? Clark Kent se transformase în Superman!

Capul începuse să i se învârtă, încercând să se obişnuiască cu ideea că Jim era acolo, în Las Vegas, la numai câţiva metri distanţă. Avu nevoie de întreaga voinţă ca să nu fugă în braţele lui, dar nu era momentul potrivit. Erau la mijlocul meciului. Ea-i spusese despre meci. Dar cum o găsise? Atunci îşi aminti de scrisoare. Tot ce trebuia să facă fusese să caute şcoala cea mai apropiată de casa ei. Dacă ar fi dat greş, nu trebuia decât să se uite după camioneta cu sloganul roz. Nash încercă să se oprească din tremurat. Rămase nemişcată în timp ce Duke, ignorând eticheta meciului, fugi din teren şi se agăţă de gardul de sârmă care-l despărţea de eroul lui.

— Jim, spuse Duke aproape cu evlavie, ai venit.

Jim se aplecă la nivelul ochilor băiatului.

— Dar ce credeai? Ai de gând să dai o lovitură grozavă pentru mine?

— În teren, strigă antrenorul. Bâta sus! Ochii lui Duke deveniră mai serioşi.

— Voi încerca.

— Acum du-te! Au mare nevoie de tine. Jim se ridică şi-i făcu un semn de încurajare lui Duke. Băiatul îi întoarse semnul, zâmbind mândru. Scoţând pieptul în afară, se îndreptă către terenul de baseball.

Nash ştia că trebuia să fie cu ochii pe Duke, dar nu-şi putea dezlipi ochii de pe Jim. El o privi zâmbind, îi spuse te iubesc, după care se concentra asupra jocului. Mingea veni vâjâind, dar Duke lovi prea târziu. Se uită spre Jim încercând să se scuze din priviri.

— E-n regulă, sportivule. Data viitoare, hotărăşte-te mai devreme. Bună lovitură.

Jim dădu din cap încurajator, iar Duke se pregăti pentru o nouă lovitură.

Mai rată de două ori, iar Nash îşi frământă mâinile, incapabilă să scoată vreun sunet.

— Următoarea e a ta, sportivule, îi spuse Jim.

Şi chiar aşa a fost. Sunetul mingii lovite de bâta de aluminiu o scoase pe Nash din tăcerea plină de tensiune, începând să ţipe de bucurie.

— Bine, Duke, bine! ţipă ea, trântindu-şi şapca în praf şi agitându-şi mâinile în aer. Un pantof îi scăpă de pe picior iar ciorapii se rupseră. Dar puţin îi păsa. Cineva striga însă mai tare decât toţi cei prezenţi. Jim.

Duke se ridică din praf şi făcu o plecăciune în faţa sportivilor. Apoi, după ce se mai gândi puţin, se întoarse şi făcu

o plecăciune în faţa mamei sale.

Nash râse de fericire. Drăcuşorul ei! Nu trebuise decât ca Jim Russell să-şi facă apariţia şi atenţia lui Duke să se îndrepte către el. Dar ei nu-i păsa. Putea înţelege foarte bine motivele pentru care l-ar îndrăgi cineva pe Jim Russell.

Tresări când îşi dădu seama că un alt copil intrase în boxă. Conduceau cu două puncte, graţie loviturii lui Duke, dar jocul nu se terminase încă. Îşi recupera şapca şi pantoful, după care încercă să-ţi pună ţinuta în ordine.

Probabil că ea însăşi era un spectacol adevărat pentru public, gândi privind către galerie. Jim privi cu afecţiune ţinuta lui Nash Perretti. Avea praf pe picioare, ciorapii cu buline nu aveau să mai fie niciodată aceeaşi. Fusta mini era răsucită, cămaşa albă îi ieşise pe jumătate din ea, cârlionţii blonzi atârnau peste un chip transpirat, plin de praf, de sub o şapcă de un roz ameţitor. Nu se schimbase. Slavă Domnului!

Următorul copil de la bâtă era cam înalt pentru vârsta lui, hotărî Jim, dar lovitura lui nu fu nici pe de parte la fel de bună ca a lui Duke. Jim îl privi cu mândrie pe Fiul lui Nash. Băiatul avea talent. În câţiva ani, cu un antrenor potrivit, avea să ajungă o stea. Poate că va câştiga şi o bursă la colegiu. Poate chiar…? Cine ştie? Şi Ryne Sandberg începuse de undeva, nu?

Fu smuls din visare de zgomotul bâtei care lovi ceva şi în acelaşi moment se auzi strigătul de durere al lui Nash, în timp ce se prăbuşea în praf. Era la jumătatea drumului către ea, când îşi dădu seama ce trebuia să se fi întâmplat. Băiatul lovise prea târziu şi o nimerise pe ea. De ce îi trebuia atât de mult timp ca să ajungă la ea? Un milion de gânduri, care mai de care mai cumplite, îi trecură prin minte. Ea nu ar fi trebui să fie acolo. El ar fi trebuit s-o apere.

Aproape ameţi de uşurare când o văzu ridicându-se. Măcar nu o lovise în cap. Atunci îi lovise piciorul? Acelaşi picior? Asta ar putea fi grav!

El şi Duke ajunseră lângă ea în acelaşi timp, fiecare din altă direcţie.

— Unde te-a lovit? întrebă Jim, îngenunchind lângă ea.

— Mami, cum te simţi?

— O să fie bine, Duke. La urma urmei… Se opri şi-l privi pe Jim. Superman e aici să mă apere.

— Da! Jim poate rezolva orice! O, genunchiul tău sângerează deja!

— Nash, nu e acelaşi picior pe care…

— Mai trebuia să întrebi? Nu, prostuţule. Şi de data asta nu mă mai doare la fel de tare, aşa încât cred că nu e nimic rupt.

Mai mulţi oameni se adunară în jurul ei, iar Hank aruncă o privire peste umerii lui Jim.

— Ai nevoie de gheaţă?

— Îi va face bine, spuse Jim. După care, dacă nu te superi, am s-o duc la cel mai apropiat spital ca să-i facă o radiografie. Nash clătină din cap.

— Nu exagerezi? Poate că doar puţină gheaţă…

— Nash, se auzi glasul ferm al lui Jim, nu am făcut atâta drum ca să te văd cum şchiopătezi.

— Dar, Jim, ne-am distrat destul de bine când…

— Nash…

— Bine, Jim, răspunse ea supusă.

— Vin şi eu, se oferi Duke. Jim îl prinse pe după umeri.

— Antrenorul are nevoie de tine aici, Duke. Echipa ta… Cum se numeşte?

— „The Barely There Bears”, mormăi el.

— Oh, spuse Jim strângând din buze ca să nu râdă. „The Barely There Bears” are nevoie de loviturile tale ca să câştige. Am auzit de prinderea pe care ai reuşit-o săptămâna trecută. Au nevoie şi de mănuşa ta! Duke făcu ochii mari.

— Da?

— Absolut. În acea clipă, sosi Hank cu o pungă de plastic

plină de gheaţă şi cu un prosop.

— Poftim. Înţeleg că-l cunoşti pe tipul ăsta, Nash?

— E un prieten din Chicago. Icni când Jim îi puse pe picior gheaţa.

— Deci, nu trebuie să-mi fac griji dacă pleci cu el.

Privirea albastră cu irizări de oţel se fixă asupra antrenorului.

— Uh, cred că nu, murmură Hank făcând un pas înapoi. Îl luaţi şi pe Duke?

— Nu cred că este necesar, spuse Jim. Cu toate că mi-ar putea da o mână de ajutor s-o duc pe mama lui în maşină.

— O să-l rog pe celălalt antrenor şi pe arbitru să aprobe înlocuirea lui. O, Nash, după meci avem o petrecere cu pizza! N-ai vrea să-l duc eu pe Duke şi apoi să-l aduc acasă?

— Ar fi minunat, Hank, spuse Nash fără suflu.

Cui îi mai stătea gândul la pizza, când Jim îi examina fiecare centimetru al piciorului? Când fu ridicată în braţe, inspiră adânc parfumul familiar. Jim îi dădu lui Duke pachetul de gheaţă.

— Dacă duci tu asta şi-mi deschizi portiera, am s-o pot urca pe mama ta în maşină.

— Sigur, Jim. Care e maşina ta?

— Cea roşie. Am închiriat-o.

— Uau! Exclamaţia lui Duke trezi curiozitatea lui Nash, care întoarse capul către parcare.

— Ai închiriat un 300ZX?

— Îhâm!

— James Kensington Russell, sunt uimită!

— Cât stai, Jim? Nash îşi ţinu respiraţia. Cu sinceritatea caracteristică vârstei de opt ani, Duke rostise întrebarea de care se temea ea.

— Cel puţin până duminică, răspunse Jim. Am cumpărat bilete la jocul de antrenament al echipei Cubs din Arizona, dacă vreţi să veniţi cu mine.

— Cred şi eu că vrem! Cu maşina ta? Grozav!

Duke începuse să sară în sus de bucurie, în timp ce pe Nash o durea inima. Mai puţin de o săptămână? Cum de putea Jim să-i facă asta, după ce-i explicase cât se putea de clar că nu dorea un amant de ocazie?

— Asta înseamnă că luni te întorci la Chicago? întrebă ea încordată.

— Nu neapărat. Întoarse capul către ea, iar buzele lui erau atât de aproape de ale ei, încât inima încetă să-i mai bată. Trebuie să mă întorc odată, dar nu imediat.

Nash luptă împotriva dorinţei copleşitoare de a-i atinge buzele. Mai întâi trebuia să ştie ce avea Jim în minte.

— Nu înţeleg.

— O să-ţi explic imediat, spuse el, iar Nash se simţi copleşită de teamă. Indiferent care era planul lui, nu dorea să-l discute de faţă cu Duke. Sportivule, dacă ai să deschizi portiera din faţă, o să putem să o urcăm pe mama în maşină.

Duke urmă instrucţiunile lui Jim şi scoase un strigăt de încântare.

— Arată ca un avion pe dinăuntru! Jim chicoti.

— Crezi că ţi-ar plăcea să faci o excursie cu ea?

Nash strânse din dinţi, sperând ca maşina şi excursia să nu fie modalităţile alese de Jim pentru a o convinge să facă un aranjament temporar.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Duke, făcându-i loc lui Jim. Aş vrea să pot veni acum cu voi!

— „The Bears” au nevoie de tine. Jim gemu când o coborî pe Nash pe scaunul din faţă. Cred că ar fi fost mult mai potrivită o camionetă, murmură el.

Nash nu-şi putu reţine o remarcă sarcastică.

— De ce ai închiriat o asemenea maşină… „sexy” vru să

spună, dar se opri… De curse? El îi potrivi scaunul şi-i zâmbi.

— O anume persoană m-a sfătuit odată să mă mai modernizez, să aduc aventura în viaţa mea.

— Zborul la Las Vegas face parte din aventură? întrebă ea bănuitoare. Pentru că am fost destul de explicită când ţi-am spus că…

— Ssst! îi puse Jim un deget pe buze. Mai târziu.

Îi făcu un semn către Duke, care asculta cu atenţie.

— Vreau să vin şi eu cu voi, se rugă el, cu instinctele sigure ale unui copil care ştia că se vor discuta lucruri importante. Jim îi trase şapca roz pe frunte.

— Nu cred, fiule. Nash tresări puternic, dar nici Jim, nici Duke nu păreau conştienţi de schimbarea formulei de adresare. Am să iau gheaţă cu noi, iar tu fugi înapoi pe teren. Ne vedem după petrecerea cu pizza.

— Bine, Jim. Stai la noi? Jim privi de la Duke la Nash, apoi dădu din cap.

— Da. Protestul lui Nash fu acoperit de entuziasmul lui Duke.

— Excelent! O să-ţi arăt fotografiile pe care le-am mai colecţionat de când am plecat, iar tu mi-ai promis că-mi arăţi autograful pe care l-ai luat de la Ryne Sandberg pentru mine…

— Duke, îl întrerupse Nash cu blândeţe. Cred că ar fi bine să te întorci în teren.

— Bine. Pa, Jim! Ne vedem deseară. Jim se întoarse către Nash cu punga de gheaţă în mână.

— Ce te face să crezi că te poţi autoinvita la noi acasă? izbucni ea.

Jim îngenunche lângă genunchiul lovit.

— Vrei să spui că nu pot?

— Ştii foarte bine că am mai discutat asta acum şase săptămâni. Nu vreau ca Duke să bănuiască că ar exista un fel de aranjament ca un bărbat să vină la noi de trei ori pe an, să-l tulbure şi apoi să plece. Jim închise portiera şi se aplecă peste geam.

— De acord cu tine, spuse el, şi o sărută.

Înainte ca Nash să poată protesta, acesta ocolise deja maşina, îndreptându-se către locul şoferului. Îl privi alunecând sub volan şi introducând cheia. Încercă să se obişnuiască cu el, aşa cum era îmbrăcat în blugi, conducând o maşină ţicnită. Arăta la fel de bine ca în costumul din trei piese. Poate chiar mai bine, recunoscu ea.

— Spune-mi unde mergem, îi ceru Jim pornind motorul.

— Încă mă mai gândesc, spuse ea.

Apoi sări speriată când auzi vocea unei alte femei…

— Portiera stângă este întredeschisă, repetă vocea mesajul. În acelaşi timp, un beculeţ începu să clipească pe bord, iar un clopoţel sună. Portiera stângă este întredeschisă, repetă vocea mesajul.

— Cine a spus asta? vru Nash să ştie. Jim Russell, mai este vreo femeie aici? Ce rachetă! El râse încântat.

— E maşina. Mi-am lăsat portiera deschisă intenţionat, aşa încât s-o poţi auzi.

Închise portiera, vocea tăcu, dar beculeţul continuă să clipească.

— Asta este pentru ca tu să nu uiţi să-ţi prinzi centura de siguranţă, spuse Jim.

— Nu-mi plac centurile de siguranţă.

— Poate că nu, dar atâta timp cât te afli în maşina mea, trebuie să ţi-o prinzi. Se întoarse să-i prindă centura şi astfel se treziră dintr-odată faţă în faţă. Mi-a fost dor de tine! murmură el.

— Şi mie.

— Nash… îi captură buzele într-un sărut flămând şi, în ciuda tuturor jurămintelor făcute faţă de ea însăşi, Nash îi răspunse cu aceeaşi dorinţă. Jim îşi ridică buzele şi-o privi în ochi. Ding, ding, ding, îşi continuă maşina avertismentul.

— Cum facem să oprim chestia aia? şopti Nash.

— Punându-ne centurile de siguranţă, spuse Jim, mângâindu-i buzele cu un deget. Hai să plecăm de aici. Ţi-ai lovit genunchiul şi suntem expuşi privirilor întregii Ligi a Juniorilor. Îi prinse centura de siguranţă şi apoi o prinse şi. Pe a lui, când se auzi din nou vocea femeii:

— Nivelul combustibilului este scăzut.

— S-ar putea să ajung s-o urăsc pe femeia asta, mormăi Nash.

— Credeam c-o să vă dau gata pe tine şi pe Duke cu maşina asta.

— Jim, maşina este minunată. Dar…

— Nu e decât închiriată. Aş putea s-o schimb cu alta. Pe unde o iau ca să ajungem la spital?

— Pe acolo. E aproape. Ceea ce doream eu să spun este că, indiferent de cât de mult se bucură Duke pentru că eşti aici…

— Tu nu?

— Bineînţeles că şi eu, spuse ea încet.

— Foarte bine. Parcă în faţa camerei de urgenţă a spitalului. Aduc o targă pentru tine.

— Dar, Jim…

— Cheile sunt încă în contact, spuse vocea. Cheile sunt

încă în contact.

— Taci, ordonă Jim, scoţând-o pe Nash din maşină.

— Cât o să vorbească? întrebă Nash chicotind.

— Numai Dumnezeu ştie. Poate face laringită, spuse el intrând în spital. Oare de ce mi se pare totul atât de cunoscut?

— Pariez că sunt mai grea decât Duke.

— Cu puţin.

— Măcar nu este Ajunul Anului Nou.

— Nu.

Jim explică pe scurt ce se întâmplase, iar lui Nash i se dădu o pungă nouă cu gheaţă, fu transferată într-un scaun cu rotile şi dusă la camera cu raze X. Jim mergea pe lângă ea, ţinându-i cu grijă în mână şapca roz. Nash se strâmbă.

— Totdeauna m-ai scos din necazuri, nu-i aşa?

— Da. S-ar părea că ai nevoie de mine în preajma ta.

Nash nu-i răspunse. Bineînţeles că avea nevoie de el, dar la ce-i folosea să ştie asta, atâta timp cât el locuia în Chicago?

După ce făcu radiografia, Nash fu dusă în camera de urgenţă pentru a aştepta rezultatele. Erau, în sfârşit, singuri. Jim îi atinse obrazul.

— Ştii, ultima dată când am fost în camera de urgenţă a fost minunat, mai puţin faptul că Duke era bolnav. Nash îşi

ridică ochii umezi către el. Atunci recunoscuseră unul faţă de celălalt că se iubeau.

— În noaptera aceea, s-a întâmplat ceva minunat, aşa încât poate că nu este chiar o întâmplare faptul că ne aflăm din nou aici. Inima lui Nash începu să bată mai repede.

— Nu e o întâmplare?

— Nu. Căsătoreşte-te cu mine, draga mea. Te iubesc şi nu pot trăi fără tine.

— Să… să mă căsătoresc cu tine? şopti ea sfâşiată între bucurie şi îndoială. Dar tu locuieşti la Chicago, iar eu aici! Ochii lui albaştri strălucreau de bucurie şi dragoste.

— Crezi că am putea locui în acelaşi oraş?

— Eu nu…

— Dacă mă vrei, îmi fac bagajele şi te urmez în deşert.

— Jim, dar afacerea ta? El dădu din umeri.

— Am vorbit deja cu partenerul meu să-mi cumpere partea. În Las Vegas nu au nevoie de agenţi de asigurări? Nash rămăsese fără grai, dar fericirea i se putea citi în ochii mari, iar Jim râse încântat.

— Ştiu pe cineva care are mare nevoie de un agent de asigurări, iar un client înseamnă un început, spuse el luându-i

capul în mâini.

În cele din urmă, Nash îşi regăsi glasul, dar era plin de emoţie.

— Jim, nu-mi vine să cred că faci toate astea pentru mine. Să renunţi la tot…

— Nu renunţ la nimic. Mi-au trebuit câteva săptămâni de agonie ca să-mi dau seama că afacerea mea sau oraşul nu fac doi bani dacă nu vă am pe tine şi pe Duke alături.

— O, Jim, spuse ea cu inima plină de iubire, l-ai spus „fiule” azi, îţi dai seama?

— Nu, dar nu mă surprinde. Exact asta simt pentru el.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Natasha Marie Perretti. O sărută uşor pe buze, iar lacrimile se prelinseră pe obrajii ei. În spatele lor, cineva tuşi pentru a-şi face simţită prezenţa.

— Scuzaţi-mă, dar radiografia arată că nu este nimic rupt.

Jim se desprinse cu greu de ea, după care se întoarse către doctor.

— Vă rog să ne scuzaţi, dar doamna tocmai a acceptat să se căsătorească cu mine, aşa că m-am lăsat dus de val. Doctorul zâmbi.

— Felicitări! Genunchiul se va vindeca în câteva zile, aşa

încât va putea merge la biserică.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Jim privind-o pe Nash cu mândrie.

— Câteva zile nu trebuie să calce pe piciorul rănit, continuă medicul. Aveţi nevoie de o pereche de cârje?

— O, nu! îl am pe Su… Jim.

— Voi avea grijă să nu calce pe piciorul acela, promise Jim, uitându-se la Nash într-un fel în care o făcu să se înroşească.

— Foarte bine, mai spuse medicul, după care scrise ceva pe o hârtie pe care i-o dădu apoi lui Jim. I-am prescris ceva contra durerii, dacă va avea nevoie. Să mai folosească gheaţa pentru un timp. Vă dăm un bandaj elastic.

Jim aruncă o privire hârtiei.

— Mulţumim. Doctor Jantzen?

— Da?

— Sunteţi mulţumit de asigurarea pe care aţi încheiat-o?

— De ce? Sunteţi agent de asigurări?

— Da. În curând deschid un birou de asigurări şi aş vrea să testez piaţa.

Înainte ca medicul să iasă din camera de urgenţă, Jim îl

convinsese că avea nevoie să-şi aducă la zi asigurarea maşinii şi pe cea pe viaţă, în timp ce Nash îl urmărea cu un zâmbet de pisică de rasă Cheshire pe faţă.

— Eşti grozav, Jim Russell! îi spuse, când o ajută să coboare de pe pat.

— Sper că nu te-ai supărat. În primul rând, am făcut-o ca nu cumva să mai ai îndoieli în ce mă priveşte şi, în al doilea rând, ca să-mi fac clienţi pe aici. Unul singur nu este de ajuns, mai ales acum, când am o familie.

— Nu m-am supărat. Se sprijini de braţul lui. Nu te-am văzut niciodată în acţiune.

— Ba da! El râse şi un fior de dorinţă alergă pe spinarea ei.

— Vreau să spun că m-ai văzut acţionând ca vânzător, pentru că de când am sosit încerc să mă vând ţie.

— Am cumpărat, spuse ea, privind cu adoraţie în ochii lui albaştri.

— Asta doream să ştiu. Ia spune, mai ai pe aici apusurile de soare din deşert?

Sora care intră auzi sfârşitul întrebării lui.

— Soarele nu va apune decât peste o oră, domnule, comentă ea.

— Păcat, răspunse Jim, făcându-i cu ochiul lui Nash. Mi-ar face plăcere să văd apusul mai devreme. Ochii lui Nash străluceau plini de bucurie.

— Cred că se poate aranja.

— Binecuvântate fie petrecerile cu pizza ale Ligii Juniorilor! chicoti Jim, luând-o în braţe pentru a alerga cu ea de-a lungul coridorului.

Privirea încurcată a surorii medicale însoţi cuplul fericit până când ieşiră pe uşile batante ale spitalului, în lumina apusului de soare.

SFÂRŞIT